

Părintele Rodion

OAMENI ȘI DEMONI

Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă
EDITURA EGUMENITA

Editura Egumenița
I.S.B.N. 973-7952-87-1

Editura Cartea Ortodoxă
I.S.B.N. 973-7891-57-0

Prefața editorului¹:

Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie
- sau războiul dintre rugăciune și meditațiile orientale -

„Mă aflu la Majestic – o cafenea pe malul mării unde obișnuiau să se adune studenții – când m-a întâlnit un oarecare cunoscut și mi-a spus că merge să participe la prima lecție a seminarului despre *Mind Control*. Am hotărât să-l însoțesc.

Seminarul se desfășura într-o sală de conferințe de la Electra Palace, unul dintre cele mai luxoase hoteluri din Tesalonic, în piața Aristotel. Urma să dureze patru-cinci zile, iar participarea costa jumătate din bursa lunară a unui student. M-am întâlnit cu profesorul și i-am spus că nu dispun de banii necesari. M-a primit gratuit. (...)

În ziua a doua a seminarului mă aflu în salonul hotelului, așteptând reluarea discuțiilor. Din această zi urma să înceapă adevărata instruire-inițiere. «Oare e bine ce fac?», m-am întrebat, gândindu-mă la toate cele pe care mi le spusese părintele Paisie.

«Părinte, dacă ceea ce fac e un lucru rău, împiedică-l! Nu îngădui să se întâmple», l-am rugat lăuntric.

Au sosit apoi cunoscuții, câteva domnișoare, și am uitat cu desăvârșire de rugăciunea pe care o făcusem.

Seminarul a demarat. Am început rostind cu putere OM, sunetul «sfânt», conform învățăturii hinduse, pentru a se «purifica» atmosfera de influențe spirituale nedorite.

Seminarul continua, dar elevii mai vechi au început să devină indispuși. În pauze, murmururile și agitația creșteau. Eu nu puteam înțelege ce se petrecea. Îl simpatizasem pe Paul și îmi dis plăcea să aud cuvinte împotriva sa.

Paul însă, precum s-a dovedit mai târziu, începuse să mă suspecteze a fi cauza dificultăților. După pauză, a redeschis seminarul cu câteva anecdote, pentru a destinde atmosfera. În timp ce spunea anecdotele, plimbându-se prin mulțime, mă supunea diferitor teste psihosomatice. Spre exemplu, îmi întindea brusc mâna, ca să vadă cum voi reacționa. Absolut spontan, fără să mă gândesc, am răspuns pozitiv; l-am prins strâns de mână. Mi-a făcut trei-patru astfel de teste și, în final, mi-a făcut unul despre

¹ Am considerat că este potrivit aici să facem o prezentare a lucrării lui Dionysios Farasiotis întrucât oferă foarte multe argumente practice care întăresc punctul de vedere dogmatic exprimat de părintele Rodion în „Oameni și demoni”. A fost o mare bucurie pentru editura noastră să ofere cititorilor români traducerea acestei extraordinare mărturii contemporane...

care citisem într-o carte de psihologie. Atunci mi-am dat seama că se îndoiește de mine, că verifică raportarea mea emoțională față de seminar și față de persoana sa.

M-am mirat, căci eram realmente într-o stare pozitivă. De altfel, am reacționat la toate testele pozitiv.

S-a hotărât să continue inițierea. Atmosfera devenise caldă și amicală. Era un bun profesor. Procesul de instrucție progresa gradat, cu exerciții tot mai complexe. După o jumătate de oră de exerciții, elevii mai vechi au început din nou să se agite. Murmurau între ei.

Această tensiune n-a întârziat să erupă. S-au ridicat doi-trei dintre ei și au început să protesteze deschis:

- Există sau nu există protecție spirituală la acest seminar? întrebau ei provocator.

Pentru elevii mai noi, sensul acestei întrebări era greu de reperat. Ce să însemne «protecție spirituală»? Să ne protejeze de ce anume? Există vreun pericol de care trebuie să ne protejăm? Cine ne amenință și cine ne protejează? La toate aceste întrebări, veteranii răspundeau cu jumătăți de cuvinte. Subliniau însă faptul că de această dată existau intruziuni de ordin spiritual și că situația devenise astfel critică, spre deosebire de ședințele precedente.

Seminariile s-au întrerupt pentru o zi. Paul a anunțat că vom continua seminariile cu Maria, o veche elevă a sa, întrucât el personal nu mai poate continua.

Atunci mi-a străfulgerat în minte acest gând: «Ce am cerut eu de la părintele Paisie? Nu l-am rugat să împiedice inițierea, dacă este un lucru rău? Să fi intervenit bătrânul?...». Nu eram sigur. La mijloc puteau fi numărate alte cauze.

Am hotărât să continui, rugându-mă în același timp lui Hristos și cerându-i bătrânului ca, dacă acest seminar este un lucru rău, să mi-o arate încă și mai limpede.

După întreruperea de o zi, Maria, care urma să continue seminariile în locul lui Paul, a sosit din Atena. Era o tânără în jur de 30 de ani, simpatică, blond-castanie. Inițierea s-a derulat fără impedimente pentru ceilalți. Mie, însă, au continuat să mi se întâmple evenimente neașteptate.

Spre exemplu, la un oarecare exercițiu, în timp ce țineam cu toții ochii închiși și ne aflam cufundați în nivelul alfa, sau, mai exact, în stare de autohipnoză, schițam în mintea noastră imaginile pe care ni le sugera Maria.

Ea alesese dinainte aceste imagini și le prezenta una după alta, fără întrerupere, exact ca la cinematograful. Astfel, fiecare dintre noi avea în minte o succesiune permanentă de imagini controlate.

Brusc, în timp ce executam liniștit indicațiile, s-a petrecut ceva asemănător unei întreruperi a «filmului», ca o intervenție din exterior.

În loc să văd ceea ce dicta Maria, am văzut un demon. Avea un chip urât și viclean, codiță și coarne. Afișa un aer glumeț. Inspira mai curând o dispoziție prietenoasă față de mine. Nu era amenințător, nici dușmănos.

Am fost surprins de întâmplare. Ce putea fi creatura aceea? Ce voia de la mine? Imaginea a durat câteva secunde, după care am continuat exercițiul. Nimeni n-a bănuțit nimic. Pe parcursul exercițiilor, demonul mi-a reapărut în mai multe rânduri, de fiecare dată în alt chip.

La sfârșit am hotărât să-i cer lămuriri Mariei. După terminarea cursului, ne-am așezat amândoi într-un capăt al salonului și i-am descris cele întâmplate.

- Despre ce poate fi vorba, care este părerea ta? am întrebat.

M-a ascultat cu atenție, fără nedumeriri sau obiecții. A admis întocmai evenimentele, spunându-mi că asemenea lucruri se întâmplă frecvent în plan spiritual. A început apoi să-mi vorbească despre maestrul ei care trăia în Franța. Mi-a spus că o ajutase mult, dar că-l plătește atât de scump încât este nevoită să muncească 12 ore pe zi, fără a mai socoti și seminariile de *Mind Control*. Își întâlnește maestrul de patru-cinci ori pe an, și îi dă aproape toți banii pe care-i are. Atât de costisitoare îi este relația cu el...

Din câte mi-am dat seama, maestrul ei urma așa-numita «cale a omului șiret», era discipol al lui Gurdjieff.

Tânăra se arăta a fi inteligentă, terminase Dreptul, călătorise mult. N-am putut înțelege relația ei cu profesorul francez. Practic, ea îi dăruia toți banii pe care-i câștiga într-un an. Foarte comercial vedea lucrurile acest maestru! Părintele Paisie era exact contrariul. Căuta mereu să dea, nu să primească.

Împărțea toate darurile sale duhovnicești copiilor săi. *În dar ați luat, în dar să dați*, le-a spus Hristos ucenicilor Lui (Matei 10, 8). (...)

Dacă cineva dorea să progreseze, trebuia să-și găsească un maestru propriu. Cam acestea erau concepțiile ei.

I-am pus din nou aceeași întrebare:

- De ce mi-a apărut demonul?

A zâmbit cu simpatie și mi-a spus:

- Se pare că celulele tale au o astfel de polarizare încât îl atrag.

Cu alte cuvinte, susținea că eu aș avea o oarecare «înrudire organică» cu Diavolul. Am deschis gura plin de uimire:

- Bine, zic, atunci lui Hristos de ce I s-a arătat?

A rămas încremenită.

- Pui întrebări dificile, mi-a spus și s-a îndepărtat.

Am simțit că urmărise două lucruri: primul, să mă pună în contact cu maestrul ei; al doilea, să-mi inducă ideea că aș avea o oarecare rezonanță cu demonii, și să mă determine să privesc pozitiv acest lucru.

Seminariile erau foarte aproape de sfârșit. Începusem să mă frământ. Poziția Mariei, apariția demonului, nu erau oare tocmai împlinirea rugăminții pe care i-o adresasem părintelui Paisie? Nu-i cerusem ca «dacă acest seminar este un lucru rău, să mi-o arate încă și mai limpede»?

După un timp, l-am întrebat pe bătrân dacă auzise rugăciunea mea și dacă îmi dăduse «mână de ajutor».

A zâmbit și m-a mângâiat cu multă dragoste:

- Te-aș fi lăsat fără ajutor, bre? a răspuns...²

*

„Swami Vivekananda a devenit celebru în Occident, cu precădere în Anglia și America, la începutul secolului XX. Și-a petrecut viața conferențind despre hinduism oriunde era solicitat. S-a străduit să întemeieze și câteva centre hinduse, bucurându-se de ceva mai mult succes în America. Această misiune i-a fost încredințată ca și datorie a vieții sale de către maestrul său, gurul Rama Krishna, un mare «sfânt» al hinduismului. A murit în jurul anului 1930.

Citiseam câteva din cărțile sale, fapt pentru care mi-a stârnit un viu interes testamentul lui, pe care l-am găsit într-unul din rafturile bibliotecii. O carte cu puține pagini, pe care însă n-o mai văzusem, și nici nu mai auzisem vreodată despre ea. De altfel, n-am mai întâlnit-o până astăzi nicăieri altundeva. Am început deci să o citesc. Foarte curând, am rămas stupefiat de conținutul ei! Era mărturisirea existenței unui efort sistematic, concertat cu precizie de-a lungul mai multor etape, cu scopul schimbării politice și, în cele din urmă, a cotovirii lumii occidentale creștine de către concepțiile orientale. Punctul terminus al acestui plan era distrugerea definitivă a creștinismului.

Vivekananda vorbea de o riguroasă strategie care fusese inițiată cu câteva generații înainte de el și care se afla deja în curs de aplicare. În stadiul actual, se urmărea pregătirea mentalității occidentale pentru asumarea concepțiilor orientale despre lume și Dumnezeu. Planul în sine era conceput de niște ființe spirituale superioare, în orice caz nu de către oameni, din câte lăsa să se înțeleagă textul. Vivekananda se socotea un umil slujitor al acestui plan, și se plasa pe sine într-o serie de nume aparținând altor oameni care își puseseră în trecut viața în slujba aceluiași scop. Era satisfăcut de felul în care se achitase de partea sa de datorie, și părașea această viață «împlinit».³

*

„Pe maica Gavrilia, în lume Avrilia Papayanni (1897-1992), am întâlnit-o în Atena, la ani de zile după călătoria mea în India. Auzisem că trăise mult timp în India, că era înzestrată cu daruri duhovnicești și că avea un mod simplu și delicat de a și-i apropia mai ales pe tineri. ... «ceea ce a uimit-o din primele zile era faptul că în filosofia indiană gurul este socotit de către discipolii și fideli săi drept încarnare a lui Dumnezeu. Îl tratează ca pe un idol în carne și oase, cad jos și i se închină, întocmind slujbe sfinte în cinstea lui, așa cum procedează și cu ceilalți zei ai lor». (...) Maica Gavrilia l-a cunoscut și pe gurul Sai

² Dionysios Farasiotis, *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie*, Editura Egumenița, 2005, pp. 123-129.

³ Idem, pp. 261-262.

Baba, care se declara pe sine Dumnezeu, superior tuturor «zeilor» cunoscuți, inclusiv lui Hristos. Despre acest episod își amintește doamna Bachon, o veche prietenă a sa franțuzoaică:

«Îmi povestea că pe vremea când se afla în India și lucra la un spital, s-a întâmplat să treacă pe acolo Sai Baba, însoțit de niște americani care se minunau de trucurile lui magice... Producea diverse materializări și transmutări ale unor bijuterii din aur și argint. Când a văzut-o pe maica Gavrilă, a încercat să-i facă o demonstrație asemănătoare, cu câteva pietricele de râu. Împiedicat de rugăciunea ei, n-a putut face însă absolut nimic...»⁴.

Cele trei fragmente de mai sus sunt extrase din cartea *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie*, scrisă de Dionysios Farasiotis. Acest volum vine în întâmpinarea celor care s-au lăsat atrași de filosofii orientale, de yoga sau de diferitele tehnici de meditație.

Trebuie să fim conștienți de faptul că unul dintre motivele pentru care unii oameni părăsesc Biserica este și o anumită neputință a noastră de a ne mărturisi credința așa cum se cuvine. Există persoane care, sătule de o anumită fățarnicie, de o anumită trăire pur exterioară a credinței, de unele slăbiciuni pe care le observă la creștini, pleacă să caute răspunsul la problemele lor spirituale în alte spații religioase, în secte, asociații parapsihologice, în grupări radiesteziste sau yoghine.

Să observăm faptul că unele dintre ele sunt persoane cu un fond sufletesc bun, sincere în căutările lor, dornice de a sluji lui Dumnezeu și aproapelui lor. Părăsirea Bisericii nu este un act de apostazie conștientă (mai ales că legătura cu Biserica este păstrată și după intrarea în noile grupări - și asta pentru că diavolul nu vrea ca ruperea de Hristos să fie evidentă, cel puțin nu în primele etape). Este un act de curaj, sau mai bine zis așa vrea să pară, și un act de căutare a Adevărului.

⁴ Idem, pp. 256, 260.

Este lesne de înțeles faptul că cei care au cunoscut frumusețea și adevărul Ortodoxiei nu o vor lepăda pentru a căuta ceva mai bun în șanțurile celorlalte căi spirituale. Numai că cei care părăsesc Biserica o fac pentru că nu au fost ajutați să înțeleagă trăirea creștină. O părăsesc, respingând ceva ce de fapt nu au cunoscut cum trebuie.

Trăirea în Hristos nu este spectaculoasă la nivel grosier, cum este o ședință de magie neagră sau o inițiere yoghină. Este mai ușor să te apuci de yoga și să simți anumite energii decât să stai la Sfânta Liturghie...

Ei bine, Dionysios Farasiotis reușește să ne aducă în fața minții o sumedenie de argumente în favoarea credinței ortodoxe. Și nu numai argumente teoretice, ci mai ales practice... De multe ori, în polemicile dintre un creștin și un pasionat practicant de yoga, cel din urmă spune: „Argumentele tale, cum că maestrul de yoga sunt șarlatani, desfrânați și iubitori de bani, sunt valabile pentru profesorii de aici... Dar în India e altfel, nu poți combate ce nu cunoști. Eu am citit din cărți și am găsit acolo oameni cu mult mai sfinți decât preoții Bisericii...”

Numai că Dionysios Farasiotis s-a dus și i-a cunoscut în India pe cei mai faimoși guru. Așa că mărturia lui este cu atât mai prețioasă...

Să ne dăm seama totuși de faptul că e ușor să facem comparații când nu cunoaștem unul dintre cei doi termeni ai comparației... Se pot face comparații riscante între mari guru, renumiți în toată lumea, ale căror vieți le „știm” din cărți, și preoții de parohie, cărora uneori li se observă mai ușor neputințele decât virtuțile. Nu vom spune acum că, dacă am compara un preot obișnuit cu un guru obișnuit, unul va fi mai bun decât celălalt. Ci vom compara vârfurile... adică pe marii guru cu părinții duhovnicești, cum sunt avva Paisie, avva Porfirie, avva Filothei Zervakos, avva Sofronie Saharov, sau chiar mai tânărul „avvă” Serafim Rose.

Comparația îi va arăta pe marii guru ca fiind iubitori de slavă, iar pe părinții duhovnicești, iubitori de smerenie. Pe unii îi va vădi iubitori de daruri, iar pe ceilalți, iubitori ai sărăciei și ai nevoiței. Pe unii, prezentându-se drept supraoameni, învățători ai omenirii, când de fapt sunt plini de patimi, iar pe ceilalți trăind ca robi ai lui Hristos, dar robi în inimile cărora sălășluiește Însuși Stăpânul lor și al întregii lumi...

Nu este ușor însă să ai reperele pentru a face o astfel de comparație. Numai oamenii duhovnicești pot înțelege că înălțimea spirituală nu se calculează după numărul de nopți nedormite sau de zile de post negru. Pentru că asceza în sine nu are valoare. Ea capătă valoare atunci când se încadrează într-un mod de viață binecuvântat de Dumnezeu.

Este ușor să citim despre mari yoghini care au trăit hrănindu-se cu foarte puțină mâncare și să afirmăm: „Ia uite, aceștia sunt mari sfinți...” Numai că sfințenia trebuie să aibă ca bază nu asceza, ci așezarea în adevăr...

Creștinii știu că Adevărul este Hristos, și că cei care părăsesc Biserica pentru adevăruri amăgitoare merg pe calea pierzării... Ceilalți însă au nevoie de argumente pentru a părăsi înșelările care i-au rupt – într-o măsură mai mică sau mai mare – de Hristos.

Dionysios Farasiotis a încercat să afle unde este adevărul ultim, la maestrul yoghini sau în Ortodoxie. Drumul său a fost foarte sinuos, foarte periculos, și numai mila lui Dumnezeu l-a ajutat să nu ajungă pe fundul prăpastiei. În unele ezitări ale lui, în unele greșeli ale lui, se vor regăsi cu siguranță mulți dintre căutători. Dar aceștia vor avea puțința să evite celelalte greșeli și celelalte capcane în care a căzut tânărul grec⁵...

Întâmplarea de la Hotelul Majestic, când o întregă serie de inițieri în tehnicile de *Mind Control* – o tehnică atât de în vogă astăzi – a eșuat numai datorită rugăciunilor părintelui Paisie (acest nou sfânt al vremurilor noastre), ar trebui să îi pună pe gânduri pe diferiții practicanti ai diferitelor forme de meditație de tip oriental. Confruntarea dintre Maica Gavrilia și Sai Baba, care s-a autoproclamat – ca mulți alți

⁵ Trebuie făcută o precizare: poate că unii cititori, învățați din cărțile de yoga sau de ocultism să facă imediat cele despre care au citit, vor fi tentați să Îl ispitească pe Dumnezeu mergând și ei la diferite adunări eretice pentru a vedea dacă invocarea lui Dumnezeu funcționează de fiecare dată, așa cum a funcționat în cazul lui Dionysios Farasiotis. Numai că o astfel de încercare are mari șanse de eșec. Și acela ar fi fost poate biruit de puterile profesorului de *Mind Control* dacă nu l-ar fi apărat rugăciunile părintelui Paisie. Cei care vor să Îl ispitească pe Dumnezeu să Își arate puterea se îndepărtează de calea supunerii smerite față de voia lui Dumnezeu, de calea pe care ne-a arătat-o Hristos. Și vor culege roadele pe care nu le-au așteptat.

paranoici – noul Mesia al omenirii, ar trebui să îi pună pe gânduri pe cei care sunt seduși de „minunile” marilor maeștri ai Orientului.

Putem citi și în *Viețile Sfinților* cum atâția slujitori idolatri și atâția vrăjitori făceau minuni prin care amăgeau poporul, dar în fața slujitorilor Adevăratului Dumnezeu nu aveau nici o putere...

Cât despre referirea la testamentul lui Vivekananda, ea răstoarnă puțin perspectiva pe care o au europenii asupra spiritualității indiene: această spiritualitate nu este o comoară greu de găsit, ci este o otravă pe care „producătorii” vor să o răspândească în întreaga lume, pentru a o supune duhurilor întunericului. Chiar dacă această otravă este ambalată frumos, chiar dacă are o culoare atrăgătoare sau un parfum deosebit, și chiar dacă are un gust extraordinar, tot otravă rămâne...

Să spunem însă și faptul că *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie* nu este o carte adresată exclusiv celor care s-au îndepărtat de Biserică sau celor care au de gând să facă acest pas necugetat. Ne este de mare folos și nouă, creștinilor, pentru că ne ajută să cunoaștem mai bine comorile Ortodoxiei.

De multe ori ne laudăm că suntem deținători ai adevărului, dar în realitate ne cunoaștem mult mai puțin credința decât își cunosc ereticii rătăcirile lor⁶. Ar trebui să nu ne mulțumim cu starea fățarnică de martori ai adevărului cu inimile reci și pline de mândrie, ci ar trebui să devenim noi înșine candelile aprinse pentru Hristos.

Și, arzând pentru Hristos, ne va dura inima pentru cei care stau departe de El. Ne vom da seama că trebuie să părăsim atitudinea noastră triumfalistă de superioritate, și să încercăm să le dăm o mână de ajutor. Dacă ne pricepem, prin sfaturile noastre. Dacă găsim teren prielnic, să îi îndrumăm spre duhovnici iscușiți⁷. Iar dacă nu ni se dă prilejul, să încercăm să îi ajutăm dându-le să citească texte care i-ar putea ajuta. Și, cum puteți constata singuri, cartea lui Dionysios Farasiotis face parte din hrana cea mai potrivită pentru aceștia...⁸

⁶ Unii cititori ai cărții, aflând despre mulțimea minunilor săvârșite de Dumnezeu prin părintele Paisie, s-au gândit: „Dar duhovnicul meu nu este la fel de sfânt. Trebuie să îmi caut un alt duhovnic...” O astfel de atitudine este pripită. Povățuitori ca părintele Paisie sunt foarte puțini în întreaga lume. Creștinii nu trebuie să alerge după minuni. Trebuie să meargă pe calea Evangheliei, stând sub îndrumarea duhovnicilor lor. Și, dacă merg totuși să ceară cuvânt de folos de la părinții mai sporiți în viața duhovnicească, să nu uite că e mai bine să ai un duhovnic aproape, la care să te spovedești des, decât să te mândrești că ești ucenicul unui avvă și să ajungi la spovedanie o dată pe an...

⁷ Este posibil ca ei să spună că nu se vor mulțumi decât cu duhovnici de talia părintelui Paisie. Părintele Serafim Rose însă spunea că nu trebuie să căutăm astăzi duhovnici la înălțimea duhovnicească a marilor stareți... Trebuie să avem iscusința de a-i ajuta pe ceilalți să înțeleagă că, ajungând la un duhovnic obișnuit, fără harisme, vor ajunge de fapt la Hristos. Că important este să mergi pe calea mântuirii arătată de Biserică, având chiar și cel mai nepriceput îndrumător. Pentru că, pentru credința ta, Dumnezeu te poate ajuta mai mult decât i-a ajutat pe unii dintre cei care, lipsiți de credință, au ajuns la marii duhovnici, poate chiar la părintele Paisie...

⁸ Această prefață s-a constituit în prezentarea cărții *Marii inițiați ai Indiei și Părintele Paisie* tocmai deoarece cartea părintelui Rodion - ca și *Ortodoxia și religia viitorului* a părintelui Serafim Rose, sau ca orice lucrare care prezintă mai mult teoretic diferența dintre dreapta-credință și varietatea de rătăcirii contemporane - este întregită de faptele descrise de Dionysios Farasiotis. Încercăm, astfel, să îi ajutăm pe cititori să găsească răspunsurile potrivite pentru întrebările lor. Și îndrăznim să

credem că un astfel de demers nu l-ar deranja pe părintele Rodion. Dimpotrivă. Mai ales că lucrarea sa, precum veți putea constata, este atât de clară încât nu mai avea nevoie de o prezentare specială...

CUVÂNT ÎNAINTE

Fiecare veac așează în fața creștinului noi probleme, îl face să-și pună noi întrebări, pe care trebuie să le pătrundă cu mintea și cărora să le găsească dezlegarea în duhul Tradiției patristice. Rațiunea omului este creată astfel încât nu suportă spații goale, și dacă nu ai un răspuns clar, deslușit la întrebările apărute, golul ce se formează se umple oricum cu ceva, fie chiar și cu niște idei neverificate, adesea false. Acceptarea unui punct de vedere eclectic necreștin asupra unui fenomen necunoscut poate duce la denaturarea vieții spirituale a creștinului, abătându-l pe o cale greșită, primejdioasă.

Secolul nostru, al XX-lea, a pus în fața credincioșilor multe probleme, dintre care unele nu fuseseră cercetate de către Sfinții Părinți ai veacurilor trecute pentru simplul motiv că ei nu s-au confruntat cu ele.

În prezenta lucrare ne-am propus ca, pe baza Sfintei Scripturi și a Tradiției patristice, să lămurim unele dintre problemele apărute. În același timp problemele particulare la care vom încerca să dăm răspuns în această carte, sunt consacrate modurilor de ispitire a omului contemporan de către duhurile necurate.

Pentru a înțelege mai bine natura fenomenelor demonice care se produc în lumea contemporană e necesar să cunoaștem istoria apariției, caracterul și structura, capacitățile și posibilitățile, de asemenea, scopurile și finalitățile pe care le urmăresc duhurile necurate în lumea materială. Răspunsurile la aceste întrebări sunt redată în primul capitol – „Învățătura despre duhurile necurate potrivit cu Sfânta Scriptură și Tradiția patristică”. Respectivul capitol nu pretinde o reflectare exhaustivă a subiectului demonologiei, căci pentru aceasta ar fi nevoie de numeroase volume. Aici este prezentat, în formă concisă, materialul necesar pentru înțelegerea mai bună a capitolelor ulterioare.

În cel de al doilea capitol al cărții este examinată astrologia, o pseudoștiință propagată cu impertinență și atât de populară în timpul nostru și, împreună cu ea, magia, ca având origine comună și finalitate comună. O particularitate caracteristică a acestui curent al ocultismului este, la etapa actuală, expunerea lui pseudoștiințifică, adică oferirea sub forma în care ea este mai bine asimilată de omul contemporan. Aici însă trebuie să înțelegem că astrologia nu are nimic comun cu știința, deoarece ea este într-un tot bazată pe misticism.

În capitolul al treilea este cercetată problema senzitivilor, a originii și esenței lor, este demonstrat caracterul demonic al sursei capacităților extrasenzoriale, este arătat tragismul destinului celor care au pornit pe această cale sau se bucură de serviciile senzitivilor.

Majoritatea oamenilor zilelor noastre cred sincer în existența unor civilizații extraterestre, a unor „frați mai mari de rațiune”, caută contact cu ei și așteaptă ajutor de la ei. În mare parte, contribuie la aceasta „cazurile” tot mai frecvente de apariție a OZN-urilor, cazurile de contacte ale așa-numiților OZN-auți cu pământeni. Caracterul demonic al unor fenomene de acest gen a fost remarcat încă de Sfinții Părinți ai antichității, iar anumite schimbări în formele de acțiune ale așa-ziselor duhuri rele sunt cauzate de tendința acestora de a se adapta la psihicul omului timpurilor noastre. Capitolul al patrulea este adresat tocmai dezvăluirii unor astfel de situații.

În paginile presei contemporane apar adesea relatări despre anumite fenomene anormale care au loc într-o locuință sau alta. Curge din senin apă din pereți, mobila zboară prin aer, locatarii sunt bătuți de mâini nevăzute. Astăzi acestor fenomene li s-a dat frumoasa denumire germană - poltergeist. La creștinii dreptcredincioși acest lucru se numea demonism sau pOZNe ale necuratului, care a căpătat o putere atât de mare în lumea noastră datorită patimilor și necredinței oamenilor. Tocmai dezvăluirii esenței acestui fenomen îi este consacrat capitolul cinci al cărții.

Societatea noastră se cutremură de groaza unor crime sângeroase, stupide, pe care le săvârșesc oameni în aparență destul de cumsecade, de la care nimeni nu s-ar fi așteptat la asemenea fărâdelegi. Care

sunt rădăcinile unei astfel de monstruoziți, cauza lor? Cauza se află în planul mistic, de dincolo de mormânt al existenței umane - ne spune cel de-al șaselea capitol al cărții.

Autorul cere iertare cititorului pentru carențele, lipsurile acestei lucrări, de a cărei imperfecțiune este conștient. Numai necesitatea stringentă a momentului curent, când forțele dezlănțuite ale întunericului tulbură nestingherite mințile a milioane de oameni, l-a determinat să publice această lucrare. În procesul scrierii ei, autorul a avut de îndurat multe neazuri din partea duhurilor necurate, dar cu ajutorul haric al Domnului a reușit s-o ducă la bun sfârșit. Ceea ce l-a asigurat și mai mult pe autor de necesitatea reală a acestei lucrări și de adevărul conținutului ei.

I.

Învățătura despre duhurile necurate după Sfânta Scriptură și Tradiția patristică

1.

Îngeri - crearea și menirea lor

Îngeri căzuți, sau altfel spus, duhurile căzute, demonii, dracii fac parte din seminția îngerilor și au toate calitățile esenței îngeresti. De aceea înainte de a vorbi despre duhurile căzute, natura și însușirile lor, ar trebui să vorbim despre esența originară a naturii îngeresti, motivele pentru care au fost creați și menirea lor.

Potrivit definiției date de Sfântul Atanasie cel Mare, „îngeri sunt ființe vii, raționale, imateriale, capabile să cânte imnuri, nemuritori”.

Sfântul Ierarh Dimitrie al Rostovului spune că „îngeri sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, așa cum mai târziu a fost creat și omul”. Potrivit Sfântului Ignatie Brianceaninov, chipul dumnezeiesc la îngeri, ca și la om, constă în inteligența din care se naște și în care este conținut gândul, și din care emană duhul ce ajută gândul și îl însuflețește. Acest chip, asemenea prototipului, este nevăzut, cum nevăzut este și la oameni. El conduce întreaga făptură a îngerului, ca și a omului. Îngeri sunt făpturi limitate în timp și spațiu și, prin urmare, au o înfățișare exterioară proprie.

Sfântul Grigorie Teologul, în cuvântul la Sfintele Paști, spune despre motivele creării îngerilor: „Bunătatea dumnezeiască nu s-a mulțumit să se contemple pe Sine Însăși. Trebuia ca ea să reverse și să răspândească binele, ca mai mulți să aibă parte de el, și asta este propriu celei mai mari bunătăți. El, mai întâi, i-a zămislit pe îngeri și duhurile cerești. Gândul era o faptă săvârșită de Cuvânt, desăvârșită de Duh. În felul acesta au fost create luminile secunde, care slujeau pe cea dintâi lumină... Aidoma unei lumi nesfârșite de cântăreți de imnuri, ei înconjoară Cauza primară, sau fac mai mult, după a lor aptitudine, decât să cânte osanale, iradiind o lumină curată, de cele mai diferite culori, potrivit cu esența sau cu cinul lor”.

Potrivit Tradiției bisericești, exprimată mai deslușit în lucrarea Sfântului Dionisie Areopagitul *Despre ierarhia cerească*, cetele îngeresti se împart în trei grupuri triadice. Prima grupare (ordin) este alcătuită din: serafimi, heruvimi și tronuri. A doua triadă este formată din: domnii, stăpânii și puteri. În sfârșit, a treia și cea din urmă dintre ierarhiile cerești este aceea a îngerilor, arhanghelilor și începătorilor. Toate cetele puterilor cerești poartă numele comun de îngeri - potrivit cu esența slujirii lor. Dumnezeu își dezvăluie voința în fața îngerilor superiori, iar aceștia, la rândul lor, consacră pe ceilalți. În felul acesta, tainele Domnului urmează în ordine descendentă de la serafimi la îngeri, și fiecare ierarhie ulterioară este consacrată numai în acele cunoștințe pe care este capabilă să le cuprindă la nivelul respectiv al dezvoltării sale spirituale.

Însuși cuvântul *înger*, în traducere din greacă înseamnă *trimis, sol*. Îngeri au căpătat acest nume generic datorită caracterului slujirii lor, îndreptată de Atotmilostivul Dumnezeu către mântuirea neamului omenesc. Tocmai acest lucru ni-l mărturisește Apostolul Pavel, zicând: *Îngeri nu sunt, oare, toți duhuri slujitoare, trimise să slujească pentru cei ce vor moșteni mântuirea?* (Evr. 1, 14). După părerea Sfântului Grigorie Teologul, „... fiind slujitori ai voinței lui Dumnezeu, ei, nu numai prin facultatea firească, dar și în virtutea harului lor îmbelșugat, zboară ca gândul peste tot, și pretutindeni sunt alături de fiecare - atât datorită iușimii cu care își îndeplinesc slujirea, cât și datorită subtilității esenței lor.”

De altfel, după cum arată Sfântul Ignatie Brianceaninov, slujirea îngerilor nu constă numai în unica lucrare de a ajuta la mântuirea neamului omenesc, dar tocmai datorită acestei slujbe ei și-au căpătat

numele printre oameni, și acest nume le-a fost dat, în Sfânta Scriptură, de Sfântul Duh. În Sfânta Scriptură nu este arătat exact timpul creării îngerilor, potrivit însă învățaturii primite de Sfânta Biserică, crearea îngerilor a precedat crearea lumii materiale și a omului.

2.

Diavolul, duhurile necurate și cauzele căderii lor

Atât timp cât diavolul era înger luminos și sfânt, el își avea sălașul în cer. În cer însă, s-a întâmplat o schimbare nefericită, și un grup numeros de îngeri s-a depărtat de ceata sfântă a oștilor cerești, transformându-se într-o haită de demoni odioși, avându-l în frunte pe heruvimul căzut. Mulți dintre îngerii superiori, începătorii, stăpânii, stăpânitori (cf. Efes. 6, 12) au fost atrași în această cădere. Iată ce spune în această privință Sfântul Chiril din Ierusalim: „Așadar, întâiul vinovat de păcat și întemeietor al răutăților este diavolul. Nu eu sunt cel care vorbește asta, ci Dumnezeu a zis: ...*pentru că de la început diavolul păcătuiește* (Ioan, 3, 8). Mai înainte de el nimeni nu păcătuse. A păcătuit el, însă, nu pentru că așa i-ar fi fost firea, sau că ar fi primit înclinația spre păcat; în felul acesta vina păcatului ar fi căzut asupra Celui Care l-a făcut astfel. Dimpotrivă, fiind creat desăvârșit și bun, el însuși, din propria voință, s-a făcut diavol (diavol în traducere înseamnă amăgitor). Fiind arhanghel, după aceea a fost supranumit, pentru clevetire, diavol; fiind un bun slujitor a lui Dumnezeu, a devenit satana în tot sensul acestui cuvânt, pentru că satana înseamnă vrăjmaș. Și aceasta nu e învățătura mea, ci e a proorocului Iezechiel, purtătorul de duh. El, compunând o cântare de jale despre satana zice: *Tu erai pecetea desăvârșirii, deplinătatea înțelepciunii și cununa frumuseții. Tu te aflai în Eden, în grădina lui Dumnezeu* (Iez. 28, 12-13). Și peste câteva cuvinte adaugă: *Fost-ai fără prihană în căile tale din ziua facerii tale și până s-a încuibat în tine nelegiuirea* (Iez. 28, 15). E foarte bine spus: „s-a încuibat în tine nelegiuirea”, răul nu ți-a fost dat dinafară, ci tu însuși l-ai zămislit. În cuvintele următoare proorocul a arătat și motivul: *Din pricina frumuseții tale s-a îngâmfat inima ta, și pentru trufia ta ți-ai pierdut înțelepciunea. De aceea te-am aruncat la pământ* (Iez. 28, 17). Asemeni acestora spune și Domnul Iisus Hristos în Evanghelie: *Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer* (Lc. 10, 18). Astfel, este de față acordul dintre Vechiul și Noul Testament. Diavolul a căzut, atrăgând pe mulți cu el în căderea sa. El îi umple de păcate pe cei care i se supun. De la el se trag preacurvia, desfrânarea și tot ce este rău. Prin el protopărintele nostru Adam a fost alungat, schimbând raiul, care de la sine dădea roade minunate, pe pământul care rodea spini”.

După căderea duhurilor necurate din cer pe pământ sau în văzduh, pentru ei a devenit inaccesibilă lumea locuitorilor cerului, din care pricină toată rea-voința lor a fost îndreptată în chip deosebit asupra pământului ce le era la îndemână, pentru a semăna între oameni răul. În acest fel, răul este o necesitate vitală a demonilor, care nu se gândesc la nimic altceva decât la rău, nu-și găsesc astâmpărul sau plăcerea decât în lucrarea lor păgubitoare. Ei disprețuiesc sentimentul binelui, ca și Împărăția lui Dumnezeu.

Potrivit învățaturii Sfântului Ignatie Brianceaninov, „...duhurile necurate au căzut de la înălțimea demnității spirituale; ele au căzut în plăcerea trupească mai mult decât oamenii. Oamenii au posibilitatea să treacă de la plăcerea trupească la cea sufletească; duhurile necurate sunt lipsite de această posibilitate. Oamenii nu cad pradă unei ispite atât de puternice a plăcerii senzuale, pentru că la ei binele firesc nu a fost nimicit, ca la duhuri, prin cădere.

La oameni, binele este amestecat cu răul și de aceea devine netrebuincios; la duhurile necurate precumpănește și acționează doar răul. Plăcerea senzitivă în tagma duhurilor rele și-a găsit o dezvoltare absolută, deplină, cum alta nu mai poate fi. Păcatul lor cel mai mare este ura neînfrânată față de Dumnezeu, exprimată printr-o strașnică și neîncetată hulire a Lui. Ei s-au trufit în fața lui Dumnezeu Însuși; ei au transformat ascultarea față de Dumnezeu, firească făpturilor vii, într-o împotrivire neîncetată, într-o vrajbă de neîmpăcat. De aceea căderea lor este atât de adâncă, și plaga morții veșnice, de care sunt atacați, este incurabilă. O patimă esențială a lor este trufia; ei sunt preaplinați de o nemaipomenită și neroadă vanitate; își găsesc plăcerea în toate felurile de păcat, se complac mereu în rele, trecând de la un păcat la altul. Ei se complac în iubirea de arginți, și în ghiftuire, și în desfrâu. Neavând posibilitatea de a săvârși păcatele trupești cu trupul, ei le săvârșesc cu închipuirea și cu simțurile; ei au obișnuit esența lor

imaterială cu viciile firești ale cărnii; ei și-au dezvoltat viciile nefirești lor mult mai mult decât acestea pot fi dezvoltate la oameni.

Duhurile necurate, conținând în sine principiul tuturor relelor, caută să-i atragă pe oameni în toate păcatele cu scopul și dorința de a-i duce la pierzanie. Ei ne atrag pe noi în felurite plăceri ale trupului, lăcomie, goană după slavă, înfățișându-ne cu farmec ispititor obiectele acestor patimi”.

Demonii nu îi pot face nimic Creatorului, Carele, fiind Dumnezeu Atotputernic, este inaccesibil oricărei influențe din partea făpturii. De aceea ei și-au îndreptat toată răutatea asupra omului, care reprezintă chipul lui Dumnezeu, și, știind că Dumnezeu Își iubește creatura, caută să facă rău cât mai mult obiectului iubirii Sale.

3.

Aspectul exterior, structura corporală și însușirile duhurilor necurate

Sfântul Macarie cel Mare spune că îngerii au chip și înfățișare, la fel cum sufletul are chip și înfățișare proprie, și că acest chip, aspect exterior - sunt chipul și înfățișarea omului exterior în trupul său. Același preacuvios observă că îngerii și sufletele, deși foarte fine în esența lor, cu toată această finețe a lor, sunt totuși trupuri. Potrivit Sfântului Ignatie Brianceaninov, „...acestea sunt niște corpuri subtile, eterice, pe când, dimpotrivă, corpurile noastre pământești sunt foarte materiale și grosiere... Îngerii, aidoma sufletului, au: membre, cap, ochi, gură, degete, mâini, picioare, păr - într-un cuvânt, o asemănare deplină a omului vizibil în trupul său. Frumusețea virtuții și harul dumnezeiesc strălucește pe figurile sfinților îngeri; o răutate disperată constituie caracterul îngerilor căzuți; fețele lor seamănă cu fețele hidoase ale celor mai ticăloși și mai criminali dintre oameni”. Demonii s-au desfigurat prin distrugerea în ei înșiși a binelui, prin zămislirea și dezvoltarea în ei a răutății. Aceasta a lăsat amprente și asupra aspectului lor exterior. De aceea, Scriptura îi supranumește fiare, iar pe principalul dintre ei - balaurul cel mare (cf. Apoc. 12, 9). *Să nu dai fiarelor sufletul ce Te laudă pe Tine (Ps. 73, 20)*. Chipul lor firesc este cumplit și urâcios, așa l-a văzut Iov pe diavol ca un monstru hidos, descriindu-l prin forța cuvântului artistic. Sfânta Scriptură arată că demonii au aceleași simțuri pe care le are omul: văz, auz, miros, simțul tactil; ea le atribuie capacitatea de a vorbi; duhurilor necurate le atribuie metehnele oamenilor răi, muțenia și surzenia. Însuși Iisus Hristos l-a numit pe unul din demoni surd și mut. *Duh mut și surd, îți poruncesc! Ieși din el și să nu mai intri în el!* (Marcu 9, 25), și duhul surd care nu auzea glasul Sfinților Apostoli și nu se supunea poruncii lor, a auzit glasul Domnului, și tot atunci, țipând și scuturând cu mare putere copilul, a îndeplinit voia Domnului. Cu ocazia tămăduirii altui bolnav stăpânit de drac, Evanghelia spune că acest drac era mut (cf. Luca 11, 14).

Materialitatea din care sunt plăsmuite duhurile este mult mai subțire decât materialitatea trupului omenesc, și tocmai din această pricină, după părerea Sfântului Ignatie Brianceaninov, duhurile, în acțiunile lor, sunt mult mai nestingherite, mult mai dezvoltate în capacitățile lor, decât oamenii.” În Faptele Sfinților Apostoli se arată că Duhul Domnului *a răpit pe Filip și l-a dus în Azot (Fapte 8, 39-40)*. În Cartea proorocului Daniel citim cum îngerul l-a adus pe proorocul Avacum dintr-un loc îndepărtat, ca acesta să îi dea hrană proorocului Daniel, aruncat în groapa cu lei (cf. Dan. 4).

Nu numai îngerii, ci și demonii au capacitatea de a se deplasa rapid în spațiu. Demonii au și posibilitatea de a teleporta atât materia pământească brută, cât și oamenii. În Evanghelia după Matei citim că diavolul, ispitindu-l pe Domnul Iisus Hristos, L-a dus în sfânta cetate și L-a pus pe aripa templului, după aceea L-a dus pe un munte foarte înalt (cf. Mt. 4, 1-11).

În Viața Sfântului Ioan, arhiepiscopul Novgorodului, se descrie călătoria pe care el a făcut-o călare pe un drac de la Novgorod la Ierusalim și înapoi. Și toată această călătorie a fost făcută după miezul nopții, durând două-trei ore. E o dovadă că viteza de mișcare a duhurilor necurate, deși mare, nu e nicidecum nemărginită.

Demonii, asemenea îngerilor, au așijderea capacitatea să facă schimbări uimitoare în natura vizibilă. În cartea lui Iov citim cum, sub acțiunea diavolului, focul, ivit privirii oamenilor, ca dezlănțuit din cer, a aprins și a ars turmele de oi ce-i aparțineau lui Iov, împreună cu păstorii. Tot aici aflăm că în urma unor

manipulări ale duhului necurat a venit un vânt mare, și s-a prăbușit casa în care se adunaseră fiii și fiicele lui Iov, și ei au murit (cf. Iov 1, 13-19). În Cartea lui Tobit se scrie despre un demon pe nume Asmodeu, care i-a ucis pe cei șapte bărbați cu care fusese măritată rând pe rând Sara, fiica lui Raguel (cf. Tob. 3, 8). Acțiunea duhurilor asupra materiei prin intermediul unei substanțe necunoscută nouă, ca și multe alte însușiri ale îngerilor, sunt descrise în următoarea istorisire a Sfintei Scripturi. Îngerul s-a arătat viitorului judecător izraelit, Ghedeon și, când acesta i-a pregătit darul, *Îngerul Domnului, întinzându-și vârful toiagului ce-l avea în mână, s-a atins de carne și de azime; și a ieșit foc din piatră și a mistuit carnea și azimile; și îngerul Domnului s-a făcut nevăzut de la ochiul lui* (Jud. 6, 21).

După cum vedem în toate cele descrise mai sus, duhurile imateriale, create dintr-o substanță mai subtilă decât omul, au fost înzestrate de la început cu forțe care le îngăduie să exercite o influență puternică asupra lumii materiale; în afară de aceasta, ele au cunoștințe incomparabil mai mari despre organizarea și legile universului, stăpânesc mijloace care le fac în stare să înfrunte legile lumii vizibile.

4.

Unde sălășluiesc duhurile necurate?

Potrivit învățaturii Bisericii Ortodoxe, duhurile au locurile lor de ședere, sălașurile lor, corespunzătoare esenței lor și calităților însușite în mod samavolnic.

Locul de sălășluire al demonilor este spațiul de sub cer, adică văzduhul, suprafața pământului, și genunea sau iadul. Potrivit Sfântului Ignatie Brianceaninov, „... întinderea dintre cer și pământ, tot abisul pe care îl vedem cu ochiul, văzduhul, pământul, servesc drept sălaș pentru duhurile necurate, alungate din cer. În cartea lui Iov satana este înfățișat ca rătăcind pe întinderea nemărginită a pământului; el cutreiera pământul, *dând târcoale* pe el, chinuit de o ură neîncetată față de neamul omenesc (Iov 1, 7). Sfântul Apostolul Pavel îi numește pe demoni *duhurile răutății care sunt în văzduhuri* (Efes. 6, 12), iar pe căpetenia lor - stăpânitorul văzduhului (cf. Efes. 2, 2). Astfel, îngerii izgoniți din cer sunt răspândiți în mare număr în văzduhurile pământului”.

Prezența demonilor pe pământ este arătată clar în istorisirile evanghelice, în care sunt descrise diferitele lor fapte și nelegiuiri. Ei reprezintă sursa diferitelor boli și suferințe, pot intra în oameni și animale pentru a-i chinui (cf. Lc. 8, 33; Lc. 13, 16 ș.a.). Demonii trăiesc și în apă, asta vădindu-se din învățătura Bisericii Ortodoxe care, în rugăciunile sale de sfințire a apei, Îl roagă pe Dumnezeu să curețe apa de posibila prezență acolo a duhurilor necurate.

Vorbind despre locurile propriu-zise ale raiului și iadului, socotim potrivit să facem cunoscut punctul de vedere al ascetului american Serafim Roze. După părerea lui, „aceste locuri se găsesc în afara *coordonatelor* sistemului nostru spațio-temporal; aeronava nu zboară *nevăzută* prin rai, iar un satelit al pământului prin al treilea cer, și cu ajutorul forajului nu poți ajunge până la sufletele care așteaptă în iad Judecata de Apoi. Ele nu sunt acolo, ci într-un spațiu de altă natură, care începe nemijlocit aici, dar se întinde ca și cum în altă dimensiune”. Această teză corespunde întocmai răspunsului Sfântului Ioan Gură de Aur privitor la locul de aflare a raiului și iadului: „După părerea mea, el este undeva în afara acestei lumi”, spune Sfântul în discuțiile pe marginea Epistolei Sfântului Apostolul Pavel către Romani (31, 3-4).

În timpurile noastre reședința diavolului, căpetenia demonilor, este iadul sau, altfel zis, genunea, tartarul, infernul, viscerele pământului. Sfântul proroc Isaia a prevestit acest sălaș duhului necurat: *Și acum, tu te cobori în iad, în cele mai de jos ale adâncului* (Isaia 4, 15). S-au împlinit cele prezise stăpânitorului văzduhului, prin autoritatea și puterea lui Iisus Hristos. Domnul l-a legat pe satana pentru toată întinderea timpului dintre cele două venituri ale Sale și, cum e spus în Apocalipsă, *l-a aruncat în adânc și l-a închis și a pecetluit deasupra lui* (Apoc. 20, 3). Înainte de cea de a doua venire a Domnului, *satana va fi dezlegat din închisoarea lui; și va ieși să amăgească neamurile, care sunt în cele patru unghiuri ale Pământului* (Apoc. 20, 7). Din Viețile sfinților se vedește, de asemenea, că mai-marele duhurilor întunericului, satana, se găsește în iad, iar la suprafața pământului și în văzduh uneltesc dracii diriguți de stăpânii lor, adică de duhurile necurate din clanurile superioare. Demonii coboară în iad pentru a primi noi porunci și instrucțiuni de la satana, îl informează asupra celor săvârșite de ei și asupra a tot ce se face la suprafața pământului. Tot în iad, potrivit învățaturii Bisericii, se află sufletele păcătoșilor, pe

care demonii le supun unor chinuri îngrozitoare. Ceea ce e în deplin acord cu spusele lui Hristos: *Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui* (Mt. 25, 41).

5.

Modalitățile de influență a duhurilor necurate asupra oamenilor

După cum s-a arătat mai sus, demonii și-au dezlănțuit toată mânia asupra omului, care este chipul lui Dumnezeu. Toate eforturile lor sunt îndreptate spre a duce la pierzanie cât mai multe suflete omenesti. „Diavolul te încearcă de peste tot - spune Sfântul Grigorie Teologul - te pândește unde să-ți facă vreo pacoste, unde să-ți găsească partea slabă, neapărată și expusă pentru lovitură; cu cât e mai mare neprihănirea pe care o vede, cu atât mai mult caută s-o pângărească. Duhul necurat se poate înfățișa sub chip prefăcut, întinzând ba o cursă, ba alta; el reprezintă fie adâncul întunericului (răul evident), fie că se transformă într-un înger luminos (se maschează sub chipul binelui și cucerește mințile zâmbind prefăcut), din care pricină trebuie să fim deosebit de atenți, pentru ca în loc de lumină să nu ne întâlnim cu moartea”. Sfântul Apostolul Pavel ne previne, de asemenea, că e nevoie de o mare atenție și vigilență: *...deoarece însuși satana se preface în înger al luminii. Nu este deci lucru mare dacă și slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății al căror sfârșit va fi după faptele lor* (II Cor. 11, 14-15).

În lupta cu omul, duhurile necurate încearcă să influențeze trupul, sau sfera imaginară, senzitivă și volitivă. Despre caracterul influenței asupra trupului omului am vorbit deja în secțiunea a treia a prezentului capitol, în care am arătat limpede că demonii pot săucidă pe oameni, să abată asupra lor boli și să intre în ei (adică să le stăpânească trupul). Acest din urmă aspect îl vom examina aici mai pe larg.

Demonii intră înăuntrul corpului omenesc cu toată esența lor volatilă, așa cum ar intra aerul. O descriere amănunțită a acestui fapt o găsim la Motovilov, într-o mărturie din care aflăm cum duhul necurat a pus stăpânire pe trupul lui, chinându-l timp de mulți ani.

Demonul, intrând în om, nu se amestecă cu sufletul, ci trăiește în trup, posedându-i în chip forțat sufletul și trupul. Potrivit Sfântului Ignatie Brianceaninov, „gazele au o însușire de elasticitate deosebit de dezvoltată, adică însușirea de a cuprinde un volum de diferite proporții; este evident că și demonii au această calitate, datorită căreia pot încăpea în număr mare într-un singur om (cf. Luca 8, 30). Intrând în om, potrivit mărturisirii Sfântului Ioan Casian, „dracii întunecă rău simțurile raționale ale sufletului; (asta se întâmplă) asemeni simptomelor pe care omul le suferă din pricina vinului, a febrei sau a unui frig peste măsură de mare”. Demonul însă nu-și poate face adăpost în sufletul nostru. „Duhurile necurate, spune același sfânt, nu pătrund în trupurile celor posedați de ele altfel decât punând mai întâi stăpânire pe mintea și gândurile lor. Despuindu-le mintea de veșmântul temerii de Dumnezeu, aducerii aminte de Dumnezeu, duhurile necurate se năpustesc asupra oamenilor, ca asupra unor neapărați și lipsiți de ajutorul lui Dumnezeu și de aceea ușor de cucerit, și, în cele din urmă, se încuibează în ei, ca și cum aceștia li s-ar da în posesie”. Despre aceleași lucruri vorbește și Sfântul Grigorie Teologul: „Diavolul nu poate pune stăpânire pe noi în întregime prin nici un fel de mijloace; dacă stăpânește puternic pe unii, este pentru că aceștia s-au lăsat stăpâniți de bună voie, fără să se împotrivescă (cf. Iac. 4, 7)”. În felul acesta se poate trage concluzia că instalarea directă a duhului necurat în om se produce numai cu slobozenie specială de la Dumnezeu, constituind adesea o urmare a vieții desfrânate și ușurate a celui păcătos.

De remarcat însă, că mai des se întâlnește nu instalarea diavolului în om, nu îndrăcirea, ci posedarea omului prin subordonarea sufletului său voinței demonice. Drept un exemplu caracteristic în acest sens ne poate servi Iuda. Cuvintele din Evanghelie „a intrat satana în Iuda” nu vor fi înțelese așa că Iuda s-ar fi îndrăcit în sensul deplin al acestui cuvânt. Sfântul Apostolul Ioan Teologul spune că satana a pătruns mai întâi în sufletul ucenicului datorită lăcomiei de bani a acestuia (cf. Ioan 12, 6), după aceea a pus stăpânire pe inima lui (cf. Ioan 13, 2) și, în cele din urmă, a intrat cu desăvârșire în el (cf. Ioan 13, 27). Avem de față un exemplu grăitor de posedare treptată de către demon a sufletului celui păcătos datorită poftelor mereu crescânde pentru înavușire a acestuia din urmă.

Una din principalele modalități de influență a duhurilor necurate asupra oamenilor este înrăurirea minții lor prin sugerarea diferitelor gânduri păcătoase. Fiind inaccesibili pentru simțurile fizice ale

omului, demonii, acționând asupra minții lui, îi insuflă diferite idei, pe care individul, netrăind o viață neprihănită, le ia drept idei proprii. Și dacă le primește, le acceptă, devine astfel un promotor al relei-voințe străine, care încetul cu încetul îl domină în întregime. „Nu arareori, spune Sfântul Antonie cel Mare, duhurile necurate, fiind ele însele invizibile, se înfățișează drept interlocutori evlavioși, pentru a-i înșela prin asemănarea chipului și a-i atrage pe cei ademeniți după voia lor”. Demonii, știind că oamenii iubesc adevărul, îmbracă masca dreptății și, în felul acesta, toarnă otravă în discipolii lor. Așa cândva diavolul a înșelat-o pe Eva, vorbindu-i cuvinte ce nu erau ale lui, ci ca și cum ar fi repetat cuvintele lui Dumnezeu, însă denaturându-le sensul (cf. Facerea 3, 1).

Așa a ademenit el pe soția lui Iov, învățându-o să-și iubească fără măsură bărbatul, respectiv să hulească pe Dumnezeu: *Blesteamă pe Dumnezeu și mori!* (Iov 2, 9), i-a spus ea, încredințată că pentru hulirea lui Dumnezeu omul este de îndată predat morții, sfârșindu-i-se astfel grelele chinuri pământești. Așa a ispitit diavolul și i-a înșelat pe toți oamenii, denaturând esența lucrurilor și împingându-i pe toți în prăpastia răului.

Ar trebui remarcat însă că, în lupta pe care o duc împotriva omului, demonii nu cunosc așezarea inimii noastre, nu ne pot citi gândurile, dar că ei intuiesc - după cuvintele pe care le rostim în discuție, după gesturile omului în timpul convorbirilor, după felul cum „se ridică, șade, merge, privește - potrivit părerii lui Evagrie monahul, starea noastră lăuntrică, pentru ca în timpul rugăciunii să ne întunece mintea cu gânduri necurate, corespunzătoare înclinației slăbiciunii noastre”. Iată însă ce ne spune despre aceasta Sfântul Isidor Pelusiotul: „Diavolul nu știe care ne sunt gândurile, pentru că asta ține exclusiv de puterea lui Dumnezeu; însă ne ghicește gândurile după mișcările corpului. Vede el, de pildă, că cineva privește pătimaș, savurând frumusețea cuiva? Profitând de înclinația lui, de îndată îi face acestui om poftă de preacurvie. Vede pe cineva stăpânit de slăbiciunea ghiftuirii? Tot atunci îl face să-și închipuie plăcerile pe care i le-ar aduce plinul pântecului și îl împinge să-și facă pofta. Alteori îl încurajează spre tâlhărie și nedreaptă căpătuială”.

Hristos Dumnezeul nostru, Carele este întemeietorul virtuții, egalează puterile celor ce se bat și îmbânzește mânia înverșunată a duhurilor necurate, care, fără îngăduința Domnului, nu pot ispiti oamenii, așa cum se vede asta în viața lui Iov. De unii singuri dracii nu sunt în putere nici măcar să intre într-o turmă de porci, dar Dumnezeu nu le îngăduie să-l încerce pe om până peste puterile sale. Ci în această luptă îi dă credinciosului forțe care îl ajută să biruie.

Duhurile necurate mai pot ataca, în afara gândurilor, partea senzorială și volitivă a sufletului omului. Iată ce scrie despre acestea preacuviosul Nil Sinaitul: „Când demonul cel zavistnic nu izbutește să pună în mișcare mintea, el acționează atunci asupra sângelui și umorilor, pentru ca prin ele să aprindă în minte imaginația și să o umple cu închipuiri”. Acționând asupra trupului, demonul răscolește în om senzualitatea, furia, mânia ș.a.m.d. Aceasta se vede bine din exemplul Sfintei Iustina, căreia necuratul, trimis de un vrăjitor, îi dezlănțuie simțul senzualității și voluptății, dar este alungat prin rugăciunea sfintei.

Acționând asupra sferei volitive a sufletului omenesc, demonul încearcă să-l lipsească pe om de puteri, energie, de capacitatea pentru acțiuni ferme și pentru orice activitate în genere, dar iarăși, datorită rugăciunii, se retrage, învins de puterea lui Hristos.

Evagrie monahul scrie că dracii diferă unii de alții după gradul de răutate și putere, îndeplinind diferite slujbe. O confirmă și Sfântul Ioan Casian, spunând că „unii din ei se desfată în vicii murdare și obscene, unora le place să Îl hulească pe Dumnezeu, unii se dedau mâniei și furiei, unii se consolează cu tristețea, alții cu trufia și orgoliul - și fiecare atacă inimile oamenilor cu răutatea cu care se desfată ei înșiși - însă nu toți deodată atât slăbiciunea omului, ci rând pe rând, după cum se potrivesc vremea, locul și accesibilitatea celui supus ispitei”. Același cuvios mărturisește despre „războiul” nevăzut pentru suflete: „cele mai bicisnice duhuri se năpustesc asupra celor neîncercați și neputincioși, iar când aceste duhuri pierd, în locul lor sunt trimise altele mai puternice”, asta însă se întâmplă pe măsura creșterii puterilor duhovnicești ale ostașului lui Hristos.

Așadar, după cum vedem, demonii sunt într-un anumit fel „specializați”: trăind în rele, au o anumită libertate, pentru că pot, din mai multe rele, să-și aleagă unul, cel mai plăcut lor. Aceasta e patima cu care trăiesc, încercând s-o aprindă omului, căpătând acces astfel la sufletul și trupul lui. În afară de aceasta, este posibil să se presupună că dracii se pot alimenta și își pot reface vigoarea pe seama energiei omului, energie eliminată de el în procesul desfătării vicioase. Dacă, potrivit Sfântului Ioan Damaschin, îngerii

„contemplă pe Dumnezeu, atât cât e posibil pentru ei, și asta este hrana lor”, demonii, pentru care contemplarea este imposibilă, pesemne că pot căpăta energia în mod indirect, prin intermediul omului, adaptând energetica acestuia pentru alimentarea lor. În acest scop ei trebuie mai întâi să-l facă pe om asemenea lor, astfel căpătând acces la sufletul lui. Un om pătimăș și desfrânat reprezintă o sursă nutritivă excelentă pentru duhurile necurate. Aprinzând în om energia patimilor, care îi devorează forțele vitale, demonul se alimentează și se fortifică în acest domeniu. În afară de aceasta, stăpânind un păcătos, duhul necurat îi folosește trupul ca instrument pentru o mai mare realizare a patimii sale. Iată, deci, încă o pricină pentru care dracii se lipesc de omul lasciv și desfrânat literalmente din toate părțile.

Se cuvine de remarcat, totodată, că duhurile necurate îi pot înzestra pe oamenii care îi slujesc cu un fel de energie demonică deosebită, care le dă posibilitatea executanților supuși voinței forței răului să trudească neostenit pe tărâmul înmulțirii păcatului. În virtutea însă a esenței lor destructive, demonii, lipsiți de capacitatea de a crea, își nimicesc în cele din urmă și proprii discipoli.

6.

De ce demonii au nevoie de jertfe, esența idolatriei

Un alt fel de sursă de hrană a demonilor sunt jertfirile. Iată ce spune în legătură cu aceasta Sfântul Vasile cel Mare: „Demonii, ca fiind căzuți pradă voluptății și patimilor, se delectează și se hrănesc cu ofrande. În timp ce jertfele ard în foc, sângele lor se transformă, prin ardere, în vapori, și, descompunându-se în felul acesta în particule fine, se preface într-o stare ce corespunde esenței demonilor. Ei se hrănesc cu emanații, desigur nu așa, ca și cum le-ar mânca, sau și-ar umple cu ele pântecele, ci asemeni unor animale, stridii și altor făpturi de acest gen, care primesc hrana cu întreața lor ființă. Din această pricină demonii devorează cu lăcomie gazele ce se produc în urma arderii jertfelor, și inhalează fumul aromatelor aprinse, ca substanțe pe care și le-au adaptat pentru hrană”.

Prin aceasta se explică, de altfel, cultul jertfirilor în fața statuilor idolilor la popoarele păgâne, după cum consideră același cuvios al lui Dumnezeu”. „...Toți idoli, la care se închină păgânii, sunt înconjurați și însoțiți de prezența unor demoni, care își găsesc plăcerea în jertfele necurate. Pe lângă măcelării, acolo unde este aruncat sângele alterat și închegat, se aciuiază câinii, lacomi după astfel de hrană: la fel și demonii, robi ai lăcomiei, căutând plăcere în miasmele și putrefacția sângelui jertfelor arse, dau târcoale jertfelnicilor și statuilor consacrate lor înșile. Se prea poate să se alimenteze din asta chiar corpurile lor, alcătuite din aer și foc, sau din amestecul acestor stihii”.

Conținutul istorisirii pe care o găsim în Cartea Regilor vădește clar puterea demonilor asupra statuilor închinatelor lor (cf. I Reg. 5, 2-3). Filistenii au luat chivotul lui Dumnezeu și l-au pus în templul dumnezeului lor Dagon. A doua zi dimineață, au găsit pe Dagon întins cu fața la pământ. Sculptura vizibilă pentru toată lumea era Dagon; cel răsturnat cu fața la pământ era demonul, aruncat jos de slava lui Dumnezeu. Tocmai el a căzut cu fața la Pământ, doborând și răsturnând obiectul vizibil.

De aceea, cei care întrebuințează ca hrană jertfele pregătite idolilor sunt considerați participanți la masa demonilor (cf. I Cor. 10, 21). Când se aduce jertfă unui idol, o parte a acesteia este destinată demonului prezent aici, deoarece demonii își însușesc o anumită parte și din sângele prefăcut în aer (gaze), și din fumul grăsimii, și din alte prinoase. Și de aceea, cel care bea din paharul umplut pentru jertfire bea din paharul demonului (cf. I Cor. 10, 21).

După cum vedem din cele expuse mai sus, prințul veacului acestuia a cucerit oamenii nu numai în mod nevăzut, prin îmboldirile sale, ci a și intrat în contact evident cu ei, transmițând preziceri prin idoli. În aceasta l-au ajutat răufăcătorii înveterați, cum au fost cunoscuți în istorie Ianie și Zamurie și alți magi, preoți păgâni, astrologi și vrăjitori. Rătăcirea oamenilor era menținută datorită vrăjilor și prezicerilor demonice. Stăpâniile răzvrătite și dușmănoase fac cu plăcere și grabă asemenea slujbe, pentru a înmulți numărul părtașilor pieirii lor. Mai mult, pentru minunile false, pe care le creau ele, oamenii le aduceau jertfe, atât de plăcute demonilor, și le ofereau onoruri dumnezeiești, măgulind astfel orgoliul satanic.

7.

De ce majoritatea oamenilor nu văd duhurile și nu simt influența acestora asupra lor

Adam și Eva, până a fi fost alungați din cer, se aflau în comuniune cu îngerii luminii. Căderea pe pământ ne-a făcut incapabili să-i vedem pe îngeri; lumea duhurilor s-a deschis însă în fața acelor sfinți care au atins cea mai mare desăvârșire și pe care demonii nu-i puteau amăgi (Sfântul Antonie cel Mare, Sfântul Macarie cel Mare ș.a). Așadar, pentru ca oamenii să-i poată vedea pe îngeri, trebuie să se schimbe ei înșiși.

Cu încredința deosebită a lui Dumnezeu au văzut îngeri și oameni, care au trăit o viață destul de ordinară și chiar vicioasă, ca de pildă, falsul prooroc Valaam. Cât privește regula generală, Sfinții Părinți sunt unanimi în părerea că, pentru un om nepregătit este foarte primejdios și păgubitor să vadă draci. Iată ce scrie în acest sens, talmăcind Psalmul 41, Sfântul Ioan Gură de Aur: „Câți demoni umblă prin acest văzduh? Dacă Dumnezeu n-ar face decât să le îngăduie să ne arate chipul lor cumplit și respingător, ne-am ieși din minți”. Corpul nostru material grosolan ne servește drept un fel de paravan salvator, păzindu-ne de vederea directă a demonilor, care i-ar aduce la nebunie pe toți cei care îi văd. În același timp trebuie să spunem că prezicătorii, vrăjitorii, magii, intrând în mod conștient în contact cu necuratul, își scoteau de pe ei acest văl salvator și îi vedeau aievea pe demoni. Practicarea sistemului yoga și a altor religii orientale, care au o orientare demonică, te face de asemenea să vezi duhurile necurate.

Vlădica Inochentie, arhiepiscopul Chersonului, dă un răspuns foarte bun la întrebarea: „De ce mulți oameni nu simt influența demonilor?” Iată cum ne învață el: „Pentru a simți asupra ta atingerea duhului întunericului trebuie să fii tu însuși luminos, iar păcătosul înseamnă întuneric. Pe o haină albă, curată, și o mică pată se aruncă în ochi, iar pe o haină neagră nu vei observa nici cele mai mari pete negre. Într-un suflet luminos și neprihănit, un singur gând oarecare, trimis de diavol, de îndată produce jenă, greutate și durere sufletească, pe când în sufletul păcătosului, întunecat și pângărit, chiar prezența lui este imperceptibilă. Însuși duhul răului caută, prin toate chipurile, să se facă cât mai puțin perceptibil: căci ce câștig ar avea să bată la ochi? Să se facă simțit direct? Asta ar însemna să facă oamenii să fugă de el. Și iată că demonul, dominând tiranic asupra păcătosului, caută, totodată, să-l țină în iluzia că acesta ar acționa el însuși și că ar fi absolut liber în toate”.

8.

Modalitățile de influență a oamenilor asupra duhurilor necurate

Comuniunea cu Hristos îi izbăvește pe cei credincioși de robia diavolului, numai în cazul, însă, în care credința lor este desăvârșită; dar fiindcă nu toată lumea atinge desăvârșirea, puterea diavolului în lume continuă să-i domine pe cei nedesăvârșiți pe măsura patimilor lor, ca și pe cei fără de credință în

Hristos. În felul acesta numai credincioșilor le este hărăzită posibilitatea de a se izbăvi de puterea diavolului, ca urmare a pătimirii pe cruce a Mântuitorului. Această posibilitate se realizează pe măsura credinței și perfecțiunii morale a omului. Iată de ce, deși biruința lui Hristos asupra prințului lumii s-a săvârșit de fapt prin moartea și Învierea lui Hristos, Biserica lui Hristos, în dezvoltarea ei treptată de-a lungul timpului în lume, continuă să fie o Biserică Luptătoare și va continua să fie astfel până la sfârșitul lumii și Judecata de Apoi.

Prin harul Domnului nostru Iisus Hristos, noi îl putem birui pe diavol. Influența lui asupra oamenilor este slăbită, mai ales asupra celor care se răstignesc în Hristos „cu patimile și păcatele lor”. Numai prin intermediul păcatului și slăbiciunilor dracii se lipsesc de suflet, și atâta timp cât el este în păcat, este orbit de ei. Sfântul Grigorie de Nissa spune: „...când ființa noastră a căzut în păcat, Dumnezeu n-a lăsat căderea noastră fără Providența Sa, ci în ajutorul vieții fiecăruia pune un înger, din cei care au primit formă nematerială, iar, pe de altă parte, corupătorul firii încearcă să facă același lucru prin mijlocirea unui oarecare demon viclean și păgubitor, care ar dăuna vieții omenești. Omul însă, aflându-se între înger și demon, prin el însuși îl face pe unul mai puternic decât celălalt, alegându-și prin liberă voință un învățător din doi. Îngerul cel bun îți îndreaptă gândurile către fapte virtuozitate, iar celălalt îți arată plăcerile materiale, din care nu există nici o nădejde de mai bine”.

După cum vedem din afirmațiile acestui Sfânt Părinte, întotdeauna însuși omul este acela care, în cele din urmă, face alegerea binelui și răului. Și atunci când creștinul trece de partea îngerului luminii, cu harul Domnului îl înfruntă ușor pe duhul necurat. Sfinții Părinți și învățători ai Bisericii ne arată următoarele mijloace de luptă împotriva diavolului: credința, Cuvântul lui Dumnezeu, smerenia, privegherea, rugăciunea, semnul Crucii. Fiecare creștin poate folosi aceste mijloace în lupta cu demonii; există însă și altele, la care se poate apela prin mijlocirea slujitorilor altarului: e vorba de spovedanie și de împărtășirea cu Sfintele Taine ale lui Hristos și de moliftele rostite asupra celor care suferă din pricina duhurilor necurate. „Când creștinii, rugându-se, rezistă cu bărbăție ispitelor, se căiesc pentru păcatele făcute, rabdă cu blândețe jignirile, stăruie în rugăciuni, mărturisește Cuviosul Ioan din Carnaf, dracii se chinuiesc, se frământă și plâng, oamenilor însă, nu le este dat să vadă asta, ca să nu se semețească. Rugăciunea, care face ca harul Sfântului Duh să se reverse asupra omului, unindu-l cu Dumnezeu, îi arde pe draci și aceștia, nesuferind focul haric, fug cu vaiete, îndepărtându-se de cei ce se roagă. Iată de ce, ori de câte ori necuratul încearcă să ne ispitească, trebuie să îngenunchem pentru rugăciune, care ne aduce ajutorul lui Dumnezeu și cu care suntem de nebiruit”.

Așa cum duhurile au influență asupra materiei, la fel și materia are influență asupra duhurilor. Astfel, duhurile necurate se vor chinui veșnic în focul iadului, în foc material. În Cartea lui Tobit găsim o redare clară a influenței chiar a materiei pământești asupra duhurilor. *Iar acesta, mergând, și-a adus aminte de cuvintele lui Rafael, și a luat cătuia și a pus inima și ficatul peștelui și a afumat. Și simțind demonul mirosul acesta, a fugit în părțile de sus ale Egiptului, și îngerul l-a legat* (Tob. 8, 2-3). În practica bisericească este cunoscut efectul tămâii de a îndepărta duhurile rele. Este remarcat de asemeni efectul similar al sfințelor moaște, icoanelor făcătoare de minuni și chiar al veșmintelor sfinților, a căror prezență n-o suportă duhurile necurate. Toate acestea datorită puterii binefăcătoare pe care o emană obiectele amintite și care frige pe demoni.

E cunoscut faptul că sfinții pustnici căpătau putere asupra duhurilor necurate încă din viața pământească. Astfel, în descrierile Vieților Sfântului Andrei, Sfinte Mucenițe Iuliana și Sfântului Antonie cel Mare, citim cum ei ar fi bătut chiar pe demoni. În istoria Vieții Cuviosului Ioan, arhiepiscopul Novgorodului, se relatează cum el l-a silit pe demon să-l ducă până la Ierusalim pentru a se închina Sfântului Mormânt și înapoi. Viețile sfinților abundă în mărturii despre biruința omului înduhovnicit asupra duhurilor necurate.

9.

De ce Dumnezeu îngăduie existența duhurilor necurate

Diavolul a rămas, după cum a și fost, o făptură aflată sub deplina putere a Creatorului Care, datorită necunoscutelor sale rânduiești, nu l-a nimicit, laolaltă cu toată gloata lui, răbdându-l de atâta vreme și până în zilele noastre. Diavolul, cu slugile lui, a devenit o unealtă a Creatorului, împotriva Căruia el în orbirea sa, intenționase să se înarmeze și să lupte - altfel-zis, „răul ajută binele prin rea-voința sa”. Pentru oameni, diavolul a devenit o unealtă a încercării, o unealtă cu care sunt ispitiți și cu care sunt aleși cei credincioși lui Hristos de cei iubitori de păcat. Căci Dumnezeu nu-l silește pe om să se mântuiască, ci le dă tuturor fie posibilitatea să lupte împotriva diavolului, fie să facă alianță cu el. După cum învață Sfântul Ignatie Brianceaninov, „porunca dată de Dumnezeu în rai”, poruncă ce interzice omului să guste din rodul pomului cunoașterii binelui și răului, nu a fost anulată. Ea stă nestrămutată, ca o poruncă a Domnului. Ea îl încearcă mereu pe om până astăzi. Mereu este prezent alături de noi diavolul și ne îndeamnă să gustăm din rodul oprit, ne împinge forțat să-l gustăm, ca unul care a câștigat acest drept - prin ascultarea noastră primară de diavol. El nu încetează să ne ademenească prin cugetări păcătoase și lumești, dezlănțuindu-ne nemăsurat patimile. Heruvimii alungați din cer își rotesc în mâini săbiile de flacără vâlvâitoare, și pomul vieții - binele, neamestecat cu răul, se face pentru noi inaccesibil, după dreapta judecată a lui Dumnezeu”.

Ispitele și gândurile dau în vileag samavolnicia sau neprihănirea noastră sufletească. Sfântul Isaac Sirul ne povățuiește că, harul dumnezeiesc permite să fim duși în ispită, pentru a ne învăța înțelepciunea și capacitatea de a disprețui duhurile răutății: „Harul îngăduie să i se trimită omului ispite, pe potrivă măsurii lui, pentru ca omul să reziste puterii lor”. În alt loc el continuă: „Să știi că măsura în care sufletul nu are forțe îndeajuns pentru a înfrunta ispitele mari, în aceeași măsură el nu este îndeajuns pentru dăruiri mărețe... Dumnezeu nu dă un dar fără o ispită mare”. Sfântul Grigorie Teologul vorbește, de asemenea, despre necesitatea unor astfel de ispite în opera de formare a omului nou, spunând că lupta crâncenă este necesară pentru ca, „...diavolul să fie supus aici rușinii celei mari, luptându-se cu cei care sunt mai neputincioși decât el, ca și cu cei care trăiesc în virtute, totdeauna aflându-se în slavă, curățindu-se ca aurul în forjă”.

Făcând un bilanț al celor spuse în acest paragraf, să cităm cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, care a formulat cu maximă exactitate motivele pentru care Dumnezeu îngăduie existența diavolului și nu-l împiedică să ne atace cu ispitele sale:

„În primul rând, ca tu să cunoști că te-ai făcut mult mai puternic decât diavolul, însemnându-te, în numele lui Hristos, cu crucea dătătoare de viață;

în al doilea, pentru a trăi în smerenie și a nu te preamări prin bogăția darurilor, neuitând de neputința ta și de puterea Celui Care te ajută;

în al treilea, pentru ca acest duh necurat, până acum neîncredințat că te-ai îndepărtat de el, văzându-ți răbdarea cu care rezști ispitelor, să se convingă că l-ai părăsit cu desăvârșire și te-ai îndepărtat de el;

în al patrulea, pentru ca prin aceasta să te faci mai tare și mai puternic;

în al cincilea, pentru a avea o cunoștință clară asupra comorilor ce-ți sunt încredințate, căci diavolul nici nu ar încerca să te atace, dacă te-ar vedea pe treapta cea mai de sus a neprihănirii.”

10.

Despre atitudinea pe care se cuvine s-o avem față de demoni

Însuși Domnul Iisus Hristos ne-a arătat cum se cuvine să ne purtăm cu duhurile necurate, atunci când, cu îngăduința lui Dumnezeu, satana a încercat să-L ispitească, oferindu-I toate bunurile lumești dacă i se va închina lui. Atunci Iisus i-a zis: *Piei, satano, căci scris este: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-I slujești»* (Mt. 4, 10). În al doilea rând, El le-a poruncit demonilor să tacă, atunci când ei începuseră să strige din oamenii posedați de ei. Prin strigătele lor ei spuneau adevărul; ei nu mințeau când ziceau: *Iisuse, Fiul lui Dumnezeu și Sfântul lui Dumnezeu* (Mt. 8, 29; Mc. 1, 24). Domnul însă nu dorea ca adevărul să fie propovăduit de guri necurate, mai ales de gurile demonilor, ca ei, profitând de acest prilej, să nu adauge din rea-voință ceva de la ei și să nu arunce sămânța răului, *pe când oamenii dormeau* (Mt. 13, 25). Din această pricină Iisus Hristos nu a îngăduit demonilor să vorbească, și pe noi ne-a povățuit să nu le îngăduim să facă asta, prevenindu-ne prin următoarele cuvinte:

Feriți-vă de proorocii mincinoși, care vin la voi în haine de oi, iar pe dinăuntru sunt lupi răpitori (Mt. 7, 15), și prin Apostoli ne-a preîntâmpinat: Nu dați crezare oricărui duh (Ioan, 4, 1).

Având o asemenea poruncă de la Domnul nostru Iisus Hristos, trebuie să ne păzim de orice contact cu duhurile necurate. Să nu îi ascultăm pe magi, vrăjitori, astrologi, senzitivi, contactori ai OZN-urilor, diferiți prezicători și ghicitoare. Căci, chiar dacă demonul se preface a spune prin ei adevărul, noi, necunoscând scopurile pe care le urmărește el prin această acțiune, pe drept cuvânt trebuie să-l respingem cu cuvintele Sfintei Scripturi: *Iar păcătosului i-a zis Dumnezeu: «Pentru ce tu istorisești dreptățile Mele?»* (Ps. 49, 17) și *Nu este frumoasă lauda în gura păcătosului (Iisus Sirah 15, 9).*

Găsim potrivit să încheiem capitolul de față cu un citat foarte actual pentru timpurile noastre, extras din opera Sfântului Ignatie Brianceaninov: „Și astăzi sfinții îngeri ni se înfățișează sub chip de tineri frumoși cu aripi; și astăzi sufletele oamenilor sfinți ni se înfățișează sub chip de om întrupat, în slava cerească; și astăzi demonii ni se arată sub chip hidos, cumplit și dezgustător de monștri, dar monștri având chip de om. Așa ni se arată ei când vin sub chipul lor. Ei îmbracă, cum îmbrăcau și altădată, chip de fiare și târătoare, iar chipul lor cel mai îndrăgit este șarpele”.

II.

Astrologia și magia în lumina învățăturii ortodoxe

I.

Introducere

Când dispare credința, locul ei îl ocupă superstiția. Sufletul omenesc nu suportă golul în această privință. Omul, creat după chipul lui Dumnezeu (cf. Fac. 1, 27), este de la originea sa îndreptat spre Creator. Când el pierde pe Dumnezeu din inima sa, vacuumul care se formează cere să fie umplut, și omul își însușește acele surrogate pe care i le oferă lumea înconjurătoare.

Iată de ce în epoca noastră ateistă, eclectică, și-au găsit o largă răspândire curente aparent de mult uitate ale științelor oculte. Astrologia, chiromanția, magia, fenomenul OZN (vizitatorii extraterestri), senzitivii (bioenergeticienii), cultul religiilor orientale - toate acestea pasionează mințile a milioane de oameni. Lipsa unei credințe creștine ferme, necunoașterea și neînțelegerea esenței ocultismului și religiilor orientale, ca și propagarea lor activă și pe scară largă de către anumite forțe asigură succesul ocultismului în societatea contemporană.

Astăzi un interes deosebit de mare le este stârnit oamenilor de o varietate de științe oculte, între care se află și astrologia. Învăluită de aureola misterului, a fantasticului, ea îl tentează pe om prin posibilitatea de a-și afla destinul, de a se cunoaște pe sine însuși, de a arunca o privire în viitor. Puțini sunt cei care meditează asupra originii și esenței ei, acestea fiind împinse în umbră de marea înțelepciune antică, aparent susceptibilă să anticipa viitorul. După cum se știe, însă, pentru a identifica un fruct trebuie să cunoaștem pomul care îl rodește, căci o poamă atrăgătoare după aspectul exterior este adesea otrăvitoare. Să ne adresăm și noi istoriei originii astrologiei.

2.

Ce afirmă știința oficială despre astrologie?

În dicționarul lui Brockgauz și Efron citim: „Astrologia - știință fictivă care încearcă să prezică viitorul unor persoane aparte și a omenirii pe baza observărilor făcute asupra poziției astrelor pe cer.⁹ Sunt evidențiate astrologia naturală și cea judiciară. Astrologia naturală se ocupă de influența astrelor asupra lumii animale și vegetale... cea judiciară încearcă să prezică, după așezarea reciprocă a corpurilor cerești, destinele atât ale popoarelor, cât și ale indivizilor... Diversele culte existente în vechime, de venerare a corpurilor cerești, care erau privite ca puternice ființe personale, credința în determinarea irevocabilă a destinului, a fatumului, în fatalitate, care dominau în curente religioase ale epocii respective, trebuiau să susțină astrologia judiciară.”

⁹ Și de cele mai multe ori nu reușește (n.a.).

După cum citim în continuare în dicționar, „în antichitate astrologia, alchimia și magia erau strâns legate reciproc”. În lumea antică magul, sacerdotul, ghicitorul în stele cumula de obicei în persoana sa îndeletnicirile de astrolog, vrăjitor, tălmăcitor de vise. Astfel, potrivit lui Herodot, magul Ostan, care îl însoțea pe Xerxes în expedițiile sale în Elada, a făcut publice între elini unele cunoștințe de astrologie. Preotul lui Baal, Berozos, se bucura de o popularitate atât de mare în Atena, încât i s-a înălțat un monument care îl înfățișa cu limbă de aur ca fiind un inestimabil profet. La Daniel (cf. Dan. 2, 27), dar și în multe alte surse, găsim de asemenea confirmarea unității magiei și astrologiei. Prin urmare, putem trage o concluzie prealabilă că astrologia, magia și alte genuri de ocultism au avut între ele o legătură strânsă, și, probabil, una și aceeași sursă de proveniență. În cele ce urmează vom încerca să confirmăm prin fapte această concluzie.

3.

Vechimea magiei și astrologiei

Omul păcătos încearcă să pătrundă tainele universului, independent de voința Creatorului, să devină un dumnezeu fără de Dumnezeu. Adică se repetă ispitirea Evei din Eden, când satana, arătându-se Evei sub chip de șarpe, a ademenit-o să guste din rodul oprit, făgăduindu-i că, după aceasta, ea și Adam vor fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul (cf. Fac. 3-5).

Însă, în loc să fie „ca Dumnezeu”, ei au cunoscut că erau goi și au fost supuși la mari suferințe pentru trădarea lui Dumnezeu și legătura cu satana. Așa și în cazul acesta: căpătând cunoștința interzisă, adusă de diavol din sferile superioare, ei s-au pomenit sub o și mai mare influență a lui și s-au îndepărtat și mai mult de Dumnezeu.

Căci tainele dumnezeiești se dezvăluie oamenilor pe măsura desăvârșirii lor duhovnicești sau, altfel spus, pe măsura dobândirii Sfântului Duh. Cu cât omul se deschide și se încrede lui Dumnezeu, cu atât mai mult începe a trăi viața lui Hristos, a gândi, a simți și a lucra asemenea lui Hristos. După cum se spune în Evanghelia după Ioan, *Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu, și Tatăl Meu îl va iubi, și vom veni la el, și vom face locaș la el... ca toți să fie una, cum Tu, Părinte, întru Mine, și Eu întru Tine, așa și aceștia în noi să fie una* (Ioan 14-23; 17-21). Omul, unindu-se cu Sfântul Duh, prin acest Duh cunoaște și tainele lui Dumnezeu, dobândește putere și har, pe care le folosește numai pentru fapte bune, potrivit cu voința lui Dumnezeu.

Or, demonii, pentru că au aparținut în trecut diferitelor ordine ale ierarhiei îngerești sunt inițiați într-o măsură sau alta în tainele existenței. Aceste cunoștințe ei le-au păstrat și după izgonirea lor din cer. Așa stând lucrurile, demonii încearcă să-și supună omul, atrăgându-i atenția și interesul pentru ei prin dezvăluirea unor „taine” ale cunoașterii și înzestrându-și discipolii cu capacități supranaturale. Omul, posedând aceste cunoștințe magice tainice, ajunge în stare să influențeze oamenii și stihiiile naturii, devenind însă, astfel, un rob absolut al duhurilor necurate care l-au înzestrat cu această putere. Forțele demonice, în virtutea îndepărtării lor de Dumnezeu, nu pot crea nimic, putând doar distruge. Tocmai de aceea discipolii lor aduc pe pământ elementul destructiv, pricinuind rău oamenilor care îi înconjoară, ducând la pierzanie lumea materială. Iată cum ne mărturisește acest lucru Cartea Facerii: *Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău și S-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Și a zis Domnul: Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut* (Fac. 6, 5-7).

Asta s-a întâmplat pentru că omul, comunicând cu duhurile necurate și folosind „darurile” lor, precum magia, vrăjitoria, astrologia, ș.a., s-a pervertit definitiv, adică s-a îndepărtat de Dumnezeu și a ajuns a nu fi în stare să împlinească acea misiune pentru care a fost creat, n-a putut să se realizeze în bine, în iubire și adevăr, urcând scara dezvoltării spirituale spre asemuirea cu Dumnezeu. Existența lui în continuare devenise fără rost.

De aceea, Domnul mai întâi scade zilele vieții omului până la 120 de ani (cf. Fac. 6, 3), iar mai apoi, văzând că silnicia continuă să se înmulțească, distruge întreaga omenire „stricăta”, lăsând numai pe cei mai buni reprezentanți ai ei în persoana neprihănitului Noe și a fiilor săi, împreună cu nevestele lor (cf. Fac. 6, 9-10).

După cum se vede din cele expuse mai sus, magia, astrologia și alte „daruri” ale demonilor nu numai că n-au făcut să prospere omenirea, și să instaureze fericirea pe pământ, ci dimpotrivă, au înmulțit răutatea, necinstea, desfrâul, ducând la pierderea practic a întregii lumi vechi.

După marele potop însă, cunoștințele tainice de magie și astrologie nu dispar. Potrivit numeroaselor mărturisiri ale anticilor, aceste cunoștințe au fost bine ascunse, iar după potop din nou propuse omenirii.

Dacă vom urmări istoria umanității de după Noe, vom vedea că acele civilizații vechi, în care magia, astrologia și alte „cunoștințe” își găsesc o răspândire covârșitoare și intră în structura societății, pier și dispar de pe fața pământului de îndată ce înflorirea ocultismului își atinge apogeul. Drept exemplu în acest sens servesc regatele babilonian, asirian și persan.

Să ne referim mai pe larg la istoria vechiului Babilon. În scrierile cuneiforme ce ne-au parvenit de pe timpurile de atunci, scrieri numărate în muzeele lumii la vreo jumătate de milion, sunt conținute informații cum că preoții Babilonului ar fi moștenit științele (mai cu seamă în domeniul astrologiei și structurii Universului) de la niște uriași care ar fi scăpat de cataclism. Istoricul mărturisește, de asemenea, că științele magice s-au păstrat după potop. În fine, memoria popoarelor evocă date despre creatorii primari ai tradiției babiloniene - neamul caldeilor - deținători ai unei culturi de proveniență nepământescă, care au devenit cei dintâi matematicieni, astrologi, alchimiști, teologi ai lumii pământesci, și care slujeau ca vrăjitori, ghicitori, și tălmăcitori de vise pe lângă curțile suveranilor antici. Or, vechea tradiție caldeică afirmă cu perseverență că cei dintâi zece regi ai lor au venit din cer.

E cunoscut de asemenea că regii Ninivei nu întreprindeau nici un fel de acțiuni importante fără a consulta astrele. Ei țineau în preajma lor astrologi care cercetau cerul și explicau mișcarea planetelor, după cum evocă adesea inscripțiile. Dintr-un manuscris aflăm că Senaherib a renunțat la o expediție numai pentru că poziția stelelor a fost neprielnică. Cercetarea astrologiei în Babilon era atât de populară, încât însăși denumirea „caldeu” avea, pentru mulți scriitori ai antichității, sensul de astrolog. Toată lumea cunoaște soarta regatului babilonian, care a suferit o tragică prăbușire, pierind. Aceeași soartă au avut-o regatul asirian și cel persan.

4.

Biserica și astrologia

Acum să încercăm să vedem care a fost poziția Bisericii Vechiului Testament și cea a Noului Testament față de astrologie. În mărețele legiuiri ale lui Moise găsim oprită sub amenințarea morții practicarea oricărui feluri de vrăjitorie. *Să nu alergați la cei ce cheamă morții, pe la vrăjitori, să nu umblați și să nu vă întinați cu ei. Eu voi întoarce fața Mea împotriva sufletului aceluia și-l voi pierde din poporul lui* (Levit. 19-31, 20-6).

În Deuteronom citim, de asemenea, că Domnul ne previne aspru să nu ne dedăm nici unui fel de vrăjitorie și să nu apelăm la cei care practică acest lucru, căci tocmai pentru această îndeletnicire cu vrăjitoria (care este de fapt alianța cu demonii), Dumnezeu alungă popoarele de pe pământul lor, le sortește pieirii, iar pământul îl dă Israelului, care Îi este credincios. *Când vei intra tu în pământul ce ți-l dă Domnul Dumnezeul tău, să nu te deprinzi a face urâciunile pe care le fac popoarele acestea. Să nu se găsească la tine (...) nici prezicător sau ghicitor, vrăjitor sau fermecător, nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici din cei ce grăiesc cu morții. Căci urâciune este înaintea Domnului tot cel ce face acestea, și pentru această urâciune îi izgonește Domnul Dumnezeul tău de la fața Sa. Iar tu fii fără prihană înaintea Domnului Dumnezeului tău. Căci popoarele acestea, pe care le izgonești tu, ascultă de ghicitori și de povestitori, iar ție nu-ți îngăduie aceasta Domnul Dumnezeu tău. Prooroc din mijlocul tău și din frații tăi, ca și mine, îți va ridica Domnul Dumnezeu tău: pe acela să-l ascultați* (Deut. 18, 9-15).

Proorocul Isaia, prevestind pieirea Babilonului pentru păcatele și păgubitoarea lui îndeletnicire cu magia și astrologia zice, în numele Domnului, cu ironie: *Păstrează pentru tine fermecătoriile tale și vrăjitoriile cu care te-ai trudit din tinerețe, poate îți vor sluji, poate vei insufla temere! Tu te-ai obosit întrebând pe atâția sfătuitori! Să iasă la iveală și să te izbăvească acei care măsoară cerul și iscodesc*

stelele; care în fiecare lună nouă spun ceea ce se va întâmpla. Iată-i ca pleava pe care o mistuie focul, așa vor ajunge ei, și de puterea flăcărilor viața lor nu vor putea s-o scape (Isaia 47, 12-14).

Avem, aici, o mărturie directă a neputinței tuturor felurilor de vrăjitorie în fața voinței și puterii dumnezeiești și a pedepsirii inevitabile a celor care practică magia și astrologia sau recurg la ajutorul ocultiştilor. Atunci când se ciocnesc magii și vrăjitorii cu proorocii și alți purtători de duh, fiii întunericii numai decît suferă pierdere.

Bunăoară, în Cartea Ieşirii (7-9) citim cum numeroşi magi și astrologi, împotrivindu-se lui Moise, făceau minuni în fața faraonului cu ajutorul farmecelor vrăjitorești, dar n-au putut rezista în fața puterii dumnezeiești și, în cele din urmă, s-au văzut nevoiți să se recunoască învinși de Moise.

În Cartea Facerii (41) se istorisește despre triumful neprihănitului Iosif asupra magilor și înțelepților egipteni care, cu toată arta lor magică, n-au știut să talmăcească visul faraonului. Nedreptul prooroc Valaam, chemat cu daruri de păgâni pentru a „blestema” și izgoni poporul lui Israel, sub acțiunea puterii lui Dumnezeu a fost nevoit să slujească poporul iudeu (cf. Numeri 22, 24). Proorocul Daniel, de asemenea, îi face de rușine, în repetate rânduri, pe înțelepții și astrologii caldeilor (cf. Dan. 2, 5).

Toate acestea se explică prin faptul că fiii luminii întotdeauna săvârșesc minunile și proorocirile prin puterea lui Dumnezeu, prin Sfântul Duh, pe când vrăjitorii, magii, astrologii, folosind arta vrăjitoriei, acționează prin puterea demonică și, firește, suferă înfrângere, în încercarea lor de a I Se opune lui Dumnezeu.

În Noul Testament noi vedem aceeași atitudine de neîmpăcat față de toate felurile de vrăjitorie, ca și în cel Vechi, și același triumf permanent al forțelor dumnezeiești asupra vrăjitorilor. Astfel, Apostolul Pavel alungă duhul pitonicesc dintr-o slujnică care vestea viitorul (cf. Fapte 16, 18), deși, s-ar fi putut părea că ea prezicea adevărul, umblând din urma apostolilor și zicând că acești oameni sunt „robi ai Dumnezeului Celui Prea Înalt, și care vă vestesc calea mântuirii”. Apostolul însă nu dorea ca adevărul să fie spus cu gura necurată a demonului, arătând în felul acesta un exemplu de tratare a demonilor, chiar și dacă aceștia prevesteau uneori corect. Căci toate acestea ascundeau numai o singură dorință - să atragă pe cineva în discuție pentru a intra în comunicare, ca după aceea să-l ducă la pierzanie.

Același Apostol Pavel a pedepsit, făcându-l orb pe Elima - un vrăjitor care era împotriva predicii evanghelice, căutând să abată oamenii de la credința cea adevărată (cf. Fapte 13, 8-11). Și, în cele din urmă, din Faptele Apostolilor aflăm că, influențați de predicile Apostolilor, *mulți dintre cei care făcuseră vrăjitorie, aducând cărțile, le ardeau în fața tuturor* (Fapte 19, 19). În felul acesta, ei au renunțat la legătura cu demonii și au demonstrat incompatibilitatea credinței în Hristos și vrăjitorie.

În Nomocanon (culegere de legi și hotărâri canonice) e spus destul de clar: „Cei care umblă la vrăjitori sau vrăjesc sau ghicesc în stele (adică practică astrologia – n.a.), șase ani să nu se împărtășească după canonul 1 al Sinodului Trulan și după canonul 80 al Sfântului Vasile cel Mare, iar preotul care face asta să se transforme în scrum” .

Aici vedem că cunoștința bisericească atribuie o proveniență demonică tuturor felurilor de vrăjitorie, inclusiv astrologiei, neîngăduind nici o comunicare a creștinilor credincioși cu vrăjitorii și pedepsind aspru pe cei care, sub oarecare motive, se hotărăsc să fie în legătură cu ei.

Sfinții Părinți ai Bisericii, de-a lungul întregii istorii a ei, au acordat de asemenea o mare atenție luptei cu vrăjitoria și astrologia. Din lipsă de spațiu mi-aș permite să mă refer doar la unele lucrări ale Sfinților Părinți și învățători ai Bisericii. Astfel, Tertulian, în lucrarea sa „Despre idoli”, scrie: „În diferitele îndeletniciri ale oamenilor nu se poate să nu observăm unele arte sau profesii care înlesnesc închinarea la idoli. De astrologi nici nu face să mai vorbim, întrucât însă unul din ei a cutezat să se justifice de faptul că continuă să practice această profesie, am de gând să spun câteva cuvinte în legătură cu aceasta. Nu voi spune că a așeza nume de dumnezei falși în cer, a le atribui un fel de atotputernicie și a-i abate pe oameni de la înălțarea rugăciunilor către Dumnezeu, insuflându-le credința că destinul lor este invariabil predeterminat de astre - nu voi spune că toate acestea ar fi totuna cu venerarea unor dumnezei falși. Eu afirm însă că, astrologia, în acest caz, se aseamănă îngerilor decăzuți, care s-au îndepărtat de la Dumnezeu pentru a înșela neamul omenesc... Dacă magia este pasibilă de pedeapsă, iar astrologia reprezintă o varietate a ei, atunci împreună cu genul este condamnată și specia. Astfel, din timpul apariției Evangheliei, tot soiul de sofiști, astrologi, vrăjitori, magi, ghicitori trebuie să fie obligatoriu pedepsiți”.

Tatian, în „Discurs împotriva elinilor”, scrie: „Demonii i-au făcut pe oameni victime ale decăderii lor. Ei, arătând oamenilor ordinea plasării astrelor, ca niște jucători de zaruri, au inventat soarta care este

străină de adevăr. Drept temei pentru aceasta le-a servit așezarea animalelor pe cer. Căci ei au conferit onoruri cerești animalelor cu care au locuit după alungarea din cer, târâtoarelor, înotătoarelor în ape, patrupedelor, viețuitoarelor munților, pentru a-și închipui că și ei se află în ceruri și pentru ca, prin așezarea astrelor, să convingă oamenii că viața pe pământ, cea străină de rațiune, armonizează cu rațiunea; în felul acesta, dacă cineva este plin de mânie sau răbdător, cumpătat sau necumpătat, dacă cineva este bogat sau sărac, așa au rânduit cei ce stăpânesc nașterea; căci distribuirea Zodiacului este treaba zeilor. Dacă lumina unuia dintre ei este, cum se zice, mai puternică, el răpește slava celorlalți, și cel care astăzi este învins, poate redeveni învingător. Demonii se îndeletnicesc cu manevrarea celor șapte planete, ca niște aruncători de zaruri. Noi însă suntem mai presus de soartă, și, în locul demonilor ce rătăcesc, Îl cunoaștem pe Unul Domnul Dumnezeu Cel neschimbător și, nesupunându-ne soartei, respingem și pe întemeietorul legilor ei”. Sfântul Ioan Damaschin, în cunoscuta sa lucrare „Expunerea credinței creștine”, citându-l pe Sfântul Vasile cel Mare, caracterizează în felul următor astrologia: „Elinii spun că toate acțiunile noastre sunt condiționate de răsăritul, apusul și apropierea stelelor și că astrologia se ocupă tocmai de asta. Noi, dimpotrivă, susținem că aceste fenomene prevestesc ploaie, cer acoperit și cer senin, așijderea vânturi și ape; nicidecum însă nu sunt semne prevestitoare ale acțiunilor noastre. Cu adevărat, noi, făpturi libere ale Creatorului, suntem stăpâni pe ceea ce facem. Iar dacă le facem pe toate în virtutea mișcării stelelor, atunci le facem din necesitate. Or, ceea ce se produce din necesitate, nu este nici virtute, nici viciu. Și dacă nu avem nici virtute, nici viciu, nu suntem vrednici nici de laudă, nici de pedeapsă, așa cum nici Dumnezeu n-ar fi cu dreptate dacă ar da unora bune, altora rele. Mai mult ca atât: dacă toate își urmează cursul fiind condiționate de necesitate, Dumnezeu nu mai are pentru ce să conducă lumea, nici să se îngrijească de creaturile sale. Mai mult chiar, noi n-am avea nevoie de rațiune, de vreme ce nu avem putere asupra lucrurilor pe care le facem, și n-am avea nevoie nici să gândim la ceea ce facem. Or, rațiunea ne este dată fără îndoială pentru a ne gândi acțiunile, drept care orice făptură rațională este totodată o făptură liberă.

De aceea noi susținem că stelele nu condiționează nimic din cele ce se întâmplă pe lume - nici apariția a ceea ce apare, nici moartea a ceea ce moare, mai curând însă servesc drept semne prevestitoare ale ploilor și ale schimbărilor atmosferice. Cineva, poate, vrea să spună că stelele, chiar dacă nu constituie cauzele, reprezintă totuși semnul prevestitor de război, și că diferențierea calității aerului, care depinde de soare, lună și stele, produce respectiv temperamente, obișnuințe, și stări de spirit diferențiale; dar obișnuințe față de ceea ce se află în voința noastră, căci ele se supun rațiunii și se schimbă sub conducerea ei”.

Minucius Felix, în „Octavia” sa, vorbind despre practica ghicitului și prezicerii la Roma, scrie că rarele cazuri în care aceste preziceri se împlinesc pot fi explicate prin faptul, că „din mulțimea de presupuneri false una din ele ar fi putut nimeri întâmplător adevărul” și că vrăjitorii și astrologii care se îndeletnicesc cu proorociri „nu doar îi cunosc pe demoni, dar tocmai cu ajutorul lor produc năluciri, asemănătoare cu miracolul: prin sugestia sau influența acestora ei fac vrăji, făcându-te să vezi ceea ce de fapt nu este, sau dimpotrivă, să nu vezi ceea ce este.” Primul dintre acești magi, prin cuvântul și isprăvile sale, a fost Sosthen (Ostan)..., adică tocmai acel care, după cum am mai arătat, a fost unul dintre cei dintâi promotori ai astrologiei în Elada.

Sfântul Ioan Gură de Aur, în omilia sa „Despre cei care se vindecă de boli prin vrăjitorie”, ne previne cu asprime că nu trebuie să apelăm la vrăjmașii Domnului - magi și vrăjitori, căci e mai bine să mori decât să mergi la vrăjmașii lui Dumnezeu. Iar cei care se folosesc de serviciile lor, mor înainte de vreme și se duc la chinuri veșnice. Căci, cel care apelează la astrologie, „el singur s-a lepădat de ajutorul lui Dumnezeu, (de aceea) diavolul îi conduce viața și dispune de acțiunile lor cum îi place lui”.

Sfântul Maxim Grecul, care a consacrat o seamă de lucrări demascării astrologiei, în una din ele scrie în special: „Învățătura falsă, nelegiuită a cititorilor în stele și prezicătorilor de soartă după zilele de naștere, n-a fost descoperită caldeilor, elinilor și egiptenilor de sus din harul Sfântului Mângâietor, ci de înșiși demonii necurați și vrăjmași ai omului, spre pierzania celor care li se încred”.

În continuare, vorbind depre cauzele coincidenței unor proorociri ale astrologilor cu realitatea, Sfântul Maxim Grecul citează cuvintele lui Augustin din Hippona: „...aceasta se întâmplă nu atât din pricina semnelor cerești, cât din pricină că asta le-o însuflă în ascuns satana, acționând pe neobservate asupra minților oamenilor, și astfel aceste preziceri se fac în comun cu diavolul, cu acordul acestuia”.

După părerea Sfântului Maxim Grecul, „astfel acest cuvios părinte a arătat clar de unde provine această învățătură demonică, și că diavolul le dezvăluie discipolilor astrologiei ceea ce li se va întâmpla cândva să ghicească cu adevărat, ajutați de demoni. Dar ce creștin, care crede cu adevărat și nu fățarnic, va fi vreodată de acord să fie inițiat în învățătura unei asemenea înșelăciuni satanice și să se facă complice cu dracii? Doar numai cel ce preferă vieții veșnice cârdășia cu demonii.

Demonii prevestesc, prevăzând uneori cu mult înainte ce are să se întâmple, și alteori ghicesc; de cele mai multe ori însă mint, de aceea nu trebuie crezuți, deși deseori li se și împlinesc prezicerile”. Același sfânt spune, referindu-se la motivele care îi determină pe demoni să intre în contact cu oamenii prin mijlocirea astrologiei: „...știe necuratul că, cu ajutorul minciunii prezicerilor, el ne poate ușor abate de la Dumnezeu către dânsul, făcându-ne să credem că stelele stăpânesc acțiunile și cugetele noastre, și că de vreme ce vom crede astfel nu ne vom mai îngriji deloc sau foarte puțin de păcatele noastre, dezvinovățându-ne prin inevitabilitatea influenței astrelor. Iar când asupra noastră vin să se abată împrejurări nefaste, învinuim de acestea pe Dumnezeu, ca fiind creator al răului. Procedând în felul acesta, noi în mod necesar va trebui să pierdem protecția lui Dumnezeu și atunci vrăjmașului îi va veni la îndemână să ne răpească și să ne ducă la fundul iadului”.

Așadar, vedem că Sfinții Părinți ai Bisericii se pronunță unanim împotriva astrologiei, demascând-o ca fiind o varietate a magiei, un mijloc de comunicare cu demonii, iar pe astrologi îi compară cu îngerii izgoniți din cer, „care ademenesc de partea lor neamul omenesc”, și ne interzic categoric contactul cu acești „vrăjmași ai lui Dumnezeu”. De o atenție deosebită este vrednică învățătura lui Tașian, care a arătat absurditatea astrologilor - cei ce au dat constelațiilor nume de animale, planetelor - nume de dumnezei falși, iar după aceea, pornind de la caracterul acestora din urmă, au început a deduce destinul omului sau al statului în funcție de poziția acestor „creaturi” cerești. Par foarte convingătoare dovezile lui Minucius Felix, care a demonstrat că unele preziceri se împlinesc din două motive: 1) din coincidență întâmplătoare; 2) datorită vrăjilor ghicitorilor, care în numeroase cazuri pot afla despre evenimentele că vor urma de la demoni, care fie că au văzut sau știau de aceste evenimente, fie că ei înșiși au participat direct la pregătirea lor. Sfântul Ioan Damaschin arată foarte clar că poziția corpurilor cerești nu condiționează decât fenomenele meteorologice, pentru om, însă, care este dotat cu voință și liberă rațiune, stelele și planetele nu pot juca un rol de factor predestinator.

Și, în cele din urmă, lucrările Sfântului Maxim Grecul, în care este generalizată experiența luptei Sfinților Părinți cu astrologia, fac un bilanț convingător al tuturor celor expuse mai sus, demonstrând totodată cum vicleanul demon încearcă, cu ajutorul astrologiei, să ne abată „de la Dumnezeu către dânsul”, pentru a-i veni mai ușor să ne cucerească și „să ne ducă la fundul iadului”.

5.

Cauzele coincidenței unor preziceri astrologice cu realitatea

În afară de argumentele expuse mai sus cu care au operat Sfinții Părinți și învățători ai Bisericii, căutând cauzele coincidenței unor poziții ale horoscoapelor astrologice cu realitatea, am vrea să arătăm încă un factor ce explică esența unor astfel de coincidențe.

Potrivit legilor date de Dumnezeu, obiectele materiale se găsesc în interacțiune. În special soarele, luna și alți aștri și planete influențează natura materială organică și neorganică a Pământului. Omul, fiind în felul său un microcosmos care întrunește în sine principiile spirituale și materiale, resimte în mod firesc această influență. De pildă, prof. Cijevski a arătat în lucrările sale dependența epidemiilor de holeră și a altor câteva maladii de nivelul activității solare (explozii pe Soare). Este cunoscută influența fazelor lunii asupra stării psihice a unui anumit contingent de oameni (așa-numitele fenomene de lunatism în nopțile cu lună plină). Evident, prin analogie se poate vorbi și despre influența altor corpuri cerești asupra stării fizice și psihice a omului, iar în oarecare măsură chiar asupra formării caracterului său, particularităților fizice și psihice individuale.

Posibil că și cunoștințele amintite mai sus au fost date astrologilor de duhurile necurate. Cunoscând anumite caracteristici fizice și psihice ale omului, ca și eventualele efecte ale influenței asupra lui a radiațiilor cosmice într-un moment concret, se poate presupune un comportament sau altul al individului, cutare sau cutare stare fizică sau psihică. În afară de aceasta, după cum recunosc înșiși astrologii, alcătuirea reușită a unui horoscop depinde în mare măsură de intuiția astrologului, de informația pe care o recepționează de la un oarecare agent cosmic. Bunăoară, una din colegele apropiate ale cunoscutului astrolog Pavel Globa, Svetlana, a declarat că ea „alcătuiește horoscoapele ca nimeni altul în lume” tocmai datorită contactului cu „Învățătorul mondial” ceresc Ashtar, datorită informației lui, adică în cazul Svetlanei este evident contactul direct cu un demon care o ajută să compună horoscoapele. Căci diavolul cunoaște bine situația universului, la momentul curent. Acest lucru transpare evident din conținutul Cărții lui Iov. Duhul necurat, cutreierând pământul și urmărind ce fac oamenii, a spus asta lui Dumnezeu, și Dumnezeu nu l-a combătut că ar minți (cf. Iov 2, 2). Satana cunoaște câte ceva și din viitor, aceasta datorită cauzalității în mare parte invariabile a multor fenomene. Viitorul este cunoscut de asemenea și din revelația dumnezeiască (cf. III Regi 22, 22) și din observările făcute asupra caracterului oamenilor. Duhurile necurate încearcă să organizeze multe din cele ce se produc în lume și, firește, își cunosc ținta pe care o urmăresc. De aici unele coincidențe între prezicerile horoscopului și realitate.

Este caracteristic însă faptul că majoritatea previziunilor astrologilor nu se împlinesc. Aceasta se explică prin aceea că, în afară de factorul astronomic, particularitățile psihofizice individuale ale omului sunt determinate de ereditate, locul geografic al nașterii, educație, alimentație și o mulțime de alte cauze secundare.

Cât privește însă destinul omului, viața sau moartea lui, la toți factorii enumerați mai sus se adaugă încă unul, care este esențialul și cel hotărâtor - grija lui Dumnezeu față de om. Mai cu seamă față de omul credincios, de creștinul care se predă voinței Domnului, căutând-o mereu. Un asemenea om se află tot timpul sub îndrumarea Domnului. Așa cum se spune în Evanghelia după Matei: *au nu se vând două vrăbii pe un ban? Și nici una nu va cădea pe pământ fără știrea Tatălui vostru. La voi însă și perii capului, toți sunt numărați* (Mt. 10, 29-30).

Necreștinii însă, în cazul când se îndepărtează de Dumnezeu Cel adevărat, sunt lăsați, în anumită măsură, la voia întâmplării, calea vieții lor se alcătuiește din numeroase componente, în care predispozițiile fizice și psihice naturale, ca și influența cosmică a corpurilor cerești, joacă un mare rol.

6.

Magii și Nașterea lui Hristos

Pe unii îi pune în încurcătură întrebarea: dacă astrologia poartă un caracter demonic și practicarea ei este un păcat, cum se explică dar, că magii au aflat, cu ajutorul astrologiei, momentul Nașterii lui Hristos?

Există, la această întrebare, două răspunsuri care nu se contrazic, ci mai curând se completează reciproc.

Primul răspuns. Motivul pentru care această stea era așteptată la Răsărit, urmărindu-i-se apariția, este pus în legătură cu proorocirile făcute în Vechiul Testament. În Cartea Numeri citim: *Îl văd, dar acum încă nu este; îl zăresc, dar nu de aproape; o stea răsare din Iacov; un toiag se ridică din Israel* (Num. 24, 17).

La proorocul Isaia (Is. 60, 1-6) se spune: *Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta, și slava Domnului peste tine a răsărit! (...) și vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta... Toate sosesc din Saba, încărcate cu aur și cu tămâie, cântând laudele Domnului.*

În Psalmul 71 citim: *Împărații Tarsisului și insulelor daruri vor aduce; împărații arabilor și regina Saba prinoase vor aduce* (Ps. 71, 10).

Proorocul Daniel, care a fost pus în prizonieratul babilonean cea mai mare căpetenie a înțelepților (cf. Dan. 2, 48), cunoștea, desigur, aceste proorociri și nu le tăgăduia. Mai mult decât atât, lui însuși îi aparțin proorocirile despre vremea Nașterii Fiului lui Dumnezeu (cf. Dan. 9, 25).

Al doilea răspuns. Înțelepciunea dumnezeiască a prefăcut răutatea oamenilor într-un mijloc de a-l aduce pe Iosif în Egipt și a îngăduit ca împăratul babilonean - în urma unor vrăji păgânești și a tragerii la sorți - să se hotărască la război cu Ierusalimul (cf. Iez. 21, 22); tot așa, le-ar fi putut da magilor posibilitatea să ajungă la Hristos. S-ar putea, de asemenea, ca Dumnezeu să Se fi arătat magilor înainte de a fi văzut ei steaua, după cum El a făcut aceasta și mai târziu (cf. Mt. 2, 12). E știut doar că Dumnezeu *voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină* (I Tim. 2, 4), toți fără excepție, și El caută să salveze pe fiecare, pe căi optime pentru acest om, numai de El Singur cunoscute.

Din toate cele spuse mai sus despre magii care au sosit să se închine lui Hristos, se poate trage concluzia că ei au aflat vremea și locul Nașterii lui Hristos nu datorită magiei și astrologiei, ci fiindcă Însuși Domnul Dumnezeu le-a dezvăluit acest lucru în felul pe care L-a socotit cel mai bun pentru ei și mântuirea lor. Așa încât, astrologii nu au nici un merit în sosirea magilor, după stea, la locul Nașterii lui Hristos.

Cerul și stelele sunt o astfel de creație a lui Dumnezeu, creație care se află la vederea tuturor. De aceea, în anumite cazuri, Domnul dă prin mijlocirea lor semne prevestitoare de evenimente însemnate în soarta viitoare a omenirii.

Bunăoară, în timpul patimilor pe care le îndura răstignit pe cruce, Mântuitorul, chiar înainte de moartea Lui, *...întuneric s-a făcut peste tot pământul până la ceasul al nouălea, când soarele s-a întunecat* (Lc. 23, 44-45). Astfel se vestește lumii că de mâinile oamenilor a fost ucis Acela Care venise să mântuiască neamul omenesc, să vestească și să arate calea către mântuire, către Împărăția Cerească. S-a produs o biruință temporară a întunericului, s-a săvârșit o fărădelege, și ca un semnal al acestora, pământul s-a acoperit de întuneric. A murit Iisus Hristos - Soarele dreptății, izvorul dător de viață veșnică oamenilor, s-a întunecat soarele strălucitor - izvorul vieții materiale.

Citim în Evanghelie că, la apropierea sfârșitului lumii, înainte de a doua venire a lui Hristos *vor fi semne în soare, în lună și în stele... și spaima și semne mari din cer vor fi* (Lc. 21, 25-11), care, laolaltă cu alte evenimente și fenomene proorocite nu vor lăsa nici o îndoială că se apropie ora celei de a doua veniri a lui Hristos și a sfârșitului lumii existente. În felul acesta, pentru a înțelege semnele cerești trimise de Dumnezeu, nu e nevoie de cunoașterea astrologiei sau tălmăcirile astrologilor; oricine cercetează Sfânta Scriptură nu se va îndoii de cele ce se vor întâmpla.

Astrologia și contemporaneitatea

Acum când, având în vedere toate cele expuse mai sus, putem deduce proveniența demonică a magiei și astrologiei, influența lor păgubitoare asupra civilizațiilor care le adoptă, poziția categoric negativă a Bisericii creștine față de orice gen de ocultism, să cercetăm situația actuală a dezvoltării astrologiei în Rusia.

În acest sens, se cuvine să ne adresăm înainte de toate unor cunoscuți și populari astrologi cum sunt soții Globa. Ei țin sistematic la televiziune și radio conferințe de astrologie, reflectă pe larg aceeași temă în presă, au împânzit aproape întreaga țară cu o rețea de școli de astrologie. Cine, deci, sunt acești oameni și care sunt scopurile lor? Mai întâi să le dăm cuvântul lor înșiși.

În revista „Rabotnița” (în articolul „Cu cine comunică stelele”) citim: „Străbunii lui Pavel pe linie maternă - persani din neamul hebrilor din Iran - din cele mai vechi timpuri își consacrau viața astrologiei, bunicul de asemenea l-a învățat pe Pavel astrologie, iar murind, i-a transmis nepotului parola, care îi deschide ucenicului acces la «învățători», la marii astrologi. Și i-a lăsat cuvânt să-i caute în India”. Când Pavel a crescut mare, a plecat în India, și iată ce spune el despre această călătorie: „I-am găsit... învățătorii m-au recunoscut - parola moștenită m-a ajutat. Mi-au permis accesul la învățătură - cea mai sacră învățătură, ce se transmite de milenii din gură în gură, mi-au dat cărți... m-au învățat cum să-mi găsesc soție, și mi-au spus că «atunci când viețile voastre se vor uni, s-o inițiezi în ceea ce cunoști tu însuși», și că ne este hărăzită o mare misiune.”

După cum se vede din cele spuse de Pavel Globa, el a parcurs succesiv toate treptele inițierii magice rituale în „științele oculte”.

În primul rând: strămoșii sunt persani, astrologi din tată în fiu, pentru care științele oculte s-au transmis din generație în generație prin studiere și inițiere¹⁰. Bunicul, murind, îi transmite formulele magice, ca și, probabil, un demon care îi deschide calea spre „învățători”, adică spre magii treptelor superioare de inițiere, sub a căror îndrumare astrologul începător trebuie să facă un stagiu corespunzător.

În al doilea rând: Pavel pleacă în India, pronunță cuvintele magice, i se înfățișează „învățătorii”, și Globa urmează un nou curs al școlii de magie, este avansat la un grad superior de inițiere, este aprovizionat cu literatura necesară și trimis cu o „misiune specială într-o țară în care astrologia încă nu este dezvoltată”. Pentru a i se înlesni sarcina, i se caută cu ajutorul unor anumite puteri o soție, pe care el trebuie „s-o inițieze în ceea ce cunoaște el însuși”.

Iar mai departe se întâmplă un lucru îngrozitor. În fața lui se deschid larg paginile revistelor și ziarelor. La televiziune, la rubrica permanentă „Școala astrologiei”, cuplul Globa promovează o propagandă la scară mare a noțiunilor de astrologie; țara este împânzită de o rețea de școli în care oamenii ascultă cu entuziasm „revelații” imprimare pe bandă magnetică ale astrologului Globa, după care ei își antrenează în studiul astrologiei rudele și cunoștințele. Acea molimă magică, din pricina căreia a și pierit în mare măsură lumea de până la potop, cuprinde tot mai mult și mai mult mințile și inimile a milioane de oameni, formându-le conștiința și stilul de comportare în societate.

În 1991 a văzut lumina tiparului prima culegere postrevoluționară de astrologie, intitulată „Tamara”, cu un tiraj de 500 000 de exemplare. Tamara este numele soției lui Pavel Globa, tot ea fiind și autorul acestei culegeri. Să cercetăm un articol din această carte, numit „Școala avestică de astrologie”. Tamara mărturisește că școala ei de astrologie se bazează pe tradiția astrologică avestică, al cărei promotor a fost zoroastrismul. De-a lungul articolului, însă, Tamara citează de câteva ori Evanghelia, face trimiteri la militantul Bisericii din secolul XVII, Simeon Poloțki, așa încât cititorul neinițiat și-ar putea crea iluzia că învățătura Tamarei corespunde învățăturii lui Hristos. La mijloc, însă, nu e decât un procedeu ideologic menit, datorită autorității creștinismului, să elimine atitudinea de neîncredere a cititorului față de învățătura astrologică. În realitate, conținutul articolului Tamarei Globa - dintr-un capăt în altul - nu numai că nu corespunde învățăturii evanghelice, ci o contrazice flagrant.

¹⁰ Pentru o mai bună înțelegere, în calitate de analogie se poate aduce vrăjitoria *moștenită*, când descântecele, farmecele și împreună cu acestea dracii care ajutau la facerea vrăjii, se transmit prin succesiune.

Astfel, Tamara, după propriile afirmații pornește de la legea fundamentală a învățaturii avestice, „...legea Karmei, a cercului încarnărilor, adică a nașterii repetate a ființelor umane... Stă pe poziția reîncarnării - reîntrupării în evoluție - de la mineral, plantă, animal, om - la ființe superioare”. Toate cele expuse mai sus nu sunt decât o evidentă erezie, condamnată de Sinoadele Ecumenice creștine. Creștinismul ne învață că viața se dă omului doar o singură dată și că de felul cum o trăiești depinde destinația lui în veșnicie. Până la Judecata de Apoi starea sufletelor se poate schimba datorită rugăciunilor Bisericii și a celor apropiați, după aceea ea rămâne neschimbată: sau raiul, sau iadul, stări intermediare nu există.

Mai departe Tamara spune, în articolul său, că „smerenia este echivalentă cu stagnarea în evoluție”, altfel spus - este dăunătoare. Or, în creștinism smerenia reprezintă temelia vieții duhovnicești; astfel, cea dintâi poruncă a fericirilor spune: *fericiți cei săraci cu duhul* (adică plini de smerenie - n.a.), *că a lor este Împărăția Cerurilor* (Mt. 5, 3). Și Domnul Însuși ne-a dat exemplul de smerenie prin viața și moartea Sa, smerit fiind „chiar până la moarte și până la moarte pe cruce”.

Tamara Globa mai susține în lucrarea sa că „învățătura Avestei este învățătura noastră tradițională. În Rusia, ea vreme îndelungată a fost transmisă de sacerdoții păgâni, din tată în fiu; magii au purtat-o cu grijă de-a lungul veacurilor”. Aici nu mă voi opri la lipsa de autenticitate istorică a celor afirmate; altceva prezintă interes - apelul de a se reveni la păgânism, „la religia strămoșilor noștri”. În fapt, aceasta înseamnă: jos creștinismul, jos Hristos, înapoi la idoli, la magi, vrăjitori, adică la conviețuirea cu demonii.

Și, în finalul acestei „nobile” propuneri, Tamara Globa zice: „...dacă e să urmărim neclintit această cale, încep transformările psihicului, duhului și trupului, pentru care nu are explicație nici un specialist al lumii savante contemporane. Se produce o totală alchimie a corpului, se schimbă concepția despre lume și realitate”.

Aici Tamara are perfectă dreptate. Contactul cu demonii îl schimbă pe om cu desăvârșire. Duhurile necurate înrobesc totalmente sufletul ce li s-a vândut. În schimb, scrie T. Globa, „oamenii vor fi egali cu zeii” - spune Avesta... Toate aptitudinile, astăzi de unicat - clarviziunea, telepatia, teleportarea, vrăciuirea - vor ajunge să fie în firea tuturor oamenilor. Ei vor comunica la nivelul subconștientului, iar cuvântul va deveni un semnal magic, așa cum era la magi în timpurile străvechi”. Tocmai cu aceste daruri, după cum s-a arătat mai sus, demonii îi răsplăteau pe necromanții, magii, astrologii și vrăjitorii vânduți lor în schimbul sufletului nemuritor și facerii de rău pe lume.

T. Globa e convinsă că misiunea ei constă în a-i ajuta pe oameni „să-și pregătească conștiința pentru viitor, pentru ca un număr cât mai mare de oameni să atingă nivelul cuvenit pentru primirea noului mesia, care își va face apariția în Rusia”.

Această afirmație o preia și Timur Sviridov, unul din reprezentanții marcanți ai școlii Globa. În articolul „Ce ne pregătește Vărsătorul” el prevestește: „Astăzi pe planetă se formează un nou tip de făpturi, o nouă rasă, care va poseda capacități improprii nouă - capacități oculte... De aceea trebuie să cultivăm oamenii o puternică mentalitate astrologică”. Și, în continuare: „Pavel Globa vestește că în 1999 va veni Mesia, care se va naște în Rusia și va da noii epoci a Vărsătorului o concepție specifică despre viață, un alt tip de religie”.

Din cele expuse mai sus vedem că propaganda astrologiei și magiei joacă în Rusia un rol strict definit, urmărind un scop anume - astrologia și magia sunt chemate să devină încă un mijloc de formare a oamenilor în spirit necreștinesc, demonic. Se desfășoară o ofensivă a ocultismului asupra lumii contemporane, o luptă înverșunată pentru cucerirea minților și inimilor oamenilor, care se produc pe fundalul dinainte pregătit al ateismului. Mai întâi, din sufletele oamenilor a fost smuls Hristos, apoi ei au fost persecutați, exilați și executați pentru credință. Credința era luată în derâdere, lăcașurile sfinte erau distruse, cărțile religioase erau arse. Se făcea încercarea ca vacuumul format în suflet să fie umplut cu aiureală ateistă, cu absurdități materialiste. Și mulți, în urma educației primite, s-au conformat și au început a trăi astfel. Acum demențialitatea acestor idei a devenit evidentă. Omul contemporan n-a apucat să aspire spre o viață duhovnicească, că de îndată i s-a și propus o nouă hrană pentru suflet - ocultismul. Omul zilelor noastre, depozat de credința creștină, de cunoașterea Sfintei Scripturi și a profețiilor despre viitorul lumii și venirea antihristului, nu este în măsură să aprecieze corect învățăturile oculte ce i se propun. Înfometat după o hrană sufletească, el devorează ca un omnivor tot felul de otrăvuri mistice pe care i le oferă anumite forțe. De acest lucru profită vânătorii de suflete care, asemeni lui T. Sviridov,

adesea nici nu-și ascund intențiile. Ei vor să educe un nou tip de oameni, „cu capacități oculte”. Vor să educe oamenii în acel spirit ce va face posibilă venirea falsului mesia, a antihristului care va încerca, după cum a și fost prevestit în Apocalipsă, să nimicească creștinismul și să introducă „un alt tip de religie”, ce constă în a se închina lui, antihristului.

III. Senzitivii: proveniența și natura lor după concepția ortodoxă

În ultimul timp mulți oameni au început să manifeste aptitudini neobișnuite: tratamente cu ajutorul câmpului energetic, telepatie și telechinezie, clarviziune. Toate acestea fac parte din viața contemporană și de aceea este necesară o interpretare religioasă și o atitudine clară și convingătoare asupra acestor fenomene.

Oare acest lucru e bun sau e rău? Cum ar trebui să procedeze un creștin ortodox întâlnind asemenea persoane, și poate el oare să recurgă la ajutorul lor? Vom încerca să răspundem la aceste întrebări. Dar mai întâi să încercăm să apelăm la tradiție, la experiența Sfinților Părinți purtători de duh.

În Faptele Apostolilor, care evocă activitatea de propovăduire a apostolilor după Înălțarea lui Iisus Hristos, citim despre un anume Simon, *vrăjind și uimind neamul Samariei, zicând că el este cineva mare, la care luau aminte toți, de la mic până la mare, zicând: Aceasta este puterea lui Dumnezeu, numită cea mare. Și luau aminte la el, fiindcă de multă vreme, cu vrăjile lui îi uimise* (Fapte 8, 9-11).

Sfântul Iustin Martirul, comentând acest text, scrie că Simon era un vrăjitor care prin vrăjile sale atrăgea poporul neștiutor, „care vedea în el o mare putere de la Dumnezeu”. Cu ce minuni îi cucerea Simon magul pe oameni? Cu aceleași pe care le fac și senzitivii de astăzi - tămăduiri, telepatie, telechinezie, clarviziune, levitație. În afară de aceasta, Simon, după cum afirmă Sfântul Teofilact, „îi împlânzea pe cei îndrăciți”, adică, făcând uz de mijloace magice, îl convingea pe demon să-l lase în pace pentru un timp pe cel posedat, ceea ce crea iluzia vindecării. Mai târziu însă necuratul intra din nou în bolnav. (Martori ai unei asemenea „minuni” au fost nu demult și numeroși telespectatori, când în una din emisiunile televizate din 1990 au putut urmări cum un vrăjitor „a izgonit dracul” dintr-o femeie).

Magul Simon credea sincer că și apostolii, asemenea lui, posedă aceeași artă. S-a întâlnit însă cu apostolul Filip. Puterea predicii acestui cuvios și minunile lui erau atât de extraordinare încât au surprins nu numai norodul adunat, ci și pe Simon însuși. Credința oamenilor în Simon a cedat locul credinței în Hristos, se boteza norodul, s-a botezat și Simon însuși. Magul a suferit înfrângere în fața apostolului care lucra cu Duhul Sfânt (așa cum s-a întâmplat pe timpuri cu magii egipteni, care s-au opus lui Moise prin fermecătoriile lor, însă au fost înfrânți de puterea lui Dumnezeu (cf. Ieșirea 7-8).

În aceeași Carte a Faptelor Apostolilor citim: *...ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului Celui Prea Înalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel, mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în același ceas a ieșit* (Fapte 16, 16-18).

Iată deci care este poziția Apostolului Pavel față de acest duh: deși acesta spunea adevărul, Apostolul nu dorea ca adevărul să fie rostit de gura necurată a demonului, dând astfel exemplu de atitudine față de duhurile rele, chiar dacă ele vestesc uneori cu dreptate. Căci toate acestea nu ascund decât o singură dorință - de a-l atrage pe om în contact pentru a-i câștiga încrederea și pentru a-l duce mai târziu la pierzanie.

În Patericul de la Pecerska citim despre un călugăr Nichita, viitor ierarh și făcător de minuni, care din pricina mândriei și a îngâmfwării sale, făcându-se de timpuriu sihastru, a fost cucerit de necurat, care l-a înzestrat cu darul clarviziunii și cunoașterii pe de rost a întregului Vechi Testament. Așa încât „...stătea îndelung de vorbă cu cei care veneau la el, citind din Scriptură despre folosul pentru suflet, a început să proorocească, și o mare slavă a ajuns să se răspândească despre el, ... toată lumea se minuna de împlinirea cu adevărat a proorocirilor lui”. Atunci însă, când prin rugăciunile sfinților părinți de la Lavra Kievo-Pecerska demonul a fost izgonit din el, s-a dovedit că nu ține minte nimic pe de rost, ba s-a dezvățat și să citească.

În același Pateric de la Pecerska aflăm, din Viața preacuviosului Lavrentie schimnicul, despre un om îndrăcit, care vorbea - ajutat de necurat - evreiește, latinește, grecește și în alte limbi ale lumii, despre care posedatul niciodată nu auzise, proorocea și vorbea despre lucruri și oameni de care nu avusese știință mai înainte.

În Viața Sfântului Mucenic Ciprian citim cum, pe timpul când era mag, el „își însușise toate șiretlicurile diavolești, diferitele metamorfoze proprii necuratului (învățase să zboare prin văzduh, să meargă pe ape), să schimbe însușirile văzduhului, să pornească vânturile, să facă cerul să tune și să plouă, să salte marea în valuri, să pricinuiască pagube livezilor, viilor și culturilor câmpului, să trimită boli și molime asupra oamenilor - cu alte cuvinte, a învățat înțelepciunea păgubitoare și meșteșugul aducător de rele al diavolului”.

Am putea invoca o mulțime de exemple de acest fel, credem însă că și fără ele concluzia este clară: forțele demonice sunt în măsură să doteze și dotează pe unii oameni cu facultăți suprasenzoriale neordinare.

Acum să cercetăm cum Sfinții Părinți tratează concret aceste capacități extrasenzoriale. Să apelăm la starețul Siluan.

În capitolul despre clarviziune citim că se întâlnesc trei feluri ale acesteia: „...unul se datorează intuiției firești a unor oameni, sporită prin postire, altul este cel dat prin lucrarea demonică; al treilea - cel dat de la Dumnezeu.”

La ce fel de clarviziune am raporta clarviziunea unui senzitiv?

Numai la primele două, căci al treilea este un har al Domnului ce se dă doar celor aleși după mulți ani de viață ascetică întru Hristos, „iar celui trufaș el nu i se dă deloc”.

Să cercetăm mai atent primele două feluri de clarviziune.

„Primul fel, după părerea starețului Siluan, pentru omul smerit și cu gânduri curate poate fi folositor și îndreptat spre bine, deoarece ajută la cinstirea fără știrbire a poruncilor lui Hristos față de aproapele său. Celui trufaș și plin de patimă el îi va dăuna, căci îi înmulțește prilejurile pentru patimi și îi deschide mai multe posibilități pentru satisfacerea lor”.

Al doilea fel este extrem de păgubitor pentru cei care îl acceptă, fiindcă mai devreme sau mai târziu va duce la dezechilibrarea tuturor forțelor sufletești și duhovnicești ale omului, denaturându-i chiar și înfățișarea... În cazul acestui fel de clarviziune, chiar dacă îți apare uneori capacitatea de a „citi” gândurile cuiva, totuși omul adânc dinlăuntru îți rămâne inaccesibil. Această capacitate se manifestă uneori cu o autenticitate întrucâtva mai mare față de niște evenimente de natură exterioară. Celor care nu i se opun ea le dă prilejuri de a se complăce în îngâmfare... și datorită naturii îndeobște destructive, demoralizatoare a acțiunilor demonice, pricinuieste suferințe celor care o posedă, lucru care devine evident abia după un timp îndelungat.

La mulți oameni calitățile de senzitiv apar ca urmare a practicării yoga sau altor religii orientale. Un exemplu elocvent în acest sens este activitatea cunoscutului senzitiv cehoslovac František Fierd. La una din ședințele societății „Popov” din Moscova, în timpul căreia František stabilea diagnostice bolnavilor la distanță, reproducându-le viața și istoricul bolii, la întrebarea academicianului A. J. Spirkin, cum a realizat asemenea performanțe, senzitivul a răspuns: „Este rezultatul unui intens antrenament yoghin, în procesul căruia omul învață să se destindă, deconectându-și rațiunea și intelectul. Cu alte cuvinte, fluxul de informație trece la nivelul subconștientului”.

Aici sursa „talentului” este absolut clară. Subțind corpul cu ajutorul unei diete speciale, făcând anumite exerciții din hatha-yoga, pătrunzând doctrina filozofică a acesteia, meditând adesea, repetând mantrele, omul se expune acțiunii directe a unor forțe cosmice, se racordează la „ierarhia” lor, dobândind inițierea și „aptitudinile” respective. În yoga este pusă la punct o metodică riguroasă: dacă faci asta și asta vei dobândi aptitudini paranormale. Și într-adevăr le dobândești. De unde însă și cu ce preț? În această privință învățătorii orientali preferă să nu vorbească mult, și de regulă, invocă o energie cosmică impersonală și potențialul lăuntric al omului. (Eu pot face totul de unul singur, cu propriile forțe, altfel spus - eu sunt Însuși Dumnezeu). Este tocmai gândul pentru care Lucifer, cel ce se încrezuse în sine, a căzut din cer și a devenit satana (cf. Isaia, 14, 12).

Un alt mijloc de a dobândi facultăți paranormale este inițierea cu ajutorul direct al unui învățător, inclus deja în ierarhia demonică. Asemenea unei molime, ce se transmite omului sănătos în urma

contactului cu cel bolnav, se produce și posedarea, dacă omul a crezut și s-a deschis unui yoghin, vrăjitor sau senzitiv. În funcție de puterea ultimului și de împătımirea primului cresc și se dezvoltă și aceste „aptitudini”. Mai cu seamă că inițierea se poate face și în afara voinței subiectului, fiind suficiente doar atenția sporită și încrederea lui.

Ca exemplu putem da meditația transcendențială (M.T.), care căpătase o foarte largă răspândire în SUA pe la mijlocul deceniului opt al secolului nostru. Datorită exercițiilor de M.T., omul, potrivit reclamei fondatorilor ei, este înzestrat cu uriașe forțe vitale, cu o veselie permanentă, cu tihnă și sănătate. Cei ce doresc să se înscrie la acest curs trebuie să îi aducă gurului (învățătorului), într-o odaie specială pentru inițiere, un coșuleț cu fructe și flori. Acest dar se așează în fața portretului altui guru, defunct, de la care primise inițierea învățătorul. Tot aici arde o lumânare și se aprind substanțe aromate. Ceremonia în fața portretului durează o jumătate de oră, cuprinzând intonarea unei cântări în sanscrită (al cărei sens nu este cunoscut celui care se inițiază) și intonarea numelui învățătorilor de yoga anteriori. În finalul ceremoniei inițiatului i se transmite mantra (un cuvânt secret în sanscrită), pe care el trebuie să-l repete încontinuu în timpul meditației. Inițiatului niciodată nu i se dezvăluie interpretarea acestei ceremonii, semnificația ei fiind accesibilă numai învățătorilor.

Între altele, această ceremonie nu este altceva decât o închinare zeilor „puja”, incluzând și divinizarea învățătorului-guru Maharishi. În așa fel, omul ateu al zilelor noastre, fără a bănuși ceva, se trezește inițiat în practicarea unui ritual religios și, pe neobservate, el este silit să facă lucruri față de care străbunii lor creștini ar fi preferat, probabil, să fie supuși torturilor sau unei morți chinuitoare: el aduce jertfe zeilor păgâni. Pe plan spiritual poate că tocmai acest păcat ne dă, mai mult decât metoda psihică, explicația succesului nemaipomenit al M.T. Repetarea continuă a mantrei plasează întreaga ființă a omului pe o anumite undă (vibrație), legându-l, parcă, de generatorul acestei vibrații. Foarte curând însă contactul cu forța demonică se face resimțit. Demonii, în virtutea căderii lor, nu sunt apți pentru creație. Ei acționează distructiv și asupra celor care li s-au consacrat. În cartea ascetului american Serafim Rose sunt evocate exemple când și învățătorii, și ucenicii, care se dedau ocultismului, ajung să manifeste tulburări mintale și emoționale, să se sinucidă, să ucidă sau să fie posedăți de demoni.

Mulți vraci proaspăt apăruiți propun pacienților să-i trateze cu ajutorul câmpului bilogic, asigurându-i că le dau propria lor energie. Potrivit datelor reflexoterapiei orientale, fiecare om posedă o anumită rezervă de energie vitală care, aidoma sângelui care pulsează neconținut în vene, circulă pe anumite canale energetice, unite și ele unul cu altul. Dacă într-un anumit loc se formează un blocaj energetic sau o insuficiență energetică, atunci un organ așezat pe canalul respectiv se îmbolnăvește. Acupunctura, masajul unor puncte au drept scop restabilirea cursului normal al acestei energii și redistribuirea ei corectă. Dar, în realitate, potrivit datelor cercetătorului A.I. Spirkin, „senzitivul pare a contribui la pomparea energiei de la organele sănătoase la cel bolnav. Și, dacă e nevoie, el poate să dea o parte din propria energie bolnavului”. Această energie însă nu e depersonalizată, ea poartă toată informația posesorului ei. Cercetările au demonstrat că aceasta se referă și la apa „descântată” de babe, și la obiectele „încărcate” cu energie de către senzitiv sau cele manipulate de vrăjitor. Iată concluziile aceluiași cercetător: „Un bolnav, de pildă, un schizofrenic, nu are nici un drept să vindece pe cineva, căci informația lui bolnavă se poate transmite omului sănătos”. În felul acesta, o părțică din „Eu”-ul senzitivului intră în cel care percepe, cu toate consecințele inerente. Bunăoară, dacă senzitivul este un om vicios, viciile lui se transmit într-o măsură sau alta bolnavului, așa cum trece asupra lui și informația despre bolile de care suferă senzitivul. Are loc, de asemenea, și procesul invers. Toate bolile pe care le tratează senzitivul i se transmit, în stare atenuată, și lui, și dacă este receptiv la ele se îmbolnăvește și el însuși. În cele din urmă, oamenii care tratează cu propria energie se îmbolnăvesc, de obicei, foarte grav, și mulți cunoscuți ai autorului articolului, au fost atacați chiar din tinerețe de o paralizie incurabilă. Iar omul pe care l-au tratat, dacă nu au fost înlăturate cauzele bolii, se îmbolnăvește, de regulă, din nou.

Alt canal de recepționare a energiei este când senzitivul, potrivit afirmațiilor sale, „o primește din cosmos”.

Cosmosul este o noțiune abstractă, așa încât, dacă dorești, e foarte ușor să ascunzi în infinitul lui adevăratele surse ale „forțelor făcătoare de minuni”. Să încercăm totuși să ne dăm seama. Din numeroasele discuții avute cu senzitivi, am înțeles că, atunci când lucrează, asupra lor coboară o coloană de energie

dirijată, și ei o folosesc. De unde vine, ei nu știu, sau, posibil, nu vor să spună¹¹. Dacă energia este canalizată, înseamnă că există și cel care o canalizează. Cine este acela?

După cum este scris în Evanghelia de la Matei, *după roadă se cunoaște pomul* (Matei 12, 33) și, așa cum mărturisește Apostolul Iacov, *izvorul sărat nu poate da apă dulce... iar dacă aveți râvnire amară și zavistie* (aș mai adăuga și trufie - n.a.) *în inimile voastre, nu vă lăudați, nici nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, trupească, demonică* (Iac. 3, 11-14-15).

Cu acestea se potrivesc bine cuvintele Sfântului Ignatie Brianceaninov, care scrie că „Sfinții Părinți condamnă cu asprime dorința de a săvârși minuni; o asemenea tendință dă în vileag că în sufletul omului sălășluiește amăgirea de sine, care provine din îngâmfare și înfumurare... Cei care doresc să săvârșească minuni, închipuite de ei, o doresc din înfierbântarea lor trupească, prin sporirea patimilor neînțelese de ei, deși poate li se pare că sunt călăuziți de mare râvnă în lucrarea Domnului. În aceeași stare de autoamăgire și înfierbântare se află și cei care vor să vadă aceste semne”. Deci, dacă omul care a dobândit capacități de senzitiv este îngâmfat, trufaș, plin de iubire de sine, de zavistie, este înclinat spre desfrâu, e lacom după avuții, cu alte cuvinte este un om pătimas, e clar: aceste capacități poartă un caracter demonic. Puterea cu care acționează el este de la diavol, având o influență distrugătoare atât asupra lui, cât și asupra pritorului.

De pildă, potrivit datelor cercetătoarei științifice kievlene T.P. Rešetnikova, care a cercetat rezultatele acțiunii unor senzitivi asupra unor eprubete cu sânge omenesc, conținutul de magneziu din sânge sub influența operatorului, fie că creștea, fie că scădea de aproape două ori. Rešetnikova luase drept reper o lucrare a francezului Louis Kerverand, care a demonstrat existența procesului fizic denumit transmutație (transformarea elementelor). Sub influența senzitivilor, în organismul percipientului se produce, ca urmare a transmutației elementelor, un dezechilibru chimic, în special în sânge, ceea ce, după părerea specialiștilor, poate provoca îmbolnăvirea de cancer și, posibil, de SIDA.

În afară de aceasta, oamenii, odată tratați de senzitivi și ușor refăcuți pentru o vreme, caută iar și iar posibilitatea de a se mai „alimenta” puțin, de a căpăta o nouă rezervă similară de energie, devin adesea telepatomani (adică așteaptă cu nerăbdare apariția senzitivilor la televiziune și nu mai pot trăi fără aceasta, își pierd cu desăvârșire voința), căci este distrusă bariera psihologică lăuntrică care îi apără de influența din exterior; ei se lasă ușor pradă oricărei influențe, și chiar celei demonice, când aceasta parvine prin oameni cu o puternică rea-voință. Sufletul lor se deschide pentru imixtiuni de acest gen, ei încep a căuta alți senzitivi, informația respectivă nu se lasă întârziată, și omul începe a se dezvolta pe o cale strict determinată. Evident, nu pe calea lui Hristos. În afară de aceasta, senzitivii demonizați aplică - pentru a obține cât mai mulți bani și faimă - metode de-a dreptul barbare de redistribuire a energiei în organism, după care organul bolnav capătă un aflux de energie de la cel sănătos și se refacă, pe când celălalt se îmbolnăvește. De pildă, omul se tratează de ulcer, iar curând după aceea moare de infarct. În timpul ședinței, senzitivii practică, de asemenea, stoarcerea energiei din pacient; stabilizând o relație energetică de lungă durată, ei continuă să „pompeze”, pe acest canal, energie.

Se vehiculează mult ideea de noblețe a senzitivilor care, chipurile, ar lua bolile altora asupra lor, dându-și sănătatea în numele însănătoșirii altora. Departe însă de așa ceva. O pornire nobilă poți întâlni la senzitivii începători, neîncercați, care curând fie că ei înșiși se îmbolnăvesc și încetează să mai trateze, fie că apelează la mijlocul verificat de dobândire a energiei (de la forțele demonice). În procesul ședințelor de tratament, însă, senzitivul își îndreaptă cea mai mare parte a eforturilor spre a-și crea o protecție împotriva bolii. Și devreme ce ei nu pot neutraliza cauzele ontologice ale bolii (lucru care este doar în puterea

¹¹ Unii senzitivi, sau bioenergoterapeuți au, totuși, curajul și *bunăcuviința* să dezvăluie sursa din care provine „bioenergia” lor. De exemplu, profesoara Nina G. din Republica Moldova a povestit cum a fost contactată de către „extratereștri” și dusă într-un laborator, unde mai erau câteva persoane ce stăteau la rând pentru a li se transmite energie. Întrebată dacă dorește să lucreze pentru ei, Nina a răspuns că vrea să lucreze pentru Hristos. (Înainte de această întâmplare, Nina era creștină numai cu numele: nu se ducea la biserică, și nu se împărtășea cu Sfintele Taine). Fără să i se dea vreo importanță acestui răspuns, i-au introdus energia prin creștetul capului, interzicându-i a vorbi cuiva despre cele întâmplate. Apoi, Nina s-a trezit la ea acasă, simțind în spate o presiune permanentă care o silea să caute pacienți pentru a se elibera de energia apăsătoare. Între timp, a simțit că este urmărită de un demon („spirit-director”), ce apărea mai ales noaptea. Înfricoșată, ea s-a dus la un preot, care a îndrumat-o să meargă la biserică, să se roage și să nu mai practice astfel de tratamente. Din mila lui Dumnezeu și ca pildă pentru alții, Nina a scăpat de „musafirul” nedorit și de energia malefică (n. red.)

Domnului), senzitivii transferă boala ori asupra altui organ ori chiar asupra altui om. Firește că e dificil să zici că e un act nobil.

Așadar, în unele cazuri senzitivul donează energie, în altele fură. E o contradicție? Nicidecum. Să admitem că se extrage 70% din energie, dar se întoarce numai 10%. Așa procedează Djuna, Kașpirovski, Ruțko și mulți alții.

Iată ce mărturisește despre Djuna A.I.Spirkin, membru corespondent al Academiei de Științe a Rusiei: „Ce mă nedumerește, din punctul de vedere al unui om de știință? - Măcar și faptul că ea primește seara, în 3-4 ore, până la 120 de bolnavi. Când locuia la Moscova, la hotel, dacă o vizitam dimineața, o surprindeam moleșită (din păcate, mai și fumează), palidă. Mergem la apartamentul unde ea primește pe cei ce așteaptă cu înfrigurare... După al 10-lea pacient, al 20-lea, după al 70-lea ea devine vioaie, chiar zburdalnică, cochetează, adică se află deja în ascensiune emoțională. Seara, la restaurant, dansează mult, e surescitată, plină de energie și se întoarce la hotel noaptea târziu”. O completare potrivită a acestei istorisiri este un articol publicat în revista „Ogni Bolgarii” în 1987. Autorul, un ziarist care o cunoscuse pe Djuna, scrie că nu știe nici un om la care, după tratamentele făcute de ea, boala să nu revină.

Nu este oare un vampirism energetic evident? Beția, fumatul, petrecerile nocturne istovesc organismul, lucru pe care îl dă în vileag chipul ofilit și apatia Djunei. Însă, în timp ce își primește pacienții, de la care e foarte ușor să stoarcă energie, vigoarea și prospețimea îi revin. Mecanismul e clar. Firește că și bolile se reîntorc curând la cei „tratați”. Și e bine dacă acest stress nu se termină pentru bolnav cu un final letal, după cum s-a întâmplat, nu o dată, de pildă, în timpul teletratamentelor lui Kașpirovski.

Ultimul, potrivit afirmațiilor altor senzitivi, acționează în felul următor. Dacă omul privește sau ascultă cu atenție o ședință televizată a lui Kașpirovski, între el și acest spectator se stabilește momentan un contact energetic invizibil.

Așa este concepută natura noastră, fixându-și atenția asupra unui obiect, omul își extinde câmpul său biologic asupra acestuia și intră în contact cu el. Citind, de exemplu, o carte, noi stabilim o legătură invizibilă cu autorul ei (chiar dacă acesta nu mai este în viață) și cu acea stare a sufletului în care se afla scriitorul în momentul creării operei sale. Cititorul este cuprins de aceleași gânduri și sentimente, iar unul deosebit de sensibil poate chiar retrăi aceleași senzații.

Tocmai această însușire a naturii umane este, de asemenea, una din cauzele pentru care Părinții Bisericii recomandă să citim în permanență Evanghelia și scrierile patristice. Căci în felul acesta cititorul comunică cu Dumnezeu și sfinții Săi, și acesta, înălțându-se până la gândurile și sentimentele lor, el însuși se îmbogățește, crește spiritual. Mai mult decât atât, sfinții, simțind că cineva le citește operele, se roagă pentru el.

Și iată de ce e atât de dăunător să citești literatură scrisă de oameni pătimiși, vicioși, de la care omul poate să se molipsească de pasiunile lor, și cu atât mai mult - literatură demonică (a învățătorilor de yoga, de pildă). Prin mijlocirea unor texte de acest gen cititorul se deschide influenței lor și intră în comunicare cu duhurile necurate. Iată ce spune în acest sens Sfântul Ignatie Brianceaninov: „Toate fenomenele demonice au însușirea de a fi periculoase dacă sunt luate în seamă; nedându-le decât o simplă atenție, fără pic de simpatie, poți rămâne cu cea mai dăunătoare impresie, expunându-te unei grele ispite”. Oamenii care au participat la ședințele lui Kașpirovski (fie și numai în calitate de telespectatori), în mod inevitabil se pomeneau în interacțiune cu el.

Senzitivii, de regulă, nu tratează prin energia lor. În al doilea rând, în timpul așa-zisului tratament, practică vampirism energetic în dauna pacientului. Și, în cele din urmă, ei fac uz de energie demonică, aceasta, de asemenea, pricinuind bolnavului numai rău.

Am să dau un exemplu caracteristic, istorisirea unui creștin specialist în restaurarea antichităților. „Într-o zi am intrat la un colecționar de antichități, o bună cunoștință a mea, pentru care executasem altădată mai multe comenzi, dar de care mă înstrăinasem mai târziu, căutând să lucrez numai pentru biserică. Mă simțeam rău, aveam slăbiciune, și i-am spus despre asta gazdei, care s-a dovedit a fi senzitiv. M-a pus să mă întind pe o canapea și preț de zece minute a făcut pase magnetice cu mâinile. Durerea de cap mi-a trecut, dar nu mă simțeam, parcă, în apele mele. Luându-mi curând rămas bun de la el, am plecat în grabă. Ajungând acasă, am simțit copleșindu-mă o energie violentă, am restaurat până la orele trei noaptea fel de fel de antichități ce nu aveau legătură cu biserica. După aceea, timp de câteva săptămâni, am lucrat încontinuu, nu însă pentru biserică. Obiectele bisericesti, pur și simplu, nu le puteam lua în mâini. Încetasem să mă duc la biserică și să mă rog. Mi s-a ivit dorința să fac bani, să reiau legăturile abandonate cu anticarii. Nu mă simțeam niciodată în elementul meu. Doar făcând un mare efort de voință mi-am impus să merg la mănăstire. Acolo, după o spovedanie sinceră, împărtășanie și o săptămână de viață printre călugări, în timpul căreia aceștia s-au rugat pentru mine, am putut, în cele din urmă, să-mi reiau munca pentru biserică.”

Iată cum acționează energia demonică intrată în om prin intervenția unui senzitiv! Ea l-a îndepărtat de Biserică și a început a orienta dezvoltarea lui N. după un plan de al său. Și numai intervenția puterii dumnezeiești a salvat acest om.

Nenumărate articole și cărți s-au scris despre cei mai cunoscuți senzitivi de la noi, acești oameni făcând confidențe la radio și televiziune. Reporterii, însă, cuprinși de admirație, nu pătrund, de regulă, natura acestor forțe, mijloacele și rezultatele tratamentului. O ignoranță periculoasă!

Să continuăm discuția despre Djuna. După cum mărturisește A. I. Spirkin, „Djuna este de origine asiriană, s-a născut prin părțile Armavirului. Tatăl, mama, bunica ei au practicat vrăciuirea, așa încât acest dar - forța diabolică a biocâmpului - este moștenită de ea. Senzitivii noștri, care percep vizual câmpul bioenergetic, spun că frecvența câmpului ei este alta decât a unui om obișnuit”. După cum vedem, Djuna este o vrăjitoare provenită din neam de vrăjitori care și-a căpătat talentul (altfel zis, demonii „binefăcători” sau demonii-ajutători cu ajutorul cărora vrăjitorul își săvârșește acțiunile magice) prin moștenire. Nu demult, la congresul vrăjitoarelor care a avut loc în 1990 în S.U.A., ea a stârnit senzație

prin minunile sale. Acum ea practică pe larg, inoculând bacilul demonismului în sufletele oamenilor creduli.

A. Martînov, care a editat un manual pentru senzitivii începători, susține că nu crede într-un Dumnezeu Hristos personal, în schimb susține existența unor „anumite forțe cosmice”, dătătoare de energie. Într-o confesiune publică făcută nu demult la radio, el își revendica rolul lui mesia, propunând în locul Evangheliei noua sa carte „Vestea cea bună”. Aici satanismul este exprimat sub o formă evidentă și nedisimulată: Martînov respinge Dumnezeirea lui Hristos și vine ca un „pseudo-mesia” cu „noua” sa învățătură. Se împlinesc cuvintele profetice ale Evangheliei după Matei (Mt. 24, 24): *...se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși*. Căci omul se mântuiește numai prin Hristos, prin suferințele la care a fost supus pe cruce și prin moartea Lui întru ispășirea și mântuirea omenirii. Tocmai datorită faptului că Iisus Hristos este Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat pentru mântuirea noastră a și fost învins satana, luându-i-se puterea asupra acelei părți a neamului omenesc care a crezut și s-a botezat. De aceea, când unui om i se răpește credința în Hristos, el devine din nou o slugă docilă a forțelor demonice. Și A. Martînov, după cum se vede, râvnește tocmai acest lucru.

Odată mi s-a adresat un tânăr, B., care a avut de suferit după frecventarea ședințelor lui Ruțko, ședințe prin care a dorit să-și refacă vederea. Ochii însă nu i s-au vindecat, în schimb s-a ales cu următorul „dar”: la anumite ore de zi și noapte, independent de voința sa, începea să facă niște mișcări involuntare cu brațele, picioarele și întreg corpul, asemănătoare cu loviturile de kung-fu, pe deasupra mai având și accese de tip epileptic. A trebuit să-l trimit pe sârmanul creștin să se purifice (adică să i se citească rugăciuni de dezlegare de către un preot având harul să izgonească duhurile necurate).

Dar ce spun „tămăduitorii” înșiși despre propria lor persoană? Să urmărim un interviu dat de Iuri Tarasov – „Sunt vrăjitor în generația a patra”. La întrebarea corespondentului: „Mi-am dat seama că făceați vrăji asupra unui bolnav de osteohondroză cu ajutorul câmpului dvs. biologic, terapiei manuale și psihoterapiei. Toate acestea sunt pe larg cunoscute, îi știm bine pe unii reprezentanți ai medicinei netradiționale - Djuna, Kașpirovski... Dvs. sunteți unul în trei ipostaze? În ce constă vrăjitoria?” Tarasov răspunde: „Întrebarea dvs. conține răspunsul. De ce nu-mi zic senzitiv? Doar pentru că senzitivul știe să facă aproximativ a zecea parte din ceea ce face orice vrăjitor de mâna a doua. Același lucru se poate spune și despre hipnotizori, fitoterapeuți, psihoterapeuți... Fiecare din aceste domenii nu este decât vârful aisbergului”.

E spus extrem de sincer – „vârful aisbergului” - a cărui bază se află în iad.

La întrebarea privind existența magiei negre și albe Tarasov a răspuns: „...la ultimul congres din Spania la magia neagră și cea albă s-au mai adăugat două culori - roșu și verde. Dar de ce oamenii să cunoască aceste lucruri? Sunt, cum s-ar spune, culorile noastre de lucru, de uz pur profesional... «Cunoașterea» este neutră prin ea însăși... Problema e cine o posedă”.

Cu alte cuvinte, „cunoașterea” (adică, după Tarasov, capacitatea de a influența magic lumea înconjurătoare), are una și aceeași sursă atât în magia neagră, cât și în cea albă. Dar în ce sens (în bine sau rău) își va aplica vrăjitorul forța pe care o posedă, nu depinde decât de dorința lui. Or, e lucru știut că nu se poate pricinui rău cu Duhul Sfânt. Un om fără prihană, înzestrat cu putere dumnezeiască, pur și simplu nu poate face nici un rău. Căci el nu împlinește decât voința lui Dumnezeu, care de la origine a fost îndreptată către mântuirea omenirii.

Iată însă că „unele forțe cosmice”, adică demonii, îl ajută cu plăcere pe omul care li s-a vândut. Iată ce citim în Nomocanon (cod de legi și hotărâri ale Sfinților Apostoli și Sinoadelor Ecumenice): „Magii - acei care îi cheamă și pe demonii binefăcători, ca să facă și spre bine unele lucruri, totuna cu toții sunt niște ucigași spurcați și înșelători după bunul lor plac”.

Tarasov nu este unic în opinia sa. Alt vrăjitor, un oarecare I., într-o discuție privată cu o cunoștință de-a mea, ajungând să facă destăinuiri, a spus: „Aptitudinile senzitive nu sunt decât prima treaptă pe calea ce duce spre magia neagră”.

Bioenergoterapeutul Kașpirovski, apărând la televiziune în data de 24 noiembrie 1989, după miezul nopții, a citat propriu-zis extrase din cartea de magie neagră, referindu-se la ea ca la o sursă pe deplin acceptabilă și pozitivă. Caracterul demonic al acțiunilor lui Kașpirovski se manifestă chiar în timpul ședințelor sale, lucru pe care îl demonstrează, de exemplu, datele doctorului în psihologie V. Lebedev. Vom cita doar unele din ele: „Am examinat 2015 elevi de școală, 93 % din ei sunt antrenați în ședințele

lui Kaşpirovski. În timpul şedinţelor se remarcă ticuri obsedante, reacţii isterice, fenomene de halucinaţie şi alte tulburări psihice” - dovadă evidentă că sunt stăpâniţi de duhul necurat. Mişcări involuntare, ţipete şi emoţii, istericale independente de voinţa omului - toate acestea reprezintă semne vădite de demonizare. 42% cad în somn hipnotic. După şedinţe, la un număr de 7% s-au constatat diferite forme de dezadaptare psihică. S-a conturat clar tendinţa creşterii sugestibilităţii şi reacţiei isterice. La elevii şcolii medii nr. 49 din Taşkent s-a dezvoltat, în timpul şedinţelor, o reacţie isterică în grup, care a durat timp de două săptămâni şi a dezorganizat activitatea şcolii. În urma şedinţelor televizate, unii copii se prăbuşeau în stare de catalepsie doar văzând imaginea lui Kaşpirovski. Ceea ce înseamnă că li s-a distrus mecanismul de protecţie psihologică şi ei au devenit mai sugestibili, uşor influenţabili de comportamentul criminal al adulţilor şi adolescenţilor. Mai mult decât atât, după şedinţe a fost nevoie ca mulţi copii să fie spitalizaţi cu diferite tulburări neuro-psihice”. V. Lebedev a cercetat 6228 de scrisori ale unor persoane care au vizionat şedinţele unui senzitiv practicant al magiei negre, rezultatele fiind că „63% au sesizat o agravare acută a bolilor. Investigaţiile ulterioare au arătat că la 13-14 din 15 bolnavi, aparent însănătoşiţi după şedinţe, afecţiunile li s-au agravat. În afară de aceasta, la un număr de bolnavi agravările au apărut imediat după şedinţe. Vorbind despre calităţile morale ale acestui senzitiv, e suficient să cităm telegrama Lesei Iurşova trimisă Procurorului general al U.R.S.S.: „Kaşpirovski, în scopuri de reclamă, m-a antrenat într-o operaţie chirurgicală fără anestezie, difuzată la televiziune fără ştirea mea. În timpul operaţiei am suportat o durere atroce, fapt care ulterior mi-a înrăutăţit şi mai mult starea sănătăţii. Kaşpirovski difuzează un film de reclamă, montat în variantă convenabilă lui, prezentându-mă dezgolită; în presă mi-a lezat demnitatea... Pe motivul că acum mă aflu la spital şi de 18 luni nu mai am mijloace de existenţă, rog să mă ajutaţi să fac formele de trimitere în judecată a lui Kaşpirovski”.

Aşadar, unii senzitivi, profitând de dorinţa oamenilor de a se însănătoşi cu orice preţ, adesea îi aduc la o stare şi mai gravă, conducându-i la demonizare şi la pierderea sufletelor.

Dar există, aţi putea reproşa dvs., şi magi-senzitivi albi, care şi la biserică merg, şi pe oameni îi tratează, chipurile, cu puterea lui Dumnezeu. Se vede însă că puterea nu e de la Dumnezeu. Adesea, fără să bănuiască, ei se află în stăpânirea forţelor demonice care, dându-le aparenţa succesului, dezlănţuie în ei o tot mai mare înfumurare şi orgolii, nimicindu-le sufletele, făcându-i unelte docile în mâinile lor.

Pe unii credincioşi îi interesează: dacă senzitivii sunt în legătură cu forţele demonice, de ce atunci ei înşişi frecventează uneori biserica, îndemnându-i pe oamenii nebotezaţi să se boteze, iar alteori chiar şi să se împărtăşească cu Sfintele Taine în Biserica Ortodoxă?

Da, e adevărat. Senzitivii merg uneori ei înşişi la biserică, şi pe alţii îi îndeamnă s-o facă pentru a se alimenta, cum le place să se exprime, „cu energii luminoase”. Mulţi credincioşi au avut ocazia să observe cum senzitivii stau îndelung în faţa icoanelor, cu mâinile răşchirate şi căscând larg ochii, străduindu-se să se alimenteze cu energia pe care o emană icoana. După expresia lui Pavel Florenski, „icoana reprezintă fereastra către altă lume”. Mi-aş permite să adaug că o icoană înaintea căreia sunt înălţate rugăciuni - este o fereastră larg deschisă către altă lume. Căci apropiindu-se de o asemenea icoană, mai cu seamă făcătoare de minuni, simţim realmente prezenţa celui care este înfăţişat pe ea. Privind chipul, ne înălţăm cu tot sufletul către prototip, şi rugăciunea noastră se înalţă către tronul Celui de Sus pe drumul străbătut de rugăciunile a mii de alţi credincioşi. Noi primim răspuns - rugăciunea noastră este auzită şi se împlineşte.

Ei stau în faţa icoanei străduindu-se să absoarbă energia concentrată în preajmă datorită rugii statornice în faţa ei a mii de creştini¹². Icoana nu va avea de pierdut din această cauză şi nici rugăciunii credincioşilor nu-i va dăuna. Gândiţi-vă, însă, cât de smintit trebuie să fii ca, fiind poftit la „ospăţul nupţial” (simbolul Tainei Sfintei Împărtăşanii, comunicării prin rugăciune cu Dumnezeu), să te târăşti pe sub masă, strângând de pe jos fărâmiturile scăpate de oaspeţi şi să nu fii în stare să-ţi ridici capul pentru a te bucura de măreţia sărbătorii.¹³

O altă parte, mai puţin numeroasă, de senzitivi merge personal la biserică pentru a se împărtăşi, îndemnând şi pe alţii s-o facă. Aceştia sunt senzitivii începători - cei care nu au ajuns deocamdată să pătrundă în abisurile satanice şi se află în etapa autoamăgirii de a fi aleşii lui Dumnezeu. De astă dată ei se împărtăşesc, ca în primul caz, pentru alimentare suplimentară nemijlocită cu energie pozitivă. Acest act

¹² Numai că harul dumnezeiesc nu se poate fura. Energia de care se umplu senzitivii nu este a icoanelor, ci a diavolului, căruia şi-au deschis sufletele când au primit învăţăturile străine Bisericii (n. red.)

¹³ Şi cu atât mai grav este când, în loc să strângi firimiturile, te duci şi mănânci din gunoaie. Tocmai asta fac, fără să îşi dea seama, senzitivii (n. red.)

întărește convingerea că ei ar avea legătură cu Dumnezeu și că sunt pe calea cea dreaptă. De obicei, ei niciodată nu se spovedesc; își aleg acele biserici în care se fac spovedanii comune¹⁴ (adică în care e suficient, nemărturisind nimic, să-și plece capul sub patrafir și, cu sentimentul datoriei împlinite, să se apropie de Sfântul Potir)¹⁵.

¹⁴ Astfel de spovedanii nu sunt normale. Sfântul Ioan din Kronstadt făcea spovedanii comune având o binecuvântare specială din partea ierarhiei datorită harismelor pe care le primise de la Dumnezeu. Anumiți preoți însă fac spovedanii colective călcând rânduielile bisericesti, imaginându-și că sunt harismatici, dar de fapt sunt înșelați de diavolul care nu vrea ca oamenii să primească dezlegare de păcate prin spovedanie. Și vrea să îi țină departe atât de sfaturile directe ale duhovnicului cât și de canonul pe care l-ar putea primi de la acesta (n. red.).

¹⁵ Numai că o astfel de împărtășanie, furată, nu aduce folos duhovnicesc. Este spre osândă. Pentru că pe Dumnezeu nu Îl poate înșela nimeni... (n. red.)

Cât de departe sunt ei de Hristos, de calea Sa, a răstignirii, smereniei, răbdării, blândeții! În acest sens primirea Sfintelor Taine încă nu înseamnă o garanție a mântuirii. Totul depinde de profunzimea pocăinței și de acel simțământ cu care vă apropiați de Sfântul Potir.

Apostolul Pavel spune: *De câte ori veți mânca această pâine și veți bea acest pahar, moartea Domnului vestiți până când va veni. Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta și va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. (...) Căci cel ce mănâncă și bea cu nevrednicie, osândă își mănâncă și bea, nesocotind trupul Domnului* (I Cor. 11-26, 27, 29). Din practica duhovnicească se cunoaște că mulți oameni căzuți în rătăcire (oameni cuprinși de înfumurare, orgoliu) se împărtășesc deseori, aceasta însă nu-i va mântui.

Să subliniem încă o dată că, măsura mântuirii pe care o dă Taina Împărtășaniei, puterea harului căpătată prin această Taină depind de sinceritatea sufletească, de sentimentul de pocăință al conștiinței proprii nevredniciei, de dorința de viață veșnică și de iubirea de Hristos cu care omul se apropie de Sfântul Potir.

Senzitivii nu au astfel de sentimente. Ei nu au nevoie de Hristos Mântuitorul, nu au nevoie ca Viața Lui să devină viața lor, ei au nevoie de energie.

Din cele spuse mai sus, vedem că, adesea demonul este acela care îi îndeamnă pe senzitivi să vină în sfântul lăcaș pentru a-l pângări, ceea ce îi produce o mare satisfacție. Nefiind în stare el însuși să se apropie de Sfintele Taine și de icoane, îi trimite la biserică pe oamenii care i s-au vândut și, pentru acțiunile lor profanatoare (săvârșite fie și în mod inconștient) îi dăruiește cu o nouă porție de energie demonică și le amplifică aptitudinile senzitive.

Uneori ni se pune întrebarea: de ce senzitivii îi trimit pe oameni să se boteze, iar cu cei nebotezați refuză, în unele cazuri, să lucreze?

Trebuie remarcat însă faptul că numai senzitivii neavansați își trimit „pacienții” să se boteze. Ceilalți, alde Kașpirovski, nici ei înșiși nu sunt botezați și nici nu întreabă pe nimeni de botez. Dimpotrivă, în timpul ședințelor lor, ei cer să se scoată de pe corp, mai ales de pe piept, toate obiectele de metal, adică crucea.

În țara noastră se bucură de o largă popularitate așa-numitele secții de autoreglare, unde, după afirmațiile liderilor lor, omul poate învăța să se autodirijeze, să-și pună în ordine psihicul, să-și întretină în condiții superioare sănătatea. Și mulți oameni se înscriu în aceste secții, dorind să realizeze cele promise. Ce se întâmplă însă, de fapt, acolo?

Să examinăm, de exemplu, grupele de autoreglare de la Sankt-Petersburg aflate sub conducerea generală a lui Antonov. Din mărturisirile unor foști discipoli de-ai săi și a unor oameni care au condus grupe similare, dar ulterior s-au căit și au renunțat la aceste cursuri, s-a constatat că metodică respectivă de autoreglare cuprinde o serie de etape.

În prima etapă oamenii învață să-și domine trupul, emoțiile, practicând exerciții fizice și psihice speciale bazate pe yoga.

În a doua etapă ei se ocupă de subțierea simțurilor, a emoțiilor, încearcă să-și adapteze psihicul pentru sfera extra-corporală, invizibilă, potrivit afirmațiilor lor, aflată în astral.

În cea de-a treia etapă, cu ajutorul învățătorului intră în contact cu oarecare „forțe cosmice” și, prin intermediul acestora, primesc acele capacități extrasenzoriale despre care am vorbit mai sus. După aceasta, discipolul își părăsește învățătorul și organizează o grupă proprie, fiind ajutat și îndrumat de forțe din cealaltă lume.

Din cele expuse mai sus, se vede că, pregătindu-și corpul la prima etapă, ucenicii își subțiază psihicul și simțurile și devin capabili de a contacta demonii în a doua etapă, iar în a treia, cu ajutorul învățătorului lor, intră în contact direct cu duhurile decăzute, de unde ulterior capătă forțe și capacități de a face așa-numitele „minuni”.

În etapele a patra și a cincea acești nefericiți încearcă să-și însușească deprinderi de a trăi în cealaltă lume, de a se contopi cu lumea demonilor, ca după moarte să se simtă bine, ajungând în mediul deja familiar lor. O trudă inutilă. Nimeni nu va putea scăpa de judecata lui Dumnezeu. Căci, după cum se spune în Evanghelie, *trimite-va Fiul Omului pe îngerii Săi, vor culege din împărăția Lui toate smintelile și pe cei ce fac fărădelegea, și-i vor arunca pe ei în cuptorul cu foc; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților* (Mt. 13, 41-42). Cât privește speranța că-i va ajuta diavolul, în acest sens avem cuvântul adevărat

al Apocalipsei: *...și diavolul, care-i amăgise, a fost aruncat în iezerul de foc și de pucioasă, unde este și fiara și proorocul mincinos, și vor fi chinuiți acolo, zi și noapte, în vecii vecilor (Apoc. 20, 10).*

Revenind la discuția despre secțiile de autoreglare, vedem că aici strălucitoarea momeală de sănătate, de dominare a forțelor propriului organism ascunde în spatele ei un sinistru cârlig - contactul și comunicarea cu forțele demonice. De remarcat însă că în primele două etape nimeni nu îi spune ucenicului adevăratul scop final al instruirii (pentru a nu-l speria). Abia pe măsura transformării elevului, potrivit cu interesul satanei, i se deschid noi și noi obiective. Transformarea se realizează însă în modul următor. În procesul instruirii, învățătorul încearcă să implanteze în sufletul discipolului o parte din propriul „Eu”, să canalizeze dezvoltarea lui potrivit unui plan dinainte întocmit. Omul este modelat pentru o anumită undă, i se organizează un mod special de viață, în care predomină exercițiile, meditația; și dacă cineva ar încerca mai târziu să revină la credința creștină și să frecventeze biserica, i-ar fi foarte greu să-și organizeze viața după învățătura lui Hristos, căci ar trebui să se lepede de toate, să pună o nouă temelie creștină, deoarece o transformare pozitivă în acest sens este aproape imposibilă: orientarea spirituală a celui convertit de satana este diametral opusă. Oamenii care exersează într-o astfel de secție pot merge la biserică, însă ei vor căuta acolo energii luminoase, și nu pe Hristos; privind la icoane, vor vedea în ele o sursă de alimentare energetică, și nu pe Dumnezeu. În felul acesta se împlinesc, referitor la ei, cuvintele lui Hristos: *Au orbit ochii lor și a împietrit inima lor, ca să nu vadă cu ochii și să nu înțeleagă cu inima și ca nu cumva să se întoarcă și Eu să-i vindec (Ioan 12, 40).*

În Bulgaria, și departe de hotarele ei, sunt cunoscute capacitățile fenomenale ale bătrânei Vanga - o prezicătoare oarbă în vârstă de peste 80 de ani. Oameni de diferite vârste și formații o vizitează neconținut, pentru a-și afla viitorul, soarta și, absolut toți pleacă de la ea profund impresionați de profețiile vrăjitoarei.

Căror forțe le datorează ea capacitatea de a prezice? Care este sursa clarviziunii ei?

Mai întâi să ascultăm ce spune ea însăși despre darul ei. La întrebarea nepoatei sale, filologul Krasimira Stoianova: „Ai cumva senzația că darul tău este programat de niște forțe superioare?”

Vanga a răspuns: „Da”. „Cum le percepi?” „De cele mai multe ori aud un glas.” „I-ai văzut?” „Da. Niște siluete transparente asemănătoare reflectării omului în apă.” „La dorința cui, a lor ori a ta, se realizează contactul?” „De obicei, la dorința lor, deși pot să-i chem și eu.”

Mai jos vom cita mărturisirea interesantă a nepoatei bătrânei Vanga despre sursele inspirației clarvăzătoarei sale mătuși. „Aveam 16 ani, când odată, în casa noastră din Petrici, Vanga mi-a vorbit... numai că nu era vocea ei. Aveam impresia că altcineva, nu ea, vorbește cu gura ei. Cuvintele, pe care le-am auzit nu aveau nimic comun cu ce vorbiserăm până atunci, ca și cum o persoană necunoscută s-a amestecat în discuția noastră. Am auzit spunându-mi-se: «Iată, noi te vedem»... apoi a urmat o descriere amănunțită a ceea ce făcusem în ziua aceea până la acest moment. Încremenisem pur și simplu de groază. Nu eram decât amândouă în casă. După o mică pauză Vanga a răsuflat ușurată și mi-a spus: «Of, m-au lăsat în pace»... și imediat a revenit la discuția noastră anterioară. Am întrebat-o, de ce, dintr-o dată, a început să-mi descrie ziua, dar mi-a răspuns că ea n-a vorbit nimic, ci repeta doar ce auzea. Liniștindu-se puțin, a continuat: «Of, acestea sunt niște puteri mici, care se găsesc mereu alături. Dar sunt și altele mai mari, ce le conduc pe acestea. Când se hotărăsc să vorbească cu buzele mele, mi se face rău, și după asta toată ziua nu-mi pot veni în fire»”.

Dar iată ce spun rudele bătrânei Vanga despre localitatea în care locuiește prezicătoarea: „Vanga nu părăsea cu anii acest loc. Nu pot înțelege ce o reține aici. Dar ea știe și iubește aceste locuri! În ce mă privește, totul mă deprimă aici”. Ceva asemănător vorbesc și alte persoane. Vanga însă susține că „numai aici” aude glasurile care au inițiat-o în multe lucruri. Chipurile, tocmai în locul unde stă casa ei se află centrul care leagă sanctuarele sacre vechi situate în împrejurimi. Dimitri, fiul surorii Vangăi, Liubov, evocă o credință veche de prin partea locului. „Oamenii bătrâni povestesc că aici este îngropată statuia unui cavaler de dimensiuni naturale, bănuind că este statuia Sfântului Constantin. Ea ar fi fost îngropată în pământ când au venit turcii. Dar mi se pare că ar fi putut fi statuia zeului tracilor, Hors, deoarece tocmai în această regiune au fost descoperite plăci de marmură cu chipul acestui zeu... Primele revelații ale mătușii mele sunt legate de un călăreț cu care ea ar fi stat de vorbă la fântână. După aceea, călărețul și-a mai făcut o dată apariția, comunicându-i că începe războiul. I-a mai spus, de asemenea, că va fi profetă și că va prevesti despre „vii și morți”. Profesorul Y. Lozanov, care se ocupă de fenomenul Vangăi, scrie: „Din anul 1964 colectivul aflat sub conducerea mea a chestionat zeci de mii de vizitatori. Ne-am propus să stabilim, cu ajutorul statisticii, în ce măsură se împlinesc previziunile ei peste cinci, zece, cincisprezece ani”. Potrivit datelor lui Lozanov, aproximativ 70% din profeții se împlinesc.

Așadar, din cele expuse mai sus rezultă că toate mesajele profetice sunt dictate Vangăi de niște anumite „forțe” care, fie că ele însele o vizitează, fie că vin la chemarea ei. Din spusele ei reiese că există niște „puteri mici”, a căror prezență o resimte permanent. Periodic profeta este vizitată și de „puteri mai mari”, după care ea se simte „rău”. Vanga vede aceste „forțe” în chip de stafii, vedenii cețoase. Cel mai bine aude glasurile în casa sa, în locul în care, după cum susține, se află „centrul care leagă templele sacre vechi situate în împrejurimi”. După părerea nepotului vrăjitoarei, aici s-a aflat capiștea zeului păgân Hors, a cărui statuie este îngropată în acest loc. Șederea în această regiune asupra tuturor celorlalți oameni „acționează deprimant”.

De pe poziții ortodoxe, fenomenul Vangăi poate fi explicat în felul următor. Încă pe când avea vederea bună, de câteva ori i s-a arătat un demon în chip de călăreț, intrând în contact cu ea. Fata a acceptat cu plăcere această legătură, apropiindu-se curioasă de fenomenul nou, misterios pentru ea. După aceea, fiind smulsă și rostogolită pe câmp de o furtună enigmatică, a orbit și i-a apărut capacitatea de a prezice. Vrăjitoarea oarbă este mereu înconjurată de demoni, adunați pe locul vechiului templu păgân, unde li se aduceau jertfe. Periodic își fac apariția aici stăpânitorii demonilor, după cum spune prezicătoarea „mai marii peste puterile mici”, intră în ea și încep a prezice. După aceea, i se face rău. Concentrarea excesivă a forțelor răului în aceste locuri acționează deprimant asupra celor care vin încoace, lucru pe care îl și mărturisesc. Aceasta se explică prin înfiorarea firească a sufletului atunci când vine în atingere cu forțele răului.

Faptul că, potrivit cercetătorilor, se împlinesc numai 70% din prezicerile bătrânei oarbe, confirmă justețea cu care am apreciat fenomenul Vanga. Este evident caracterul demonic al prevestirilor ei, căci

proorocirea dumnezeiască nu poate să nu se împlinească, iar demonii, așa cum am arătat mai sus, nu pot decât să calculeze și să încerce să ghicească anumite probabilități. Aceasta e cauza erorilor.

Revenind la problema forțelor cu care se fac tămăduirile bolilor, să examinăm încă un gen de tămăduire - prin harul dumnezeiesc, care, ca și clarviziunea, se dă omului cu inimă neprihănită, devotat până la capăt lui Hristos, de cele mai multe ori ascet sau pustnic, cum sunt Sfântul mare mucenic și tămăduitor Pantelimon, Sfinții Cozma și Damian, Sfântul mucenic Ciprian, Sfântul Ioan din Kronstadt și mulți alții. Cercetați viețile lor mai întâi. Ei tămăduiau mai întâi sufletul, abia după aceea trupul. Căci sufletul este veșnic, mult mai prețios decât trupul trecător. Oamenilor vindecați li se schimba întreaga viață, li se întărea credința, sufletul li se curăța de patimi. Dacă vom cerceta tămăduirile săvârșite cu puterea lui Dumnezeu, vom vedea că sfinții lucrau prin harul Sfântului Duh, și nu cu câmpul biologic, nu cu donarea propriei energii. Astfel, mai întâi se înlăturau cauzele mortale ale bolii, dacă acestea existau. În Evanghelia după Matei (Mt. 9, 5), în cazul vindecării de către Domnul nostru Iisus Hristos a unui slăbănog, vedem că la început El i-a spus: *Iertate sunt păcatele tale*, și abia după aceea: *Scoală-te și umblă!*

De asemenea, din Evanghelie aflăm cum mulți oameni se vindecau atingându-se cu credință și cu pocăință de veșmintele lui Hristos (cf. Luca 8, 44). În Faptele Apostolilor citim despre ucenicii lui Hristos: *Dumnezeu făcea, prin mâinile lui Pavel, minuni nemaiîntâlnite. Astfel peste cei bolnavi se puneau ștergere sau șorțuri purtate de Pavel și bolile se depărtau de ei, iar duhurile cele rele ieșeau din ei* (Fapte 19, 11-12). Adică Domnul, proslăvindu-i pe cuvicioșii Săi, chiar prin veșmintele lor făcea minuni.

În acest sens pot fi evocate o mulțime de cazuri de vindecare ale bolnavilor prin atingerea de moaștele sau chiar odăjdiile sfinților. Mă voi referi doar la un singur caz din practica mea. După o slujbă oficiată de mine, am pus pe mâna bolnavei paralizate V. o mânășă care a aparținut Sfântului Ioan din Kronstadt. Imediat după aceea bolnava a început să miște din degetele mâinii paralizate și curând a putut să și meargă. Medicii care o tratau au rămas adânc impresionați de o însănătoșire atât de rapidă.

Or, sfinții îi vindecau pe cei mai mulți dintre bolnavi nemijlocit prin rugăciune, adică însănătoșirea o săvârșea Domnul prin Duhul Sfânt datorită rugăciunii sfântului. Bunăoară, în Patericul de la Pecerska citim despre preacuviosul Agapit, care tămăduia pe toți bolnavii prin rugăciunea sa și niciodată nu lua nimic de la nimeni pentru însănătoșire, căci spunea el, nu tămăduia cu puterea sa, ci cu a lui Hristos. Revenind la timpurile noastre, să evocăm numele Sfântului Ioan din Kronstadt. Există o mulțime de cărți în care sunt atestate mii de cazuri de tămăduiri săvârșite, uneori chiar la depărtare considerabilă de bolnavi, prin rugăciunile acestui mare sfânt.

Acum să încercăm să înțelegem de ce oamenilor li se dau boli și dureri. Și cum trebuie să-și trateze bolile un creștin. Mai întâi să dăm cuvântul Sfinților Părinți ai Bisericii. Iată ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur în cuvântul său „Despre cei care tămăduiesc bolile prin vrăji”: „Când vei fi cuprins de o suferință cumplită, mulți vor încerca să te înduplece să te duci la vrăjitori sau magi, tu însă, nădăjduind în Dumnezeu, rabdă, știind că aceste chinuri îți aduc cunună și te izbăvesc de chinuri viitoare dacă vei răbda boala, mulțumind lui Dumnezeu. Dacă suntem creștini, să ne supunem lui Hristos și să nu mergem la vrăjmașii Domnului - magi, vrăjitori (adică senzitivi), căci ei sunt vrăjmașii lui Dumnezeu. Mai bine să murim, decât să mergem la vrăjmașii lui Dumnezeu. Ce folos ai dacă îți vindecă trupul, iar sufletul ți-l pierzi? Ce vei câștiga, dacă aici vei găsi o mică alinare, iar acolo vei fi trimis cu demonii la chin și în focul veșnic? Iată ce se spune în Biblie (cf. IV Regi 1, 1-12): S-a îmbolnăvit regele Iohozia și, necrezând în ajutorul lui Dumnezeu, a trimis soli la magi. Dumnezeu îl pedepsise cu o boală pentru a-și aduce aminte de păcatele sale. Pe când el, uitând de Dumnezeu, a trimis soli la idolul Baal și la preoții lui, ca să afle dacă va trăi. Vai tu, înrăitule, vai minte nesăbuită! Să-L lași pe Dumnezeu și să trimiți după vrăjitori să-i întrebă de viață! Proorocul Ilie a întâmpinat slugile lui Iohozia și le-a spus: «Mergeți și spuneți regelui vostru că, de vreme ce L-a părăsit pe Dumnezeu și legea Lui și a trimis soli la demoni să-i întrebă dacă va mai trăi, așa îi răspunde Domnul: va trebui să moară înainte de vreme, pentru că L-a părăsit pe Dumnezeu și vrea să-și cunoască viața de la slugile diavolului». Astfel, fraților, cei care se adresează magilor (adică senzitivilor - n.a.) mor înainte de vreme”.

Sfinții Apostoli au blestemat magia, Sfinții Părinți, la sinoade, au respins-o și ei, pentru mulți ani i-au afurisit pe cei care au umblat la vrăjitori, și i-au supus la epitimii grele pentru a se curăți de păcat.

„Fugiți, iubiții mei frați, de vrăjitoria cea blestemată, căci murind la timpul sorocit, veți fi lăsați pradă chinului veșnic.

Tu zici că te chinuie rău boala ta grea. Dar tu încă n-ai suferit dureri ca fericitul Iov; el și-a pierdut turmele și boii și toată averea, și nici pierzându-și toți copiii, nu l-a hulit pe Dumnezeu. Dar a spus mult răbdător: „Domnul a dat, Domnul a luat”. Și a zăcut în suferință cumplită șapte ani, și n-a încercat să se vindece prin vrăjitorie, ci zicea: „Mai bine mor, decât să Îl hulesc pe Dumnezeu”. La fel și Lazăr, flămând și bolnav, toți anii cât a fost bolnav a zăcut la poarta casei bogatului, uitat și batjocorit, așa a murit, dar n-a chemat vracii.

Ei au răbdat suferințe atât de mari, iar noi, e suficient să ne îmbolnăvim un pic, că de îndată aducem în casa noastră pe vraci și vrăjitori. O, fraților, așa cum aurul în foc se încearcă, la fel și omul prin suferință se curăță de păcate. Să ne amintim, fraților, de apostoli, de prooroci, de mucenici, care au luat asupra lor chinuri grele. Cei care rabdă nevoi și suferințe grele în viața aceasta vor fi răsplătiți cu prisosință în Împărăția Cerească.

Gândește-te, omule, că vrăjitorii nu te vor izbăvi de suferințe, ci doar vei comite un mare și greu păcat. Dacă te duci la demoni, părăsindu-L pe Domnul, cum vei primi mila Lui și cum vei apela la El în rugăciuni? De ce să-ți prăpădești sufletul, și ce vei răspunde lui Dumnezeu dacă, din pricina unei mici suferințe, lăsându-L pe Dumnezeu, mergi la vrăjitori? Cum vei sta în biserică, cum vei primi Sfânta Împărtășanie, cum vei asculta povățuirile? O, omule, dacă vei răbda cu recunoștință suferința sau alte nenorociri, vei fi încununat cu mucenicii în ziua cea mare, căci ei au răbdat chinuri, iar tu rabdă cu recunoștință suferințele și nevoile”. Prin urmare, din toate cele expuse mai sus pot fi trase următoarele concluzii: Dumnezeu îngăduie ca oamenii să fie supuși la suferințe și dureri:

1) pentru păcate, spre a și le ispăși, a-și schimba modul vicios de viață, spre înțelegerea acestei imoralități și a faptului că viața pământească nu este decât o scurtă clipă, dincolo de care se află veșnicia, și cum va fi ea pentru tine, depinde de viața ta de aici;

2) deseori pentru păcatele părinților suferă copiii (pentru ca durerea să le răstoarne viața lor bezmetică, să-i facă să cadă pe gânduri și să se schimbe). În asemenea cazuri, oricât de crudă ar părea această pedeapsă omului contemporan secularizat (adică indiferent față de religie), educat în spiritul umanismului (spirit care venerază trupul, punând mai presus de toate trebuințele și dorințele sale), totuși sunt pline de adevăr cuvintele: suferința este necesară acestor oameni pentru mântuirea sufletului! Căci Domnul Se îngrijește înainte de toate de mântuirea sufletului veșnic al omului, iar pentru aceasta omul trebuie să devină o ființă nouă, așa cum l-a conceput Dumnezeu, și în acest scop el trebuie să se schimbe, să se curețe de patimi și vicii. Dumnezeu și poruncile lui Hristos trebuie să fie pe primul plan al vieții, și nu sănătatea temporară, trecătoare, bunăstarea, abundența de hrană și îmbrăcăminte. Toate acestea reprezintă acel vițel de aur pentru care vechii iudei Îl schimbau pe Dumnezeul lor Preaveșnic; iar creștinii zilelor noastre Îl vând pentru același vițel de aur;

3) adesea pentru smerenia noastră și oprirea de la fapte nevrednice și păgubitoare.

4) deseori pentru ca datorită unei mici neplăceri să fim feriți de una mai mare. (Căci, dacă în situația respectivă am fi fost sănătoși și am fi acționat ca de obicei, ni s-ar fi întâmplat o mare nenorocire; așa însă, abătându-ne datorită bolii de la cursul obișnuit al vieții, Domnul ne ferește de acea nenorocire).

Așadar, atitudinea creștină față de boli constă:

1) în acceptarea cu smerenie a voinței lui Dumnezeu;

2) în înțelegerea imoralității și a păcatelor pentru care este îngăduită suferința;

3) în pocăință și schimbarea modului de viață. Rugăciunea, postirea, milostenia și alte virtuți Îl îmbunează pe Dumnezeu, și El ne trimite vindecarea de boli. Dacă cerem și ajutorul doctorilor, cerem binecuvântarea Domnului pentru vindecare; și le cerem doctorilor să ne tămăduiască doar trupul, și nu sufletul. Sufletul, în afară de Dumnezeu, nu îl încredințăm nimănui.

Iată cum scrie despre aceleași lucruri Sfântul Ignatie Brianceaninov: „Cugetarea lumească consideră suferințele drept o nenorocire, iar tămăduirea lor, mai cu seamă printr-o minune, drept o mare fericire, îngrijindu-se prea puțin dacă însănătoșirea e îmbinată cu folos pentru suflet sau cu pagubă pentru el... Scăpând ca prin minune de suferință, mulți nu au ținut seama de binefacerea Domnului și de datoria lor de a fi recunoscători pentru binefacere, ci și-au reluat viața în păcat, întorcând darul lui Dumnezeu împotriva lor, s-au înstrăinat de Dumnezeu, au pierdut mântuirea. Din această pricină tămăduirile minunate se

întâmplă rar, deși celui care trăiește cu trupul îi sunt plăcute și foarte dorite. *Cereți și nu primiți, pentru că cereți rău, ca voi să risipiți în plăceri* (Iac. 4, 3). Înțelepciunea duhovnicească ne învață că suferințele și alte dureri pe care Dumnezeu le trimite omului, sunt trimise din mila deosebită a Domnului ca leacuri tămăduitoare amare pentru bolnavi. Ele ajută mântuirii noastre, fericirii noastre veșnice, mult mai sigur decât vindecările prin minuni”.

În afară de aceasta, multe boli, după cum am arătat în capitolul întâi, se datorează acțiunii duhurilor necurate. Mai ales că urmările acestor atacuri demonice se întâmplă să fie foarte asemănătoare cu bolile firești. Astfel, din istorisirea Evangheliei aflăm că o femeie gârbovă avea duh de neputință (cf. Luca 13, 11). Ea nu era îndrăcită, însă boala îi provenea din acțiunea duhului necurat. În asemenea cazuri orice artă medicală este neputincioasă. Tocmai de aceea Sfântul Vasile cel Mare spune: „Așa cum nu trebuie să ocolim cu totul iscusința doctoricească, la fel nu e bine să ne punem toată nădejdea în ea”. Căci astfel de boli se tămăduiesc numai cu puterea lui Dumnezeu, prin izgonirea duhului răutății.

Răspuns la întrebarea dacă un creștin poate să se trateze la senzitivi, a căror natură am clasificat-o ca fiind demonică, vom evoca un extras din Nomocanon: „...dacă cineva umblă la vrăjitori și ghicește sau se ocupă de astrologie, cei care își ghicesc la țigancă și care aduc vrăjitori pentru tămăduirea unui bolnav, sau altceva, cinci ani să nu se împărtășească potrivit canonului 24 al Sinodului de la Ancira. Iar canonul 61 al Sinodului Trulan pe aceștia îi oprește pe 6 ani, iar pe preoți îi caterisește”. De asemenea, pe 6 ani sunt opriți cei care „de duh ispitiți, cred celor ce, de necuratul învățați, prezic viitorul, care, atunci când au dureri de cap sau alte boli aduc babele, cheamă pe vracii binefăcători în ajutor pentru vindecarea lor”.

E spus destul de clar. Rămâne doar de adăugat că creștinul care se tratează la un senzitiv sau încearcă să afle de la el viitorul, Îl trădează pe Hristos. Căci pentru sănătatea promisă, pentru vindecarea îndoielnică, pentru curiozitatea nesănătoasă de a afla viitorul, el intră în contact cu necuratul diavol.

Încheiere

Dacă un om plin de patimi, cu puțină credință, neexperimentat duhovnicește sau chiar nebotezat este înzestrat cu un dar supranatural, acesta este primejdios pentru el. Pentru că acest dar îl poate conduce la trufie, îngâmfare, înfumurare, adică la moarte spirituală.

După părerea Sfântului Ignatie Brianceaninov, „adevărații cuvioși nu numai că nu doresc să fie făcători de minuni, ci chiar și atunci când li se dă darul de a face minuni îl refuză. Ei nu vor acest lucru nu numai în fața ochilor lumii, ci nici în propria conștiință, în adâncul inimii lor. Unul dintre sfinții părinți, datorită neprihănilor lui, a căpătat prin harul dumnezeiesc darul de a prezice celor care veneau la el; el însă ruga pe Dumnezeu, îndemnându-i și pe prietenii lui să se roage pentru același lucru, pentru a i se lua acest dar. Dacă unii dintre sfinți au primit darul, l-au primit pentru că așa trebuința le cerea s-o facă sau datorită simplității lor; alții l-au primit la îndemnul Duhului dumnezeiesc, care lucra în ei, și deloc întâmplător, fără pricină...”

De aceea nu vă grăbiți să vă bucurați, dacă v-ați pomenit având o capacitate sau alta paranormală. Nu vă repeziți mâncând pământul să vindecați oameni, să le preziceți viitorul. Dacă aceste capacități au și apărut la dvs. nu vă pasionați de ele, ci *fiți treji, privegheați, căci potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită* (I Petru 5, 8). Orice acțiune energetică supranaturală nu rămâne neobservată în lumea duhurilor, ci atrage asupra autorului ei atenția duhurilor necurate, care din acest moment încearcă în fel și chip să-l supună influenței lor.

Și pentru un om care nu are cunoștința de lumea duhurilor, plin de patimi și lipsit de acoperământul credinței, postirii și rugăciunii, acest lucru e păgubitor. De aceea e mai bine să mergi pe calea cunoscută a Sfinților Părinți, pe calea smereniei, a răbdării, iubirii, postirii, rugăciunii. Căci numai acela poate căpăta darul capacităților pline de duh pentru a le pune în slujba oamenilor, care va renunța de dragul lui Hristos la sine, la puterile demonice, și Îl va căuta pe Hristos pe calea bisericească a pocăinței și rugăciunii. Îmi dau seama că e puțin probabil ca această carte îi va face pe senzitivi să-și părăsească îndeletnicirea lor și să înceteze a urma această cale fatală care duce la pierzanie sigură. E prea mare ispita. „Tu ești ales, tu nu ești ca toți, ție îți este încredințată misiunea de a ajuta și a salva omenirea suferindă. Mergi, trudește, aceasta e datoria ta supremă” - ne șoptește necuratul, măgulindu-ne orgoliul. Și uităm că *strâmtă este*

poarta și îngustă este calea care duce la viață (Mt. 7, 14), că această cale este smerenia și crucea luptei cu patimile. Calea pe care cei care merg nu așteaptă talente supranaturale și nici nu le voiesc, ci nu fac decât să caute pe Dumnezeu și voia Lui.

IV. Fenomenul OZN - conform învățăturii ortodoxe -

1. *Introducere*

În lumea noastră atee și materialistă pătrund tot mai evident și activ forțele demonice, căutând să-l ducă definitiv în rătăcire și să-l supună astfel influenței sale pe omul contemporan. Această lucrare obscură se petrece după un scenariu întocmit și regizat dinainte.

Pentru a răpi omului credința și nădejdea în Hristos, totul s-a făcut în mod metodic. Erau divinizate însuși omul, progresul, știința. Ateii batjocoreau credința, calificând-o drept o preocupare a celor ignoranți și proști.

O dată cu sfârșitul secolului XIX apare literatura științifico-fantastică sau de anticipație, care născocoste existența altor civilizații, superior dezvoltate și dă frâu liber fanteziei - cam cum ar fi ele, căutând să copleșească cu asta mințile oamenilor și, trebuie spus, nu fără rezultate. De remarcat că un fantast în prima accepție a acestui cuvânt este însuși diavolul care și-a închipuit despre sine ceea ce nu este. Adică fantezia este o născocire falsă și adesea primejdioasă a ceea ce nu există. Aceasta o mărturisește și Sfântul Nicodim Aghioritul în cartea sa „Războiul nevăzut”.

Majoritatea oamenilor zilelor noastre cred sincer în existența unor civilizații extraterestre, „frați mai mari de rațiune”, caută să stabilească contactul cu ei și așteaptă ajutor de la ei. „Ei sunt înțelepți, aproape atotputernici, vor veni și ne vor ajuta neapărat” - visează omul secolului XX. De aceea recepționează cu un interes și o atenție deosebită toate comunicările despre OZN și extraterestri.

Dar cum tratează aceste probleme Biserica creștină, cum sunt reflectate ele în cărțile sfinte? Să ne adresăm Sfintei Scripturi, Bibliei, acestei cărți inspirate de Dumnezeu, care cuprinde întreaga istorie a creării lumii și a omenirii de către Dumnezeu și conține prorociri despre sfârșitul lor.

În „Facere” (cap. I, vers. 1) citim: *La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul*, după aceea este descrisă originea a toate câte ființează potrivit cu zilele creării lor (aici e bine să știm că o zi pentru Dumnezeu nu înseamnă cele 24 de ore pământești, pe care ne-am obișnuit a le socoti o zi și o noapte, ci absolut altă dimensiune a timpului, necunoscută nouă) și în ziua a șasea, ca o cunună a tuturor ființelor, este creat omul - „...și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut...” După aceasta procesul creării ca atare a fost încheiat și nu s-a creat nimic mai mult. Căci se spune mai departe: *Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rândulială* (Facerea 2, 2-3).

Prin urmare, în Biblie se arată că la început a fost făcut „cerul” prin care Sfinții Părinți (cum ar fi Sfântul Vasile cel Mare, Teodorit, Ioan Damaschin ș.a.) înțeleg crearea lumii îngerești invizibile, a duhurilor imateriale, și abia după aceea a pământului, a lumii materiale - lumina și întinderea (adică cerul în accepția noastră). De nici un fel de alte civilizații nu se vorbește. Există numai omul ca un microcosmos (căci în el este concentrat atât universul material - corpul, cât și universul spiritual - spiritul, sufletul) și lumea invizibilă a duhurilor îngerești, alcătuită din îngerii luminii, sufletele celor morți și duhurile necurate - demonii.

După cum vedem, în Biblie nu există nici o aluzie la existența altor civilizații extraterestre. Poate însă existența lor este atestată în alte surse scrise ale antichității? Să încercăm, pe măsura posibilităților, să le cercetăm.

Istoria provenienței OZN-urilor

OZN-urile erau cunoscute încă din antichitate. Astfel, în sanscrită (limba Indiei vechi, care a circulat în jurul mileniului II î.e.n.) cuvântul „bhash”, care înseamnă „demon”, avea totodată sensul de „cel care licărește”, „lucitor”, adică, probabil, demonii deseori își făceau apariția sub formă de obiecte luminoase, (în interpretare contemporană - OZN).

În vechiul manuscris sanscrit „Sanaranghana Sutadhara” citim următoarea descriere a OZN-urilor: „Luându-și zborul, carul se prefăcea de îndată într-un mărgăritar pe cer”.

Cu ajutorul unor asemenea care „locuitorii pământului se pot ridica în văzduh, iar trăitorii cerului coboară pe pământ”.

În eposul indian vechi „Mahabharata” putem citi chiar despre unele amănunte tehnice ale OZN: „Mașinile zburătoare aveau forma unei sfere și se mișcau prin văzduh...”

În cronicile Chinei antice se scrie despre un împărat pe nume Huang-dy, care a cărmuit în sec. XXVI î.e.n. în bazinul fluviului Huanhe. Potrivit legendei, Huang-dy și ajutorii săi au venit din cer, „împăratul avea un car care, ca un dragon, putea să zboare prin văzduh, să devină greu sau ușor; să stea pe loc sau să se miște”.

Descrierea expedițiilor lui Alexandru Macedon (marele cuceritor macedonean din secolul IV î.e.n.) conține mărturii despre prezența unor OZN-uri care însoțeau oștirile. Astfel, în timpul trecerii armatelor lui peste Tigru și Eufrat s-a făcut un înscris despre observarea unui obiect zburător, a unuia din acelea cărora Aristotel le-a dat denumirea de „discuri zburătoare”.

În vremurile înfloririi creștinismului mărturiile despre fenomenele OZN dispar. Și doar o aluzie dispare la existența lor putem găsi într-o cronică a cnezatului de Vologda-Perm, aparținând sec. al XVI-lea: „În vara aceea a fost un semn mare: pe cer trei sori la răsărit, al patrulea pe cer la apus, iar în mijlocul cerului un semn cât luna de mare, asemănător cu un arc, a stat de dimineață până la amiază”. Unii autori tratează acest pasaj drept un fenomen OZN din sec. XVI.

Mai târziu comunicări despre OZN-uri, de astă dată în mare număr, apar la mijlocul sec. XIX. În anii celui de-al doilea război mondial apar numeroase mărturii despre o adevărată invazie a OZN-urilor pe pământ. Să cercetăm doar unele din ele.

3.

Mărturii contemporane despre fenomenul OZN

Într-un scurt memorandum adresat președintelui T. Roosevelt în 26 februarie 1942, șeful statului major, generalul D. Marshall îi comunica despre o mare panică aeriană produsă în regiunea orașului Los Angeles, în timpul căreia bateriile de apărare antiaeriană au tras aproximativ 1430 focuri de tun asupra a 15 ținte neidentificate care zburau asupra orașului.

În timpul cunoscutei lupte de la Kursk atât trupele sovietice cât și cele germane au fixat prezența unor OZN-uri. Și unii și alții bănuiau, de fapt, că ar fi o armă secretă a inamicului.

Ceva mai târziu, în februarie 1953, reprezentantul apărării antiaeriene a S.U.A. a declarat: „Avem o mulțime de comunicări despre farfurii zburătoare. Interpretăm acest lucru la modul cel mai serios, deoarece am pierdut deja mulți oameni și avioane care încercau să atace OZN-urile”.

Într-adevăr, potrivit analizei datelor de care dispunem, contactul de aproape al oamenilor cu OZN-uri s-a soldat în numeroase cazuri, cu un rezultat tragic. Iată doar câteva exemple.

La 16 iunie 1948 pilotul Apraxin și-a ridicat în aer aparatul. Peste o jumătate de oră, la altitudinea de 1.500 metri, el a observat „un obiect în formă de castravete”, urmând cu viteză descrescândă un curs transversal. El arunca în urma sa fascicule de raze luminoase. De pe pământ se comunica pilotului că obiectul este văzut și pe ecranul radarelor. Apraxin și-a îndreptat avionul în întâmpinarea obiectului. Când distanța dintre aparate s-a redus la 10 Km, razele provenite de la obiect „s-au desfășurat în evantai” și au „străpuns” avionul, orbind pentru o clipă aviatorul. S-a dereglat partea electrică a pilotării aparatului și acționării motorului. Planând, Apraxin a izbutit totuși să aterizeze, raportând după aceea în detaliu cele întâmplate.

La 7 ianuarie 1948, la baza Forțelor armate aeriene din apropierea orașului Fort Nox (S.U.A.) comandantul echipei unui avion, căpitanul Mentela, încercând să se apropie de un OZN „pentru a-l vedea mai bine”, a fost răpus de acesta, iar cadavrul său a fost găsit printre resturile avionului.

La 2 iulie 1956 două aparate „Starfire” din escadrila 27, înzestrate cu rachete, au fost trimise să intercepteze un OZN în împrejurimile Atticii (S.U.A.). „Farfuria zburătoare” a reacționat la apropiere printr-un impuls de raze asupra primului aparat de interceptare. Avionul a izbucnit în flăcări, pilotul și operatorul s-au parașutat.

4 iulie 1969, orașul Columbia, Anolayma. Ancesio Bermudes a semnalat cu o lanternă de buzunar un obiect argintiu, ce survola la mică altitudine ferma lui. Aparatul a răspuns la semnal printr-un flash. La 6 iulie Bermudes, în stare gravă, a fost spitalizat la Bogota, unde a decedat contaminat de radiații gamma.

Potrivit afirmațiilor cercetătorilor în domeniul OZN, oamenii care se nimeresc sub OZN-uri zburând la mică altitudine, pot suferi arsuri, s-au întâmplat cazuri de orbire temporară, s-au înregistrat cazuri de electrocutare a celor care s-au atins de carcasa vreunei „farfurii”. Aflarea pe locul aterizării unui OZN provoacă schimbarea tensiunii arteriale, a compoziției sângelui, se înregistrează modificări senzoriale pronunțate. După cum au recunoscut martori oculari, în momentul urmăririi de aproape a acestui fenomen, ei au avut „un sentiment de groază și disconfort interior”.

4.

Contactele pământenilor cu „extratereștrii”

Acum să trecem la cercetarea contactelor nemijlocite ale ființelor din OZN-uri cu oamenii. Din considerente de economie de spațiu să examinăm doar câteva cazuri mai caracteristice.

Iată istorisirea unui observator de OZN-uri care, la 6 iulie 1968, a luat contact cu ființele din aparatul enigmatic aflat în câmp, lângă satul Huștosârt, raionul Cimkent, din republica Kabardino-Balkară.

„Pe la orele trei noaptea am văzut un meteorit căzând vertical, neobișnuit de strălucitor. După aceea, strălucirea s-a redus și obiectul a aterizat lin dincolo de povârnișul dealului, nu departe de mine. La vreo 100-500 de metri a apărut un om. Mi se părea ori că arde, ori că strălucește... Atunci... am luat-o la fugă, imediat am simțit cum mi s-au imobilizat picioarele și brațele, încât nici nu le mai puteam mișca. M-a năpădit o sudoare rece, groaza însă mi-a trecut curând și am resimțit în corp o senzație de ușurare. Am fost chemat să mă apropiu. La adăpostul colinei, pe un teren drept se afla un aparat enorm în formă de disc. M-a întâmpinat o ființă aparent asemănătoare cu omul. Capul și palmele emanau o luminiscentă. Ei «citeau» toate gândurile mele. Drept răspuns auzeam o voce în cea mai curată limbă rusă. Ei mi-au luat brațul stâng și au apropiat de el un aparat. În aceeași clipă pe instrument a rămas o bucățică din pielea mea. Iar pe brațul meu - un triunghi roșu... «De unde sunteți?» - i-am întrebat. Răspunsul lor mi s-a întipărit fragmentar. Mi s-a părut că-i aud spunând: dintr-o mare «țară» stelară populată, învecinată cu galaxia noastră. Ei controlează planeta noastră. Multe îi deranjează aici și ... îi atrag”.

Așadar, să notăm principalele caracteristici ale acestei întâlniri:

- 1) sentimentul de frică și de groază al contactorului;
- 2) violența din partea „extratereștrilor” asupra voinței și corpului său;
- 3) luarea stupidă a probei de piele (nefiind clar pentru ce, în ce scop);
- 4) răspunsul absurd, prost memorizabil la întrebarea: de unde și de ce au venit?

Acum să trecem la descrierea altui caz, care a avut loc în S.U.A., în Eflanda, la 3 decembrie 1967, ora 3 și 50 de minute noaptea.

Un polițist local a văzut în drum un obiect cu lumini licărind, care s-a ridicat în aer la apropierea lui. El a raportat superiorului său despre „farfuria zburătoare” și a plecat acasă, cu o pronunțată durere de cap; îi viau urechile, iar sub urechea dreaptă avea o cicatrice. Mai târziu s-a constatat că noaptea a avut o pauză de 10 minute, despre care nu-și amintea nimic; în stare de hipnoză¹⁶, a mărturisit că se apucase să urmărească un OZN care aterizase. OZN-auții l-au învăluit cu o lumină puternică, după care l-au luat la bordul „navei” lor. „Umanoizii”, îmbrăcați în haine de protecție cu emblemele prezentând un balaur cu aripi, i-au spus polițistului că au sosit din galaxia vecină, că au baze pe teritoriul S.U.A., contactează ocazional cu oamenii și „vor să-i intrige pe oameni”. I-au dat drumul polițistului, ordonându-i să nu discute cu nimeni despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută.

După cum vedem, în cazul acestui contact sunt prezente caracteristicile principale ale întâlnirii descrise mai sus, adăugându-se în plus influența prin hipnoză, adică violarea psihicului omului. Prezintă interes următorul detaliu din aspectul vestimentar al „vizitatorilor din altă lume” - emblema cu imaginea

¹⁶ Astfel de mărturisiri nu au relevanță, hipnoza fiind un alt domeniu de graniță în care diavolul își bagă foarte ușor coada (n. red.).

balaurului cu aripi, simbolul cunoscut din vechime al satanei, *ucigătorul de oameni* și dușmanul lui Dumnezeu (Apoc. 12, 9; 20, 2).

Acum să ascultăm istorisirea unui fermier de 23 de ani din Brazilia despre contactul său cu „extraterestrii”, care s-a întâmplat la 15 octombrie 1957.

„Noaptea eram de unul singur câmpul... La un moment dat, am văzut un obiect luminos de formă ovală, care venea înspre mine cu o viteză neobișnuit de mare. S-a oprit la o înălțime de 50 de metri deasupra capului meu. Tractorul și câmpul erau luminate atât de viu, ca într-o amiază senină. M-am speriat grozav. Am sărit din tractor și am luat-o la fugă. Era însă târziu... Cineva m-a apucat de mână. Se dovedi o ființă ciudat îmbrăcată, care-mi ajungea până la umăr... Tot atunci m-au încleștat încă trei ființe similare. M-au smuls de la pământ, ținându-mă strâns de brațe și picioare... Încercam să scap, dar zadarnic. M-au băgat în mașină (OZN). Toți cinci au început să mă dezbrace. M-au dezbrăcat gol-goluț și mi-au uns corpul cu un fel de lichid. Cu ajutorul unui aparat mi-au luat sânge dintr-o parte și alta a bărbiei... După aceea au plecat, și am rămas singur. Am cuprins cu privirea salonul și am văzut apropiindu-se de mine, încet, o femeie. Era absolut goală, ca și mine. Era foarte frumoasă, dar de o cu totul altă frumusețe decât femeile pe care le cunoșteam... Ea s-a apropiat în tăcere și m-a privit. Pe neașteptate m-a îmbrățișat și a început a-și freca fața de a mea. În doi cu această femeie eram grozav de excitat. Ea scotea niște sunete grohăite ce mă derutau complet. Eram furios... După aceea a venit unul din echipa navei cu îmbrăcămintea mea și m-am îmbrăcat. M-au condus până la scara cu trepte și mi-au dat de înțeles că pot pleca...”

După cum vedem, și pentru acest contact sunt evidente punctele 1-3 expuse mai sus ale caracteristicilor întâlnirilor cu OZN-uri, adăugându-se al 6-lea - lezarea demnității umane a brazilianului, dezbrăcarea, ungerea cu un lichid excitant, și în sfârșit contactul intim prin violență, real sau mai curând sugestionat, imaginar, cu „extraterestra”. Toate acestea nu denotă o întâlnire cu o rațiune benefică superioară.

Și, în cele din urmă, să cercetăm ultimul caz de contact - istorisirea lui Anatol M., de 18 ani, muncitor-agricol, pictor-amator.

„La 21 iulie 1975 Anatol a plecat în pădurea din apropiere să facă schițe într-o poiană. Pe la opt seara a simțit pe neașteptate o neliniște și, privind înapoi, a văzut un aparat în formă de disc, din care au ieșit trei siluete omenești în costume de scafandru argintii. L-au invitat pe Anatol să intre în «farfurie», și l-au dus pe planeta lor. După spusele lui M., zborul a durat vreo 40 de minute, după care întunericul spațial s-a dispersat și în față s-a arătat o planetă învăluită într-o pâclă luminoasă. Populația de acolo era eterogenă. Anatol a întâlnit și oameni înalți de 3 metri, și pitici, și ... pe un vecin, care murise cu trei ani în urmă...”

Anatol a fost cercetat de psihologi, psihiatri. De două ori a discutat cu el un hipnolog, fiind supus unor ședințe de hipnoză. Rezultatele examenului fac credibile mărturisirile tânărului”.

În cazul acestui contact prezintă un interes deosebit faptul că Anatol și-a văzut vecinul, mort cu ani în urmă, ceea ce nu poate fi explicat prin nici un fel de concepții materialiste. Atât cercetătorii străini, cât și ai noștri subliniază că contactele cu OZN-urile sunt adesea legate de fenomene paranormale și oculte. Jacques Valee, în cartea sa „Colegiul invizibil”, scrie că nemijlocit înainte de întâlnirea cu OZN oamenii au uneori coșmaruri în vis, ori sunt vizitați de niște vizitatori străini, ori că aud lovituri în ușă, când dincolo de ea nu se găsește nimeni. I. Țariov, într-un articol, invocă de asemenea fenomenul „omului negru”, pe care „contactorii” nu rareori îl visează înainte de apariția fenomenelor paranormale.

Potrivit datelor părintelui Serafim Rose, unii cercetători consacrați au căzut de acord că OZN-urile, deși au unele caracteristici „fizice”, totuși nu pot fi nave spațiale ale cuiva, ci evident, țin de domeniul fenomenelor paranormale, oculte. Într-adevăr, de ce atât de multe OZN-uri „aterizează” direct în mijlocul drumului? De ce niște aparate atât de perfecte au nevoie de „depanări” atât de dese? De ce posesorii lor au nevoie să strângă atâtea pietre și bețe (iar și iar, de peste 25 de ani) sau să „testeze” atâta mulțime de oameni?

Toate scenele contactelor sunt profund absurde, uimitor de banale, fără nici un scop sau obiectiv. Se presupune că absurditatea, caracteristică aproape pentru toate contactele de aproape cu OZN-uri, reprezintă de fapt un proces hipnotizant. „Când oamenii sunt scoși din echilibru psihic prin stupidități și contradicții și fac eforturi mintale în căutarea vreunui sens, ei se deschid extrem de larg pentru transmiterea gândurilor, pentru percepția sugestiei psihice”. Cercetătorul american dr. Vallee compară aceste procedee cu canoanele iraționale ale învățătorilor zen-budismului și relevă asemănarea contactelor OZN cu ritualurile oculte ale inițierii care deschid conștiința pentru comunicarea mistică cu duhurile necurate. De aceea e firesc să ne întrebăm: nu cumva ideea „oaspeților din cosmos” servește pentru camuflarea și mascarea unui fenomen realmente infinit mai complex, care își tănuiește adevărata sa esență și scopurile sale?

Rezumând datele expuse mai sus ale observatorilor OZN-urilor și contactelor cu „umanoizii”, putem trage următoarele concluzii prealabile.

În numeroase cazuri OZN-urile se comportă agresiv, și fără nici o necesitate pentru ele deteriorează și distrug avioane, mașini, ceea ce deseori duce la pierderi de vieți omenești.

S-au înregistrat cazuri când, în timpul încercărilor de contact, OZN-urile îi lichidează pur și simplu pe oameni (cum s-a întâmplat, de exemplu, cu Ancesio Bermudes); e adevărat, sunt și cazuri de vindecare fizică după astfel de contacte.

Sunt numeroase cazurile de violență fizică și psihică a OZN-urilor asupra pământenilor, de folosire a hipnozei, de lezare a demnității umane.

De regulă, în timpul contactelor, oamenii sunt copleșiți inițial de un sentiment de mare frică, de groază, suportând un puternic șoc nervos.

Aspectul exterior al „vizitatorilor din cosmos” este variat. Pot fi uriași și pitici, femei și bărbați, frumoși la chip și monstruoși. Deseori ei sunt aureolați, comunicarea se produce prin intermediul telepatiei.

Despre ei înșiși vorbesc la un mod extrem de vag și neconcludent, drept motiv al vizitelor invocă grija pentru oameni, dragostea pentru omenire, deși acțiunile lor sunt extrem de absurde, dovedind adesea contrariul. OZN-urile aproape întotdeauna sunt prezente acolo unde se varsă sânge (să ne amintim de însoțirea oștilor lui Alexandru Macedon, de prezența lor în lupta de la Kursk etc,) deseori sunt implicate în îmbolnăvirile și moartea oamenilor. Cine sunt ei totuși? Avea știre, oare, Biserica primară de asemenea ființe? Să ne adresăm Tradiției patristice.

5.

Modurile de ispitire a asceților creștini de către duhurile necurate (din Viețile sfinților)

În Viața Prea Cuviosului Isaachie citim că, odată, după o lungă rugăciune, Isaachie a stins lumânarea și s-a așezat la locul său; pe neașteptate peștera a fost inundată de lumină, după cum se spune în cronică, și au intrat la el doi demoni în chip de tineri extraordinar de frumoși.

Fețele lor radiau ca soarele, și i-au spus: „Isaachie, noi suntem îngeri, dar iată vine la tine Hristos cu alți îngeri”. Ridicându-se, Isaachie a văzut o mulțime de demoni strălucitori... După ce pustnicul s-a închinat falsului Hristos, l-a cuprins o boală psihică gravă, și numai prin rugăciunile Sfântului Teodosie de la Pecerska, după trei ani de nebunie, și-a recăpătat sănătatea.

Iată însă ce ne mărturisește marele ascet al sec. al IV-lea, Sfântul Antonie: „Când demonii nu izbutesc să cucerească schimnicul prin ispitiri vădit necurate, îl atacă din nou, dar în alt chip, și anume: pun la cale fel de fel de vedenii, pentru a băga frica în el, luând ei înșiși diferite chipuri - de femei, fiare, târătoare, uriași și mulțimi de oșteni...”. Ei își iau de asemenea chip de proroci și prezic ce o să se întâmple peste câteva zile.

În Viața Sfântului Antonie citim cum demonii, încercând să-l înfricoșeze „îi apăreau în chip de lei, lupi, balauri, scorpioni, râși, urși” și cu îngăduința lui Dumnezeu, chiar îl băteau și „îi pricinuiau răni adânci”, dar în cele din urmă întotdeauna erau învinși prin rugăciune și semnul crucii. Odată, citim în Viața Sfântului, i s-a arătat un demon în mare strălucire și i-a spus: „Am venit, Antonie, lumina noastră să-ți dăm”, Sfântul însă și-a închis ochii, nedorind să vadă lumina demonică, și s-a rugat până când infama lumină a dispărut. Altădată demonul i s-a arătat sub chipul unui uriaș urâcios, încercând să-l înspăimânte pe preacuvios, însă Antonie cel Mare i-a dat necuratului o palmă și acela a dispărut numaidecât.

În Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov citim istorisirea unui stareț care timp îndelungat era ispitit de necuratul. „...Vrăjmașul, văzându-mă tulburat, s-a transformat într-o anume fecioară, pe care o văzusem odată la seceriș, strângând spice, și venind lângă mine, mi s-a așezat pe genunchi, și, așa de mult m-a întunecat la minte, încât mi s-a părut că m-am împreunat cu ea. Mâhnit și înfuriat peste măsură, am lovit-o peste față, și tot atunci dispăru; de la acea lovitură, timp de doi ani nu mi-am putut duce mâna la gură, din pricina duhului”.

Iată însă ce citim în Viața Prea Cuviosului Serafim de Sarov: „În timp ce se ruga în chilia sa din pădure, Sfântul Serafim auzi un urlet îngrozitor de fiară, după care o gloată nevăzută a sfărâmat cu zgomot ușa chiliei și la picioarele pustnicului a căzut un trunchi uriaș de copac, pe care, mai târziu, cu mare greu au putut să-l scoată afară opt oameni. Uneori, chiar în timpul rugăciunii, fiare care urlau, deschideau ușa chiliei și dădeau buzna în ea, după care apărea un coșciug, din care se ridica un mort. Uneori forțele răului, căci ele erau acelea care îl atacau, îl ridicau pe Sfântul Serafim în aer, și-l izbeau de pământ cu mare putere”. „E îngrozitor să vezi draci, pentru că sunt peste măsură de urâți” - spunea mai târziu Sfântul. Atacurile forțelor întunericului erau periculoase pentru viața însăși a sihastrului, și, dacă n-ar fi fost harul dumnezeiesc care îl ocrotea, ar fi pierit cu duhul sau cu sufletul.

Să cercetăm acum cazuri de răpire a oamenilor de către demoni care, de altfel, sunt foarte asemănătoare răpirilor săvârșite de OZN-uri. Iată ce citim în Viața Sfântului Nil Sorski, care a trăit în Rusia în secolul XV.

„La puțin timp după moartea sfântului, în mănăstirea lui trăia un preot cu băiatul său. Odată, când băiatul fusese trimis cu o anumită însărcinare, pe neașteptate se năpusti asupra lui un necunoscut, care îl înhăță și îl duse, ca și cum pe aripile vântului, într-o pădure de neștrăbătut, îl băgă într-o căsoaie, în sălașul său și îl puse jos în mijlocul casei, în dreptul unei ferestre. Când preotul împreună cu frații se rugară de Sfântul Nil ca el să-i ajute să găsească pe băiat, sfântul veni în ajutorul tânărului, apărând în fața casei în care se afla cel răpit; și când lovi în fereastră cu toiagul, toată hardughia se cutremură și toți necurații căzură la pământ”. Sfântul porunci ca băiatul să fie dus la locul de unde fusese răpit, și se făcu nevăzut. Mai târziu, după ce dracii mai urlară un timp, același necunoscut îl înșfăcă pe tânăr și îl aduse în schit, ca vântul ... și, aruncându-l într-o căpiță de fân, dispăru. Când l-au găsit călugării, băiatul le-a povestit tot ce se întâmplase cu el, ce văzuse și auzise. Și de atunci deveni tăcut și umil, de parcă se prostise. Preotul, îngrozit, și-a luat fiul și au părăsit schitul”.

Un caz asemănător de răpire demonică descrie și Serghei Nilus: „Un băiat, după ce mama lui îl blestemase pentru păcate și purtare necuviincioasă, fu răpit de un demon și deveni slugă a spiritului «bunicului» pe 12 ani; el putea să apară nevăzut printre oameni, pentru a-l ajuta pe demon să le tulbure sufletele”.

Înceind descrierea pildelor din Viețile sfinților, ce caracterizează lupta demonilor cu oamenii, să facem cunoscute și păreri Sfântului Grigorie Sinaitul și Sfântului Simeon Noul Teolog, care ne previn de pericolul ispitelor demonice: „Când tu, făcându-ți pravila ta, vei vedea o lumină sau un foc în afară sau înlăuntru, sau un chip oarecare, respinge-le, pentru a nu-ți face daună”. Aceeași temă o dezvoltă și Prea Cuviosul Simeon: „Se lasă ademeniți cei care văd lumina cu ochii trupului lor, simt miresmele cu mirosul lor, aud glasuri cu urechile lor și așa mai departe. Unii s-au lăsat ispitiți, primindu-l pe diavol prefăcut în chip de înger al luminii, și ei nu l-au descoperit și au rămas cu neputință de îndreptat până la capăt, nevrând să asculte de sfatul nici unui frate. Unii dintre aceștia singuri și-au curmat viața, împinși de diavol s-o facă, unii s-au aruncat în prăpastie, unii s-au spânzurat. Și cine ar putea socoti felurile ispite cu care te încearcă diavolul, când ele sunt nenumărate”.

6.
***Analiza comparativă a contactelor
și acțiunilor OZN-urilor și demonilor
asupra oamenilor***

Făcând un bilanț al tuturor celor expuse mai sus, propunem atenției cititorului nostru un tabel coordonator, în care sunt prezentate, în partea stângă, rezultatele analizei contactelor oamenilor cu OZN-uri și OZN-auți, însumând 10 caracteristici principale, și - în partea dreaptă - rezultatele felurilor de ispite la care demonii i-au supus pe pustnici, însumând, de asemenea 10 caracteristici.

Compartimentele stâng și drept urmează să fie citite paralel, adică mai întâi p. 1 din partea stângă, după care imediat p. 1 din dreapta.

Tabel coordonator

Caracteristicile acțiunilor OZN-auților asupra oamenilor, formele și particularitățile aparițiilor lor:	Caracteristicile acțiunilor duhurilor necurate asupra oamenilor, formele și particularitățile aparițiilor lor:
I. OZN-urile, în numeroase cazuri, se comportă agresiv.	I. Demonii sunt dușmanii neamului omenesc, sarcinile lor sunt acelea de a-l duce pe om la pieire pe veci. Ei:
a) distrug și accidentează mijloacele tehnice;	a) dărâmă chiliile, strică lucrurile oamenilor;
b) rănesc și chiar omoară oamenii (vezi capitolul Apraxin; pieirea căpitanului Mentela, moartea lui Ancensio Bermudes).	b) îi bat pe pustnici, pe unii torturându-i până la moarte (vezi viața Prea Cuviosului Serafim, mărturisirile Sfântului Simeon Noul Teolog).
II. Au fost fixate cazuri de răpire violentă a oamenilor (v. cazul cu polițistul din Etland, întâmplarea cu fermierul brazilian).	II. Există cazuri de răpire violentă, mai cu seamă a păcătoșilor, neapărați de harul divin (viața Sfântului Nil Sorski, mărturisirile lui S. Nilus).

<p>III. În cazurile de răpire violentă deseori este lezată demnitatea omului: OZN-auții iau în mod forțat probe de sânge, de piele etc., dezbracă oamenii și chiar ar fi intrând în „relații intime” (cum s-a întâmplat cu fermierul din Brazilia).</p>	<p>III. Își bat joc în fel și chip de oamenii ademeniți de ei; își pot face apariția în chip de femeie, creând iluzii că s-ar fi produs un contact intim (vezi exemplul din Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov).</p>
<p>IV. A fost fixată influențarea prin hipnoză, sugestia diferitelor imagini și reprezentări; deseori comunicarea se realizează prin intermediul telepatiei (vezi cazul cu polițistul, contactul cu fermierul din Republica Kabardino-Balkară).</p>	<p>IV. Caută să sugereze pustnicului propriile lor gânduri, determinându-l să primească, chipurile, viziunile lor; în timpul comunicării adeseori glasul se aude ca și cum „dinăuntru” (telepatie) (Viața Sfântului Isaachie și a Prea Cuviosului Antonie).</p>
<p>V. Deseori încearcă să intre în contact cu oamenii, invitându-i pe nava lor; dacă sunt tratați cu un refuz categoric, în numeroase cazuri se retrag fără să facă uz de violență.</p>	<p>V. Încearcă în fel și chip să intre în contact cu oamenii și să le trezească interesul și consimțământul pentru comunicare cu scopul de a-i supune influenței lor. În cazul unui refuz ferm și rugăciunii, dispar, neputând face nimic în mod forțat (Viața Prea Cuviosului Antonie, mărturisirea Sfântului Ignatie Brianceaninov).</p>
<p>VI. În unele cazuri, după contactarea OZN-urilor, este vindecată o boală sau alta a contactorilor.</p>	<p>VI. În povestirile din <i>Viețile Sfinților</i> și în lucrările Sfinților Părinți citim despre capacitatea vrăjitorilor de a vindeca prin putere demonică, aceste însănătoșiri însă nu sunt durabile și duc de regulă la pierzania sufletelor celor care apelează la ajutorul lor (Viața Sfântului Mucenic Ciprian, cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur despre cei care se vindecă de boli prin magie).</p>

VII. În timpul contactului, mai ales la început, omul este cuprins de sentimente de frică și groază (în toate cazurile evocate mai sus).	VII. În momentul apariției duhurilor necurate, omul resimte tulburare, disconfort, groază (Viața Prea Cuviosului Antonie și povestirile din viețile altor sfinți).
VIII. Aspectul exterior al OZN-aurilor este diferit: uriași și pitici, indivizi frumoși și urâcioși, bărbați și femei (vezi exemplele de contacte expuse mai sus).	VIII. Își fac apariția sub diferite chipuri: de uriași și pitici, tineri frumoși și ființe oribile, femei și bărbați, târâtoare și fiare (vezi povestirile din <i>Viețile Sfinților</i> expuse mai sus).
IX. Apariția lor este de cele mai multe ori însoțită de iradiere și alte efecte luminoase (vezi cazul din Republica Kabardino-Balkară, întâmplarea cu fermierul brazilian).	IX. Deseori apar în lumină sau după apariția luminii (Viața Sfântului Isaachie, a Prea Cuviosului Antonie etc.).
X. Deseori apar prin surprindere și la fel de repede se dematerializează, dispar.	X. Apar prin surprindere și dispar imediat după ce omul începe a se ruga și a-și face cruce (Viața Prea Cuviosului Antonie, cazul din Patericonul Sfântului Ignatie Brianceaninov).

Așadar, după cum vedem, caracterul și esența faimoaselor OZN-uri și ale „extraterestrilor” – „salvatorii și marii prieteni ai omenirii”, coincide întocmai cu metoda demonică a apăsării creștinilor din toate timpurile și a tuturor popoarelor. Omenirea antică era foarte religioasă și predispusă spre misticism, ateismul fiind un fenomen extrem de rar. De aceea demonilor le era convenabil să-și facă apariția din cer învăluți de foc și lumină, surprinzând oamenii prin măreția venirii lor. Ei preferau să se supranumească zei și să fie tratați cu onoruri și jertfe.

După cum arată Sfântul Ignatie Brianceaninov, când „...în cele din urmă desfătarea în patimi li s-a părut oamenilor că este fericirea supremă, ei au divinizat păcatul și pe patronul acestuia - diavolul. A apărut idolatria, când fiecare păcat era reprezentat printr-un chip cioplit căruia omenirea pierdută i se închina. Stăpânitorul veacului cucerea oamenii nu numai în mod nevăzut, prin sugestii, ci intra și în legătură deschisă cu ei, făcându-i pe idoli să proorocească și făcând posibilă relația fățișă cu răufăcători înveterați cum au fost Iannes și Iambres și alți magi și vrăjitori. Rătăcirea era alimentată prin false minuni și proorocii demonice”.

După venirea lui Iisus Hristos, în slăvita epocă a creștinismului primar, când creștinii erau prizonieri de păgâni și când mucenicia creștină strălucea cu o lumină nevăzută - când lupta cu răul se întetise la cel mai înalt grad, această epocă a fost remarcabilă prin faptul că creștinii își dădeau bine seama de existența forței mistice întunecate.

Lupta împotriva demonilor în primele veacuri ale creștinismului a fost un adevărat război. Iată cum Sfântul Atanasie cel Mare caracterizează în acest sens timpul în care a trăit: „Din cele mai vechi timpuri, demonii - spune el - au semănat vrajbă și războaie între oameni, pentru ca aceștia, ocupați de lupta dintre ei, să nu-și întoarcă ura împotriva lor. Acum temerile lor (ale demonilor) s-au adeverit, ucenicii lui Hristos trăiesc în pace unii cu alții, în schimb învrăjbirea lor s-a întors împotriva diavolului. Astăzi creștinii, prin moravurile și viața lor virtuoaasă, se ridică împotriva demonilor și îi urmăresc și râd de căpetenia lor

diavolul, pentru că în tinerețe ei sunt neprihăniți, cumpătați în fața ispitelor, la trudă sunt răbdători, cei jigniți își uită supărarea, cei care trăiesc în lipsuri nu le iau în seamă și, lucrul cel mai uimitor, disprețuiesc moartea și se fac mucenici întru Hristos”.

În acele timpuri demonii apăreau în fața urmașilor lui Hristos atât sub propria lor înfățișare dezgustătoare, cât și în chip de târătoare, fiare, oameni de diferite sexe și tipuri, și foarte rar sub formă de farfurii zburătoare. Cel puțin până la noi n-au ajuns practic asemenea măturii.

Pe când în epoca noastră ateistă, în veacul filozofiei eclectică, când însăși existența lui Dumnezeu și a îngerilor căzuți este pusă la îndoială, demonilor le convine mai mult să-și facă apariția în chip de extraterestri – „frați de rațiune mai mari”, „salvatori ai omenirii”.

Literatura științifico-fantastică, ideile existenței unor civilizații extraterestre, a unei rațiuni planetare, au alimentat generația contemporană, au pregătit-o pentru contactul cu lumea demonică. Dacă până în secolul XX în fața creștinilor își făceau apariția ființe umanoide, adesea iradiind lumină, de statură uriașă, sau pitici, cu ochi arzători sau roșii, la apariția cărora te cuprindea frica sau groaza, credinciosul nu se îndoia de identitatea acelor ființe, alungând demonul prin rugăciune și semnul crucii. Acum însă, dacă în fața unui ateu își face apariția un astfel de monstru, el îl ia drept extraterestru și este dispus să intre cu el în contact.

Unii își pun întrebarea: dacă OZN-auții sunt într-adevăr duhuri necurate, cum se face că după acțiunea lor asupra naturii și oamenilor se descoperă urme materiale reale sub formă de aliaje necunoscute de metale, etc?

După cum am arătat în primul capitol al lucrării noastre, demonii - în virtutea structurii lor - sunt capabili să provoace schimbări de acest gen în lumea materială. În Viețile sfinților, de pildă, a Prea Cuviosului Martirie, citim despre un anume călugăr Anatolie, amăgit de demoni, căruia aceștia, apărându-i în chip de îngeri ai luminii, i-au oferit un veșmânt luminos dintr-un material neobișnuit. Părinții mănăstirii au cercetat cu atenție îmbrăcămintea și s-au convins de realitatea ei, și numai când au adus darul demonic spre cercetare Cuviosului Martirie, aceasta - sub acțiunea harului dumnezeiesc, provenind de la el - a dispărut.

În vremurile din urmă, după cum se arată în Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, datorită necredinței oamenilor și lipsei faptelor de nevoie și rugăciunilor, forțele întunericului vor căpăta o mare putere în ispitirea neamului omenesc. Astfel „încât și foc vor face să se pogoare din cer, pe pământ” (Apoc. 13, 13). Tocmai manifestarea unor astfel de semne începem a vedea în lumea contemporană, dovadă fiind de altfel numeroasele, dar în mod evident absurdele minuni ale OZN-urilor.

7. Contactorii OZN-urilor

La ora actuală s-a constituit deja un clan întreg de contactori care au contacte periodice sau permanente cu extraterestrii, acționează la indicațiile lor, transmițând voința „rațiunii universale” omenirii rătăcite.

De fapt acești oameni sunt mediumi sau posedați, prin intermediul cărora duhurile necurate încearcă să influențeze omenirea. Pentru a confirma această teză vom da câteva exemple dintre cele mai reprezentative.

În articolul „Vizionara Svetlana” o tânără femeie mărturisește cum a devenit contactor. Iată istorisirea ei. Svetlana era artistă, făcea balet pe gheață, era departe de credință și „orice mistică”. Odată se întorcea acasă din turneu, cu trenul. O durea piciorul, nu demult traumatizat. Privind prin geam în întunericul nopții, văzu pe neașteptate „o lumină având o configurație nedefinită”. Curând după aceea au început să i se întâmple „lucruri ciudate”. De pildă, putea să intre așa, liniștită, fără bilet, la orice spectacole, i s-a trezit interesul pentru „învățăturile Orientului”, astrologie, și, „studiindu-le”, s-a făcut astrolog. Apoi a început să primească informații „de dincolo”.

Iată cum explică ea acest fenomen: „Pavel Globa crede că eu sunt un retransmițător de informație cosmică: recepționez energie și informație de la civilizațiile extraterestre care controlează planeta noastră... ei văd că planeta piere, că trebuie salvată, și ne iau sub control”, „selecționează pe cei dintre noi cărora li se poate transmite informația”. În continuare, Svetlana spune că „extraterestrii” sunt preocupați în special de „evoluția noastră spirituală”, de dezvoltarea acelei părți a creierului, care controlează facultățile „neobișnuite”, oculte, de pildă, „telepatia”. Și că acestea și multe alte informații ea le-ar fi primit de la oaspetele cosmic Ashtar Sheran. Potrivit afirmațiilor ei, „acest nume este cunoscut astăzi în multe țări, el garantează adevărul și cunoașterea supremă”. Este învățătorul mondial universal, care trebuie să realizeze misiunea lui mesia... „Mulțumită lui și informației pe care mi-o furnizează, eu alcătuiesc horoscoapele ca nimeni în lume...”

Să analizăm această mărturisire. Artista Svetlana, străină de credința creștină, este supusă noaptea în tren primei influențe din partea demonilor. Sufletul ei se deschide în întregime acestui fenomen (manifestă interes, atenție, nu opune rezistență prin rugăciune). Contactul s-a produs, legătura s-a stabilit. Potrivit învățăturii Sfântului Ignatie Brianceaninov, „tot ce propun demonii se cuvine respins fără nici un fel de abateri. Ascultarea de bunăvoie a demonilor, chiar dacă s-a săvârșit din îndemnul și stăruința lor, îl supune pe om demonilor, îl lipsește pe om de libertatea spirituală, îl face o unealtă a lor”.

După aceasta, influența demonilor asupra celei ademenite crește permanent, la ea încep a se manifesta tot mai mult capacitățile oculte. Studiarea religiilor orientale și astrologiei le dezvoltă și mai mult. În consecință, Svetlana devine o armă docilă în mâinile duhurilor necurate, „primește de la aceaștia informație și energie cosmică” și, la porunca lor începe a-i ajuta pe alții să-și procure un „talent” similar.

De remarcat că „extraterestrii” (demonii), vorbind despre ei înșiși, nu fac nici un secret din scopurile lor. Ei sunt preocupați în special de „evoluția noastră spirituală în sens ocult”. Ei impulsionează această „evoluție” cu ajutorul unor contactori deja pregătiți, promotori ai gândurilor, ideilor și energiei lor. Sarcina lor constă în a-i pregăti pe oameni pentru primirea noului „mesia”, a „învățătorului mondial universal” (altfel spus, creștinește, a antihristului), chiar și numele lui este deja cunoscut - Ashtar Sheran.

Cât de bine se acordă toate acestea cu proorocirea despre vremurile din urmă din Evanghelia după Matei: *...se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși* (Mt. 24, 24).

De altfel, este semnificativ chiar însuși numele noului „învățător mondial”. Ashtar, în ebraică Ashtarot, în vechiul Babilon și Asiria-Ishtar, este numele aceleiași zeițe eline Astarta, zeița războiului și vânătorii, a cerului și stelelor, care era reprezentată înveșmântată în flacără (să ne reamintim de fenomenul OZN-urilor), deseori cu coarne pe cap, cu tolba cu săgeți și arcul (arme ale morții), stând pe un leopard (simbolul setei de sânge). Pe lângă templul ei, în afară de sacerdoți, se aflau tineri și tinere desfrânate, care-i slujeau prin desfrâu. Închinarea la această zeiță era însoțită de fel de fel de fapte spurcate.

Unui asemenea fermecător învățător antic, încornorat, care „garantează adevărul și cunoașterea supremă”, îi face reclamă „vizionara Svetlana”, ținând conferințe în fața unui enorm auditoriu, publicând

materiale în ziare cu tiraje de milioane de exemplare. Și ea nu este singură în acțiunile ei, acum apar mulți contactori și „profeți” de acest soi, senzitivi și astrologi, yoghini și magi, pentru care mijloacele de informare în masă au deschis servil ușile, ca la un semn al baghetei magice.

Să ne referim la încă un contactor - Nicolai Potapov. Într-un articol el scrie: „Inițiativa contactelor nu vine de la noi ... După mai multe mărturii, «ei» selecționează meticolos contactorii. Veți întreba, de ce atunci participanții la «dialog», pământenii, de obicei nu excelează prin intelect? Pur și simplu, pentru că noi nu cunoaștem scopurile acestor contacte. Eu cred că ei exercită o mare influență asupra evoluției noastre, și ne «sugerează» calea...”

Aici Nicolai, involuntar, spune adevărul. Demonii îi selecționează oamenii predispuși spre contact. În primul rând, pe cei neapărați din punct de vedere mistic (adică pe cei ce nu sunt creștini ortodocși). În al doilea rând, îi aleg adesea pe cei care „nu excelează prin intelect”, ca nu cumva să bănuiască ceva, ci să fie unelte oarbe. În al treilea rând, pe așa-numiții mediumi, care prin constituția lor nervoasă sunt mai potriviți pentru aceste scopuri.

Scopurile contactelor sunt, de asemenea, destul de clare: „să exercite influență asupra evoluției noastre și să ne sugereze calea”. Din „confidențele” Svetlanei am aflat deja că evoluția trebuie să aibă un caracter ocult, iar calea constă în acceptarea falsului mesia.

Altceva prezintă interes. Potrivit destăinuirii lui Nicolai, el a încercat - un timp - să se îndepărteze de acest subiect și să se ocupe de altă activitate, însă „resimțea un disconfort lăuntric”. Revenind, își dădea seama că disconfortul îl părăsește. Această confidență confirmă o dată în plus învățătura Sfântului Ignatie Brianceaninov potrivit căreia omul care, cel puțin o dată a intrat în contact cu demonii, nu mai poate scăpa de ei prin propriile forțe! El este încătușat spiritual, sufletul său se află în întregime sub influența demonică. Numai o căință adevărată la biserică, rugăciunea, spovedania și Sfânta Împărtășanie pot să-l salveze pe acest om.

În secolele primare creștinii erau foarte prudenți față de fenomenele noi și neobișnuite, mai ales cu caracter mistic, ținând minte uneltirile diavolului, însă după venirea „noii ere a iluminismului” majoritatea oamenilor au început a-și manifesta față de ele curiozitatea, uneori chiar să le caute dinadins, plasându-l pe diavol într-un spațiu semi-imaginar.

Între timp, lupta de secole nu numai că nu s-a potolit, ci s-a întesit și mai mult. Se împlinesc proorociile Sfintei Scripturi despre sfârșitul vremurilor și venirea antihristului. Fenomenul OZN-urilor, „umanoizii” cu prezicerile și „ajutorul” lor, fenomenul poltergeist, spiridușii casei, magii și astrologii, senzitivii, cultul prosper al religiilor orientale - toate acestea sunt variante ale uneia și aceleiași forțe, pornită să cucerească sufletul omului. Aici ar fi cazul să cităm textul corespunzător din Evanghelia după Luca (21, 10-11-26). Când ucenicii L-au întrebat pe Domnul despre sfârșitul lumii, El le-a spus următoarele semne: *Se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție; și vor fi cutremure mari și, pe alocuri, foamete și ciumă, și spaima și semne mari din cer vor fi, (...) iar oamenii vor muri de frică și de așteptarea celor ce au să vină peste lume. Înainte de sfârșitul lumii, datorită necredinței oamenilor, satanei și hoardelor lui li se va da o mare putere. Puterea de a-i duce la pierzanie pe oamenii care i se vând. Și iată că acum se face despărțirea, căci după cum se spune în Evanghelia după Matei (24, 40), atunci din doi care vor fi în țarină, unul se va lua și altul se va lăsa, mai înainte de asta însă se va propovădui această Evanghelie a împărăției în toată lumea (Mt. 24, 14).*

În perioada în care trăim, Evanghelia e propovăduită în toată lumea, și mai cu seamă în țara noastră ateistă. Toți vor ști despre Hristos Mântuitorul. Și toți sunt liberi ori să-L primească, ori să-L respingă. În același timp și demonii și-au întezit acțiunea asupra neamului omenesc, căutând să-l supună influenței lor și să nu-i îngăduie să-L primească pe Hristos.¹⁷

Toate acestea cer creștinilor ortodocși de astăzi o deosebită vigilență a duhului, o atenție sporită, respectarea canoanelor bisericești și îndrumărilor Sfinților Părinți, ținând minte cuvintele Apostolului Petru: *Fiți treji, privegheați. Potrivnicul nostru diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită. Căruia stați împotriva tare în credință* (I Petru 5, 8-9).

8.

Are vreo legătură fenomenul OZN cu satanismul?

Comisia de studiu Uranus, care observă fenomenul din 1951, spune că da. Dosarul publicat de J.M. Lesage la începutul anului 1944 se intitulează: „Secretul diabolic al OZN-urilor”. După părerea autorului, aparițiile de nave și micile scenarii care se derulează în cadrul „întâlnirilor de gradul 4” sunt niște momeli, care utilizează imagini împrumutate din subconștientul martorului (cam tot așa cum visul folosește un stoc de imagini înregistrate de-a lungul vieții, imagini uneori uitate, ca să construiască istorii pe jumătate coerente, pe jumătate absurde, la fel ca cele trăite de acest martor). După spusele lui Lesage, acesta „pierde brusc legătura cu realitatea prezentă, pentru a se pomeni instantaneu în altă «realitate» care nu există, fiind de domeniul iluziei magice”.

Procesul e declanșat de un impuls exterior ivit din necunoscut și acționând asupra creierului. Martorul e victima unui scenariu convingător, și totuși fals, comparabil cu halucinațiile provocate de LSD, „un fel de cinema paranormal, o adevărată acțiune magică prin manipularea unor imagini mentale”.

Magia și satanismul se înțeleg foarte bine.

Lesage găsește cea mai bună dovadă a afirmațiilor sale în faptul că scenariul contactelor evoluează o dată cu cunoștințele momentului și cu moda. În anii treizeci, martorii nu vedeau farfurii zburătoare, ci dirijabile, baloane cu nacelă și avioane fantomă. Și mai înainte, pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, era vorba de „aeroplan” și de „vapoare aeriene”, mașini ca cele concepute de Leonardo da Vinci și Jules Verne (să ne amintim de acele flote de vase de război care au fost văzute pe cer în secolul al XVI-lea).

Recent, omuleții verzi au început să însămânțeze artificial femeile și să le fure fetusul, după două luni. Decorul se schimbă deci după starea cunoștințelor și a mediului cultural.

Urmărindu-l mai departe pe autor, aflăm că avem de-a face cu o putere exterioară care acționează asupra mecanismelor creierului ca să impună o altă realitate și să înșele. Dar care e această putere? E clar că nu este vorba de Dumnezeu, care nu ar putea înșela, și nici de oameni, aceste practici depășind posibilitățile omenești.

Lesage se gândește la Sfântul Pavel: „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh”. El vorbește despre un „plan stabilit și metodic”, de un mare complot ocult și afirmă că „OZN-urile, zei ai viitorului, își recrutează adeptii religiilor de mâine”.

¹⁷ Următoarea știre apărută recent în presă arată cât de iresponsabili sunt oamenii în goana lor după fenomene paranormale: „Circa 800 de «experti» în materie de extraterestri veniți din zece țări, dintre care mulți afirmă că sunt în contact cu «frații» lor din alte galaxii, s-au reunit în Costa Rica pentru o serie de conferințe și exerciții de comunicare interplanetară”, relatează France Presse. Participanții, care afirmă că au fost avertizați de extraterestri asupra intrării într-o nouă perioadă de evoluție majoră, care nu survine decât o dată la 26 miliarde de ani, intenționează să alerteze omenirea asupra necesității transformării ființei umane, pentru a evita dezastrul care o amenință. «Existența extraterestrilor nu este o posibilitate, ci o realitate. Ei sunt frații noștri mai mari, veniți din alte civilizații mai avansate», a declarat peruanul Sixto Paz. Ființe din peste 70 de civilizații extraterestre vizitează Pământul, a afirmat Carlo Paz, care, ca și fratele său, pretinde că a vizitat alte galaxii. Frații Paz afirmă că extraterestrii trăiesc în «sistemul anarho-socialist», unde nu există nici ierarhie, nici șefi de stat, ci doar consilii colegiale care iau decizii fără a trebui să impună legea, întrucât toți își cunosc datoriile și răspunderile. Și îi invită pe oameni să evolueze spre acest sistem. La rândul său, hawaianul Tara Siva, care se prezintă drept «ambasador extraterestru», dă asigurări că a venit din Constelația Pleiadelor, afirmând că aproape 3% din populația Terrei vine de pe alte planete”.

Se remarcă o paralelă frapantă între cei care s-au crezut investiți cu o misiune de către extraterestri și sataniști.

Astfel Michael Noonan a înființat pe această bază o religie în California după ce a acceptat să fie „salvatorul lumii”. El afirmă că datorită extraterestrilor, secta va pune în curând mâna pe putere în Statele Unite și la ONU, „dar numai după ce susținătorii credinței creștine vor fi fost eliminați”.

La fel e și cazul lui Claude Vorilhon - pe care l-am văzut personal producându-se în public în sala Pleyel pe la sfârșitul anilor șaptezeci, timid și anonim, și care azi conduce mișcarea raeliană - precum și cel al lui Jean Miguères, asasinat în 1992. Să-l mai amintim și pe Zola Levitt, pentru care „Mesia” a sosit deja, adus de extraterestri, care vor declanșa raze electromagnetice pentru a-i elimina pe creștini și pe ceilalți opozanți ai Noii Ordini Mondiale, executând un fel de purificare etnică față de cei care „întârziesc procesul evolutiv al restului lumii”.

„Toate acțiunile acestor «misionari ai extraterestrilor», scrie Lesage, urmăresc același scop: o transformare a societății prin distrugerea creștinismului, prevestind o eră nouă în care omul va fi «eliberat de piedicile terestre», de conformism, de ideile preconcepute, iar această eliberare îl va diviniza”.

Nici o diferență de idei sau de vederi față de Alice Bailey, Benjamin Creme și atâția alții.

Aceste „religii de mâine” vor renașterea păgânismului precreeștin, biziindu-se pe înflorirea unei Biserici a Vărsătorului sau Contrabiserică.

„Se naște nouă mistică, cea a «cultelor OZN» în cadrul cărora invocarea «popoarelor sau fraților spațiului» ia locul rugăciunilor”. Totul e imitație, ceasul din urmă fiind înlocuit cu „planul de evacuare al Pământului de către Legiunea Luminii” - din cartea „Antihristul”, de Marc Dem.

V. Fenomenul poltergeist în lumina învățaturii patristice

Din când în când, în paginile presei noastre apar relatări despre așa-numitele fenomene paranormale care au loc în locuințele oamenilor. Se aud zgomote, foșnete, răsună voci stranii, obiectele zboară singure prin aer: din pereți, din plafonul casei curge fără motiv apă, uneori și stăpânii sunt palmuiți de mâini nevăzute. Ce să fie? - încercă să ghicească oamenii de știință atești - pătrunderea unei civilizații extraterestre în lumea noastră? Sau niște fenomene deocamdată necunoscute?

„Există peste douăzeci de ipoteze care încercă să explice fenomenul poltergeist - spune profesorul Gurtovoi. - În ce ne privește, remarcăm o anumită analogie între activitatea de tip poltergeist și fulgerul globular”. Ce anume l-a determinat pe respectabilul profesor să încline în favoarea unei ipoteze atât de „profunde”? Probabil, aceeași neputință pentru știință de a înțelege și un fenomen, și altul. Potrivit datelor lui A.A. Gorboski, „de fenomenul poltergeist se ocupă de mai mulți ani cercetători din diverse laboratoare și institute științifice ale țării, pe un teritoriu ce se întinde de la Republicile Baltice la Novosibirsk și de la Sankt-Petersburg până în Transcaucazia”. În consecință au apărut peste 20 de școli.

Așadar, după cum vedem, știința materialistă oficială a intrat în impas cercetând acest fenomen. Ca, de altfel, ori de câte ori se ciocnește de vreo manifestare a lumii invizibile în realitatea pământescă.

Între timp, dezlegarea enigmei poltergeistului se ascunde în însăși denumirea lui, care în traducere din germană înseamnă „duh zgomotos”. Duh care, prin zgomotul și acțiunile sale, provoacă daune oamenilor. Pentru creștini nu reprezintă nici o enigmă cine este acesta: este același duh viclean care caută neostenit pieirea omului. În primul capitol al cărții noastre, consacrat esenței și particularităților îngerilor căzuți, am arătat că duhul necurat este capabil să producă toate acele „acțiuni miraculoase” care îi duc în impas pe savanții sovietici. Dar pentru ca cititorul să nu aibă nici o îndoială în acest sens, să analizăm câteva cazuri dintre cele mai caracteristice ale fenomenului poltergeist.

Mai întâi să revenim în adâncul secolelor, când credința oamenilor era încă fermă și când demonii erau întâmpinați și tratați așa cum se cuvine.

În iarna anului 1666 i s-a adus la cunoștință țarul Alexei, al doilea din dinastia Romanov, că într-un azil de bătrâni din Moscova, în apropierea mănăstirii Ivanov, s-a instalat necuratul. Cineva nevăzut bate în pereți zi și noapte, țipă urât, dar cel mai rău e că nu îi lasă să doarmă în pace pe cei adăpostiți în azil, aruncându-i din pat. Atunci, după sfatul boierilor, țarul porunci să fie găsit și adus la el preacuviosul Ilarion, despre care se spunea că are putere asupra duhurilor. Trimis de țar, preacuviosul venind la azil, a slujit acolo vecernia, cu lacrimi și râvnă, și le-a poruncit tuturor să-și facă cruce înainte de somn, să nu le fie teamă de nimic și să se culce la locurile lor. „În ceea ce mă privește, de groază m-am acoperit cu blana și m-am ghemuit sub ea” - scria martorul și cronicarul evenimentului.

„S-a luptat, deci, preacuviosul cu acel diavol vreo șapte săptămâni, înălțându-și cu smerenie rugăciunea către Dumnezeu, sfințind și peste tot locul stropind cu aghiazmă; așa încât, acel demon încetul cu încetul a fugit de acolo singur, și de atunci încoace nimenea nu l-a mai auzit niciodată”.

După cum vedem, evlaviosul țar al Rusiei împreună cu boierii, chiar fără ajutorul multor institute de cercetări științifice, a stabilit sursa din care provenea răul și a prescris corect tratamentul, trimițându-l la locul întâmplării pe preacuviosul Ilarion. Iar acela, prin rugăciune, cu ajutorul harului dumnezeiesc, a alungat duhul necurat.

Cum se reacționează însă la apariția poltergeistului în timpurile noastre? Dăm următorul exemplu caracteristic: „Vladimir I. era ferm convins că minuni nu există în viață. Era ateu. După a doua căsătorie, la vârsta de patruzeci de ani, au început să se întâmple minuni în toate cele trei locuințe pe care le-a schimbat cu soția în răstimp de patru ani. În toiul nopții, se auzea brusc o bătaie în noptieră. După ce o scotea în altă odaie, amuțea. Timp de zece minute era liniște, după care zgomotul reapărea de la altă noptieră. Vladimir era neputincios să facă ceva, soția râdea, pentru că ea cunoștea aceste lucruri, încă de la cincisprezece ani. Zdrăngăneau geamurile. De sub podea răzbătea un scârțâit și țiuuit sfâșietor, ca și cum cineva deschidea din rășputeri o ușă grea cu balamalele ruginite sau un sipet vechi.

Soția spune că «el» îi alungă. În tot răstimpul vieții în comun - ce a durat ani - «el» nu-i lăsa în pace pe cei doi soți.

O dată Vladimir l-a văzut pe «el» cu proprii săi ochi și socoate că a rămas în viață ca prin minune. S-au privit vreo 30 de secunde. Privirea «lui» te paralizează. E cu neputință să respiri, să te miști. Îți rămânea o singură apărare: ochii cui vor rezista mai mult. Privirea «lui» e pătrunzătoare, înverșunată, arzătoare. «El» s-a topit, retrăgându-se în grabă și intrând în perete, iar ochii îi dispărură în ultimul rând. Vladimir a reușit să-l examineze bine - până la brâu. Înălțimea să fi fost de vreun metru și jumătate. Fața alungită, uscățivă, ochii mici, nasul subțire, alungit, lung, probabil, de vreo opt-nouă centimetri. Urechile rotunde, obișnuite, lățimea spetelor de aproximativ 30 de centimetri. În întregime acoperit cu o lână brună.

În ultimul an al vieții în comun «el» ciocănea cu furie. Soția îi spunea lui Vladimir că nu-i așteaptă nimic bun. Curând s-au despărțit, dușmănindu-se reciproc. După aceea, când Vladimir trăia deja singur, «el» a mai venit o dată (și a dispărut). Cu soția s-au dus și miracolele.”

Relatarea de mai sus ne arată clar că oamenii necroțiți de credință și harul dumnezeiesc sunt lipsiți de apărare în fața necuratului. Cine n-a auzit, mai ales la țară, vorbindu-se de spiriduși ai casei și de fetele pe care le fac ei oamenilor și animalelor? Dar cine este el, acest spiriduș, dacă nu chiar acel demon al casei cu care s-a ales drept „zestre” Vladimir împreună cu soția? Cum să nu-ți aduci aminte de Sara din Cartea lui Tobit (cf. Tob. 3, 8), pe care o îndrăgise demonul Asmodeu și care îi omora pe toți soții ei chiar în prima noapte după căsătorie. Datorită unei asemenea „iubiri” a demonului pentru soția lui Vladimir familia n-a avut o viață normală, soții au trebuit să se despartă, urându-se unul pe altul. A fost, de asemenea, o urmare a educației ateiste, care i-a permis necuratului să se dezlănțuie, făcându-i pe cei doi soți neputincioși în fața lumii mistice nevăzute.

Să examinăm încă un caz. În seara de 13 noiembrie 1988, în familia Belousov (or. Gorki) au început să se producă evenimente stranii. Cădea mobila, televizorul zbura prin cameră, ghivecele de flori săreau de pe pervazuri. Când, după ce au pus în ordine lucrurile din apartament, soții au plecat la servici, puțin mai târziu, la ora 11, vecina a trebuit să cheme pompierii: de sub ușa încuiată a familiei Belousov ieșea fum. După cum s-a văzut, se aprinsese consola pe care era pus televizorul. Expertiza a constatat mai târziu că focul a izbucnit în interiorul consolei, ușița căreia era încuiată cu cheia. De acest caz s-au ocupat experții. Când fiul lor de 13 ani a fost supus hipnozei și întrebă: „Cine mișca din loc dulapul?”, el a răspuns: „o ființă asemănătoare cu un arici sau cu un porc cu corn, dar fără picioare”.

Fenomenul poltergeist poate fi provocat prin vrajă, atunci când cineva, dușmănindu-i pe apropiații săi și vrând să le facă rău, face vrăji el însuși și trimite asupra lor pe necuratul (poltergeistul), sau când se cere ajutorul unui vrăjitor de meserie. Putem urmări în toate detaliile mecanismul unei astfel de acțiuni citind Viața Sfântului Ciprian, în care sunt descrise relele pe care le pricinuia oamenilor pe când era încă în legătură cu necuratul.

Însă, ca și în acele timpuri, când toate viclesugurile lui nu izbuteau ciocnindu-se de credința, postul și rugăciunea Sfintei Justina, la fel și acum toate acțiunile vrăjitorești se destramă când întâlnesc puterea lui Dumnezeu. Pentru aceasta însă e nevoie, înainte de toate, de credința creștinească a oamenilor, de post, rugăciune, de viețuire în biserică cu spovedanie și împărtășire. În cazuri deosebite Biserica face uz și de rugăciuni speciale de exorcizare.

Chiar și eu personal am procedat la fel în timpul sfințirii caselor ale căror stăpâni se plâneau de existența unei forțe demonice în locuința lor. Ea se manifesta în îmbolnăvirea frecventă și pieirea animalelor, în senzația de disconfort în casă, de frică. După spovedirea și împărtășirea gazdelor, când ei înșiși începeau a posti, a se ruga și a duce un mod de viață evlavios, mergând la biserică, se făcea o slujbă de exorcizare și, în mod normal, tot ce îi deranja pe stăpânii casei dispărea.

Există însă cazuri când nu reușești din prima încercare să alungi necuratul din casă. Aceasta depinde de puterea demonului (de gradul său ierarhic), de modul de viață al stăpânilor și harisma individuală a preotului, care e legată de viața sa personală, de postire și rugăciuni, de tăria credinței, castitatea și neprihănirea lui.

Au fost depistate cazuri când duhurile demonice nu dăunează mult oamenilor, ci fac doar mici ștrengării, îi obișnuiesc pe locatari cu dâșii, devenind ca și cum o parte componentă a mediului ambiant. Un exemplu caracteristic în acest sens este senzaționalul caz care a avut loc în unul din căminele de constructori din Moscova.

În toamna anului 1988 trei fete - Fliuza, Tania și Firuza - au auzit o bătaie în ușa camerei lor. Deschizând, n-au văzut pe nimeni. Din această clipă au început niște ciocănituri inexplicabile, iar lucrurile

se mișcau de la sine prin odaie. Fetele l-au botezat „spiridușul cel bun” pe autorul acestor fenomene și „s-au împrietenit” cu el.

La toate întrebările lor el răspundea ciocănind, pentru „da” - o singură dată, pentru „nu” - de două ori. În plus, spiridușul părea uimitor de informat în toate domeniile vieții. Acest fel de comunicare le-a pasionat pe tinerele muncitoare. Lumea a început a se interesa de ele, au venit specialiști - să studieze fenomenul. După aceea spiridușul și-a dat consimțământul, și fetele împreună cu el au fost duse undeva pentru cercetări.

În această istorioară se poate vedea o alianță benevolă a omului cu duhul necurat, care s-a întâmplat datorită ignoranței religioase a fetelor, necredinței lor și lipsei de reprezentare clară asupra lumii de dincolo și a legilor ei. Demonul-spiriduș a cucerit treptat mințile tinerelor, ele au început a comunica cu el și a-i urma sfaturile. Dar de ce îi trebuia aceasta duhului necurat? - veți putea întreba.

Următorul caz de manifestare a poltergeistului dă răspuns la această întrebare.

„De la 5 ianuarie încoace, într-una din camerele căminului universității din Saratov, în care locuiau trei fete, au început să-și facă apariția niște oameni stranii. Sosirea lor era anticipată, de obicei, de o stare neplăcută a fetelor, din cauza căreia ele se și trezeau din somn. Dacă oaspetele îi acorda atenție uneia, atunci celelalte se aflau într-o înțepenire totală și dimineața constatau o pierdere în greutate, și invers.

O dată, în cameră a intrat o femeie înaltă cu capot lung (ușa, care fusese încuiată înainte de asta, dimineața s-a constatat că era deschisă), s-a așezat pe marginea patului și a început să privească în ochii uneia din fete, pe care o cuprinsese deja un fel de ciudă și se gândea: „Ce le trebuie lor de la mine?” Femeia a reacționat imediat: „Dă-mi învierea ta!” La care fata a răspuns: „Pentru nimic în lume!”

După cum vedem din această întâmplare, demonul apărând sub chipul unei femei înalte, nu-și ascundea propriul interes. El dorea să capete putere asupra vieții veșnice de dincolo de mormânt a fetei, și de aceea, i-a spus direct: „Dă-mi învierea ta”. Același scop demonii îl urmăresc și în cazul contactelor lor cu oamenii, orice înfățișare și-ar lua și în orice vestimentație s-ar deghiza.

Făcând un bilanț al tuturor celor expuse mai sus, trebuie să menționăm că aparițiile tot mai frecvente ale poltergeistului în societatea noastră reprezintă o consecință a imoralității și depravării ei, când demonii, neîntâmpinând nici o rezistență, intră în mod deschis în viața oamenilor și, aservindu-i, le duc la pierzanie sufletul.

VI. Rădăcinile mistice ale criminalității

Influența tragică a ateismului, materialismului și ocultismului asupra societății contemporane a făcut să crească considerabil nivelul criminalității și al sinuciderilor. Psihologii și sociologii instruiți, situându-se pe poziții materialiste, s-au dovedit a nu fi în stare să explice natura acestui fenomen. Oameni în cea mai mare parte asigurați din punct de vedere material, din familii aparent îndestulate, săvârșesc - adesea în mod surprinzător pentru cei din jur - crime sângeroase îngrozitoare. Care e cauza? Unde se găsesc rădăcinile acestui rău? - se întreabă savanții care neagă existența sufletului și a lumii nevăzute de noi. Or, cauza se găsește tocmai în suflet și în influențele ce ne parvin din lumea nevăzută.

Locul cel sfânt nu este niciodată gol și izvorul sărat nu poate să dea apă dulce - spune Apostolul Iacov (Iac. 3, 12), iar omul nu poate ocupa o poziție neutră în lumea spirituală. În virtutea formației sale ontologice, el trebuie să se alăture binelui ori răului, lui Dumnezeu ori diavolului.

Omul care nu Îl cunoaște pe Dumnezeu și poruncile Lui trăiește în această lume, în mod obișnuit, după logica pasiunilor sale. Tinde să facă ceea ce-și dorește, ceea ce-i produce plăcere. Cu alte cuvinte, își satisface, în fond, propriile necesități și patimi trupești și sufletești. Din acestea fac parte: a mânca și a bea, a avea relații amoroase, a câștiga mulți bani, a avea un serviciu prestigios, a se bucura de respect, slavă etc. Toate aceste dorințe, neînfrânate de credința și năzuința spre Dumnezeu, nesubordonate scopului principal comun al desăvârșirii duhovnicești, ajung să fie hiperbolizate, devin un scop în sine și se transformă în patimi. Horizontul intereselor vieții omenești se îngustează practic până la satisfacerea doar a pasiunii sau pasiunilor dominante: a bea, a duce o viață desfrânată, a agonisi bani și obiecte, a domina asupra altora ș.a.m.d.

Demonii caută în fel și chip să adâncească pasiunile omenești, căci prin ele, ca printr-un canal propriu naturii lor, ei capătă acces la sufletul celui păcătos. După cum ne învață Sfinții Părinți, îndeosebi Sfântul Grigorie Sinaitul, fiecare demon are o anumită „specializare”, preferă să se găsească într-un mediu anumit de pasiuni, alimentându-se și întărindu-și puterile din energia pasiunilor. Senzualitatea excesivă înfierbântă pe un soi de demoni, alt soi înclină spre beție, alții se hrănesc din mânie ș.a.m.d.

Potrivit Tradiției patristice, demonii acaparează atât sfera gândurilor omului (sugerându-i diferite idei și închipuiri), cât și pe cea senzitivă prin aprinderea în om a senzualității excesive, a iritării, mâniei, tristeții, descurajării ș.a.m.d. De aceea orice creștin care dorește să ducă o viață duhovnicească, trebuie să fie treaz, adică să vegheze atent asupra gândurilor și simțămintelor lui. Este inadmisibil să se urmeze orbește toate sentimentele și dorințele. Sfânta Scriptură, poruncile lui Hristos, experiența Sfinților Părinți și povețele lor asupra problemelor care îi frământă pe oameni reprezintă piatra de încercare cu ajutorul căreia se poate identifica calitatea și sursa din care îți vin gândurile și sentimentele, altele în afară de glasul firesc al conștiinței.

Necredincioșilor, necreștinilor nu le rămâne pentru a se orienta în viață decât glasul propriei conștiințe, și e bine dacă acest glas nu este deformat și nu este înăbușit de educația greșită, de viața trăită în păcat.

Etimologic, cuvântul „conștiință” ar putea să fie descifrat ca fiind știința în comun, dată în comun cu cineva. Această conștiință a fost dată de la facerea lumii întregului neam omenesc, și fiecare individ nou-născut întotdeauna este dotat cu ea.

Cu alte cuvinte, acesta este glasul lui Dumnezeu în sufletul omului, pivotul moral-spiritual, protejându-l contra degradării și pieririi. Și dacă omul, nesocotind muștrările de conștiință, continuă să facă rău, atunci glasul ei - sub influența păcatului - slăbește, iar după aceea dispare cu totul; persoana își pierde orice orientare moral-spirituală.

Omul care nu duce un mod de viață creștin, rămâne neajutorat în fața acțiunilor duhurilor necurate, care - prin canalele descrise mai sus - pătrund în suflet și pun stăpânire pe el. În consecință omul devine

un posedat, adică unul care execută cu supunere voința demonului, adesea într-un mod imperceptibil pentru el însuși. Gradul de posedare a omului, adică măsura supușeniei lui în fața relei-voințe străine, este direct proporțional gradului său de senzualitate, care trece, în apogeul ei, în posedare, în acea stare în care omul nu-și mai stăpânește deloc trupul, cuvintele și acțiunile. Legătura dintre suflet și trup se dereglează, în om pătrunde rea-voința străină, și duhul necurat începe a dicta trupului. Exemple numeroase de cazuri de acest gen găsim în Evanghelie (cf. Mt. 8, 16; 15, 28; Lc. 6, 18; 13, 11).

Altă cauză a obsesiei rezidă în practicarea ocultismului în toate formele lui. Practicarea pasionată a astrologiei, magiei, activităților extrasenzoriale, interesul și contactul cu poltergeistul, cu OZN-urile și OZN-auții îl fac pe om deschis pentru contactul mistic și influența spiritelor rele, ceea ce conduce în ultimă instanță la demonizarea „contactorilor”, la moartea lor spirituală. Există date sigure că numărul contactorilor de OZN-uri crește cu adevărat în progresie geometrică. Ei se întrunesc în asociații numeroase, editează reviste de specialitate, țin conferințe. De pildă, potrivit datelor lui V. Davîdov, numai la conferința de la Kemerovo au luat cuvântul aproximativ 300 de „contactori”, toți reprezentanți ai unei singure regiuni Kuznețk.

Potrivit mărturiilor Sfântului Ioan Gură de Aur, demonul nu-l lasă în pace pe omul ce i s-a vândut până nu-l face asemenea lui sau până nu-l aduce la sinucidere.

Această teză este bine confirmată de viața din toate zilele noastre. În psihiatria judiciară se utilizează termenul de „idee fixă”, care se mai interpretează ca „pasiuni violente”. Iată ce citim în acest sens în manualul de psihiatrie judiciară: „La dereglările de voință pot fi raportate stările impulsive ce se caracterizează prin apariția unor porniri de neînving sau greu de învins de a săvârși cutare sau cutare acțiuni, fără nici o decizie preliminară. Se discern, de regulă, câteva stări impulsive: acțiunile impulsive catatonice poartă de cele mai multe ori caracterul unor acte lipsite de sens, nemotivate, agresive și distructive. Adesea bolnavii trăiesc aceste stări ca și cum s-ar supune unei voințe străine (sindromul Kandinski)”.

Dacă însă cineva comite o crimă împotriva voinței sale, sub influența irezistibilă a ceva evident străin de el, adică a unei voințe străine, atunci ne întrebăm a cui este această voință nefastă? Nu a acelui duh căruia noi îi zicem duhul răului?

În ultima vreme, în țara noastră a crescut considerabil numărul omuciderilor nemotivate. Un om ucide pe altul în aparență de la nimic, fără a avea un temei. V. Kalita, într-un articol intitulat „Cine mă va ucide mâine”, descrie trei crime îngrozitoare. Primul caz: un tânăr de douăzeci de ani, pe nume Skorobogatov, și-a bătut mama, a rănit grav cu cuțitul pe tatăl său vitreg, iar peste cinci zile a omorât un adolescent, care încerca să-și apere tatăl de care își bătea joc ucigașul.

Un anume Radopupov, fiind beat, i-a înjunghiat mortal pe cunoscuții săi Ana și Aleksandr, fără nici un motiv. Un altul, Zavaruiiev, a luat la o plimbare în pădure doi copii minori, și aici i-a venit ideea să-i omoare pe copii, pentru a se răzbuna împotriva surorilor mai mari ai acestora care au refuzat să se căsătorească cu el.

Autorul articolului, studiind cazul lui Zavaruiiev, scrie: „El a trăit și a crescut ca mulți băieți de la țară. A învățat la școală, a făcut armata, după care a lucrat în colhoz. Niciodată și nicăieri el nu a petrecut o zi cu ucigași sau cu alți răufăcători. N-a stat nici o oră la închisoare, în colonie, în zonă... Și dintr-odată, o asemenea cotitură în viață: criminal, ucigaș. Pentru mine, cel mai cumplit mi se pare caracterul ordinar al persoanei criminalului, adică el este la fel ca o mulțime de alți oameni. E îngrozitor să știi că această mulțime trăiește alături de noi: umblă pe pământ, privesc, vorbesc... Și pe neașteptate, ca din senin, „din cauza unor neînțelegeri” pun mâna pe cuțit și îl înfig în pieptul cuiva dintre noi sau copii noștri”.

Mai departe, comentând cazurile expuse mai sus, V. Kalita scrie: „societatea arde în focul criminalității”, și e îngrozitor mai cu seamă faptul că această criminalitate „este oarecum spontană, luând proporțiile unui adevărat război civil (fiul își ucide tatăl, mama; fratele pe frate, pe prieteni), când fiecare luptă împotriva fiecăruia”. Autorul evocă fapte îngrozitoare și face pe baza lor generalizări juste: omorurile se săvârșesc fără motiv, a apărut un soi înfricoșător de criminali, „care doar cu o oră în urmă erau oameni ca toți oamenii, iar acum sunt ucigași”.

V. Kalita însă nu poate explica cauzele acestui fenomen și e firesc. Căci e un fenomen social care poate fi explicat numai dintr-un singur punct de vedere – și anume din cel mistic.

După cum s-a arătat mai sus, omul care nu este apărat de credința creștină, de Sfintele Taine și rugăciune, se pomenește neajutorat în fața mrejelor ispitirilor ce i se întind. El nimerește într-o capcană

mistică și, trăind în această lume după legea pasiunilor sale, este condus cu abilitate de demonul cel necurat.

Astfel, în articolul „Maniacul iese la vânătoare” sunt descrise o serie de omoruri dintre cele mai crude, săvârșite fără nici un motiv serios. Potrivit datelor conducătorului unei echipe de la Institutul de cercetări științifice al Ministerului de Interne Iuri Samoilov, în rândul maniacilor cei mai mulți sunt „oameni cu un intelect superior: muncitori calificați, slujbași, medici, sportivi, studenți... Ei, de obicei, sunt buni familiști, au doi sau mai mulți copii, niciodată nu au fost bănuți de înclinații criminale”.

Să examinăm ca exemplu persoana unui criminal.

„În ținutul Stavropol lucra, într-un club turistic, un oarecare Anatol Slivko. Un familist exemplar, cu soție, copii. Un excelent pedagog. Metodica sa instructiv-educativă era propagată pe larg. Și iată că, din senin, a început să se comporte într-un fel cu totul neobișnuit. Dând copiilor de la club câte 25 de ruble, le ordona să îmbrace uniforma pionerească pentru a fi expuși unor experiențe de supraviețuire în condiții extreme. După care îi sugruma, îi spânzura de picioare, își bătea joc în fel și chip de ei, în același timp filmând toate acestea. Șapte băiețandri au decedat, alți vreo treizeci au reușit să scape cu viață”.

După părerea lui I. Samoilov, motivul crimei este acela că „în adâncurile subconștientului unora dintre ei se produc nu se știe ce schimbări. Rămânând aparent așa cum erau anterior, în taină ei încearcă a comite acte sângeroase”. Totuși, ce fel de schimbări neașteptate se produc în subconștient, schimbări care îl transformă pe un om, aparent cumsecade, într-o fiară crudă? Specialistul de la MAI nu poate răspunde, lamentându-se doar că acum e foarte greu să prinzi un criminal, deoarece nu se știe din ce categorie de indivizi face parte.

Oricât de îngrozitoare ar părea aceste cuvinte, majoritatea oamenilor din societatea noastră sunt „zomby”. Adică oameni care execută docil voința duhului necurat instalat în ei, duh care îi conduce adesea la crime odioase sau sinucidere. De remarcat, în acest sens, că gradul de posedare este strict proporțional înclinației pentru păcat și necredinței omului.

Luați aminte la exemplele de omucideri expuse mai sus după V. Kalita: oamenii, pierzând controlul rațiunii, pe neașteptate pentru ei înșiși se hotărau la acte sălbătice, demente; creierul înfierbântat de alcool un ordin, iar vocea care îl pronunța, demult îi devenise familiară, obișnuită, identificându-se cu propria-i conștiință, ale cărei capricii de mult timp erau satisfăcute fără control și fără rezerve. Și iată consecințele - ireparabilul s-a produs.

O dovadă elocventă a tezei mai sus expuse o găsim în articolul „Închinare la diavol”. Iată pe scurt conținutul lui. Patru adolescenți de câte cincisprezece ani din orașul Cimkent au plecat să se plimbe cu o colegă de clasă la râu. Acolo au înjunghiat-o cu un cuțit de bucătărie, i-au stors sângele, și toți au gustat din el. Cadavrul l-au îngropat, după care încă timp de o lună au mers la școală, până când omorul a fost descoperit. Toți ucigașii sunt din familii onorabile, nimeni dintre părinți nu e alcoolic sau criminal. Care totuși sunt motivele crimei?

După cum s-a dovedit, toți cei patru practicau spiritismul. Și iată că unuia din ei i s-a arătat „un bărbat în negru” și i-a ordonat s-o omoare pe colega de clasă, care mergea la biserică și la școala duminicală. Micii zombby s-au conformat și au adus necondiționat la îndeplinire aceste dispoziții.

După cum vedem, tinerele suflete, neapărate de credința și conștiința creștină, ca urmare a preocupărilor ocultiste au devenit obsedate și au îndeplinit odiosul ordin. Și nu este un caz de excepție. Adeseori remarcăm o cruzime rece, absurdă, o răutate sălbatică, o indiferență oarbă față de suferințele altora. Din păcate, acestea au devenit principala caracteristică a societății noastre ateiste.

Dar cum stau lucrurile, în această privință, în țările capitaliste? Poate că în societatea lor asigurată din punct de vedere material valorile moral-spirituale sunt situate la un nivel net superior? Poate la ei totul este altfel? N-ar trebui cumva să învățăm nu numai modul lor de viață material, ci și cel moral-spiritual?

Iată ce citim în revista germană „Stern”: „Uciderea părinților este o formă aparte de omucidere, remarcă judecătorul Miller, deoarece criminalul și victimele se află în relații foarte intime... asemenea omucideri au la noi o tradiție veche”. Și într-adevăr, în Germania, cazuri de acest gen au loc destul de frecvent. În articolul „De ce copiii îșiucid părinții” sunt descrise cinci crime similare.

În primul caz, ucigașul este Ingo Gherket, fiul unui arhitect dintr-o familie bună și înstărită. Părinții, încă din copilărie, îi făceau toate hatâburile. Într-un rând i-a cerut mamei o sumă mare de bani pentru a cumpăra o discotecă. Mama a cutezat să se sfătuiască cu soțul. A doua zi el a venit acasă și a încercat să vorbească cu taică-său. Discuția n-a prins. Atunci Ingo a luat o rangă, și-a ucis tatăl, a coborât în subsol și și-a omorât mama... Înainte de a fugi în altă țară, a sunat unui amic și i-a spus: „Consideră 51% că am cumpărat discoteca”. Peste trei zile a venit și s-a predat poliției. După mărturisirea procurorului, despre motivele crimei vorbea confuz, în doi peri.

„În Hamburg, în 1979, fiul unui măcelar l-a angajat pe un amic în calitate de asasin pentru 4 mii de mărci, urmărind după aceea liniștit cum acesta îi omoară părinții. «Vroiam libertate, a spus fiul de 18 ani, de aceea trebuiau să dispară din calea mea». Părinții îl puneau... să-i ajute la treburile casei”.

Pentru a moșteni averea și a cumpăra o limuzină la modă, un elev de 19 ani din Bad-Dürkheim și-a împușcat părinții cu arma, iar surorii i-a aplicat numeroase lovituri de cuțit. În timpul interogării el a întrebat fără jenă: „Dar ce va fi cu moștenirea mea?”

Alte două cazuri sunt asemănătoare celor descrise mai sus. După cum vedem, ca motive pentru săvârșirea acestor odioase fărâdelegi au servit niște capricii mici, neînsemnate. „Îmi împiedicau libertatea..., punându-mă să lucrez pe lângă casă. Nu mi-au dat bani pentru discotecă, pentru mașină”. După cum se vede, viața părinților nu valorează nici cât niște lucruri de nimic. Glasul conștiinței la acești oameni lipsește cu desăvârșire. Credința creștină, care ar fi putut opri fărâdelegea, lipsește. Omul nu opune nici cea mai mică rezistență launtrică nesăbuiței. Există numai supunerea absolută față de cea rea-voință care te împinge la crima odioasă.

Toate acestea sunt dovada unei stări de totală posedare demonică a oamenilor. Și nu e de mirare. America și Europa se sufocă de imoralitate. Creștini ortodocși cu adevărat credincioși sunt extrem de puțini. Slujirea idolului pasiunilor este pusă pe prim-planul întregii vieți. Ocultismul, magia, cultul religiilor orientale au căpătat o neobișnuit de largă răspândire și popularitate.

În virtutea acestora, obsesiile de acest gen sunt o normă pentru mulți cetățeni ai Occidentului. Astfel încât pe plan spiritual nu avem ce împrumuta de la ei.

E cunoscut că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, fiind menit pentru mărețul scop al iubirii și desăvârșirii nemărginite. Și când omul se izolează în cercul vicios al satisfacerii propriilor patimi, devine egocentric - moartea lui duhovnicească și fizică devine inevitabilă, deoarece el, renunțând la Dumnezeu, alege neființa.

„...Chiar și un singur om care împlinește voința Domnului, e mai bun decât o mie de nesocotitori ai legii” - arată Sfântul Ioan Gură de Aur. „Sfinții sunt sarea pământului, ei reprezintă rostul existenței lui; ei

sunt acel rod, de dragul căruia pământul mai există. Iar când pământul va înceta să mai nască sfinți, atunci i se va lua puterea, care păzește lumea de catastrofă” - afirmă Cuviosul Siluan Athonitul. Cu alte cuvinte, atunci când măsura răului depășește limita acceptabilului, societatea și poporul cu care s-a întâmplat asta, piere inevitabil. Drept exemplu în acest sens ne slujește pieirea omenirii primare prin potopul cel mare. Să ne aducem aminte, de asemenea, de Sodoma și Gomora și de nimicirea lor pentru desfrâu. Să ne amintim de Avraam, care implora Sfânta Treime să cruțe cetatea pentru cel puțin zece dreptcredincioși, și i-a fost făgăduit că, de se vor găsi în el zece, de dragul lor așezarea va fi iertată (cf. Fac. 18, 32). Dar nu s-au găsit nici zece. A fost scos din cetate Lot cu familia, iar cetatea cu toți cei căzuți în desfrâu a pierit.

Nu stăm și noi oare, împreună cu dvs., în pragul aceluiași dezastru? Nu se apropie oare de capăt acea măsură a fărădelegilor, care va umple paharul răbdării Domnului și va abate asupra noastră mânia inevitabilă a Creatorului lumii? Se vor găsi oare în mijlocul nostru zece dreptcredincioși, în stare să oprească osânda gata să se reverse asupra pământului nostru pentru fărădelegile oamenilor?

Aruncați-vă privirea în jur. Răutate, oameni fără căpătâi și state dezorganizate, foamete, dezechilibru ecologic în natură, învrăjbirea între popoare etc - acestea nu sunt oare un produs al imoralității noastre, al vieții fără de Dumnezeu, nu sunt oare Semne dumnezeiești, care trebuie să ne facă să ne oprim, să ne pună pe gânduri și să ne schimbăm? Și dacă este așa, atunci nu reformele economice fără renaștere spirituală, nu un cârmuitor înțelept, nu ocultistii cu extraterestrii ne vor ajuta. Ci credința noastră în Hristos - Mântuitorul, căința noastră și schimbarea modului de viață - iată ce poate scoate Rusia¹⁸ din criza spirituală și materială și să dea viitorului nostru Lumina vieții.

¹⁸ Și nu doar Rusia, ci întreaga lume (n. red.).

VII. Radiestezia. Vindecarea și prevenirea bolilor cu ajutorul pendulului

Una din marile nenorociri ale omenirii este cancerul. Potrivit statisticilor, o treime din occidentali vor muri din cauza acestei boli.

În ciuda tuturor cercetărilor efectuate, încă nu se cunosc nici cauzele care determină la un moment dat celulele unui anumit țesut să se înmulțească în mod aberant, nici un tratament eficient al acestei plăgi a secolului nostru. În ciuda tuturor programelor de cercetare, a tehnicilor chirurgicale moderne, a tehnicilor de iradiere controlată a țesuturilor bolnave, mortalitatea provocată de această boală n-a scăzut deloc, chiar dacă s-au înregistrat succese în cazul unor tumori.

1. *Radiații ucigătoare?*

Apariția oricărui fenomen inexplicabil este întotdeauna însoțită de numeroase teorii și ipoteze. Astăzi există o multitudine de speculații referitoare la cauzele apariției cancerului și a modului de a-l vindeca. Practic este de-a dreptul imposibil să te orientezi în această junglă a teoriilor.

Încercarea de a găsi o explicație a apariției cancerului a încetat de mult să mai fie un domeniu rezervat medicilor și oamenilor de știință. Există astăzi tot mai mulți autodidacți care își publică părerile cu privire la modalitățile de învingere a acestei boli. Uneori ele beneficiază de o publicitate imensă prin intermediul mass-mediei. Direct legată de subiectul acestui capitol este teoria conform căreia, la fel ca multe alte boli, cancerul este produs de anumite radiații telurice (ale scoarței terestre - n.tr.) și hidrografice (radiații emise de cursurile de apă subterane - n.tr.).

Fântânarii¹⁹ pretind că pot localiza cursurile de apă subterane pe baza radiațiilor pe care acestea le emit. Peste o jumătate de milion de fântâni din S.U.A. au fost descoperite de fântânari. Instrumentul de care se folosesc este o ramură verde de salcie (în formă de Y și ținută de cele două capete superioare - n. tr.), despre care se spune că este atrasă de apa subterană. În realitate intervin mai mulți factori, după cum vom vedea mai târziu.

Potrivit radiestezistului canadian Stanley Krysiak, 90% din cazurile aparținând următoarelor boli „sunt provocate de radiații nocive ale scoarței terestre: bolile de circulație, diferite forme de cancer, sinuciderea, retardarea mintală a copiilor, bolile mintale, artrita și reumatismul, diabetul, boli ale aparatului digestiv (inclusiv ale ficatului) și ale rinichilor, orbirea și erupțiile cutanate.” El este atât de convins de teoriile sale încât afirmă: „Medicina nu va putea face nici un progres substanțial în vindecarea acestor boli atâta vreme cât nu va recunoaște existența radiațiilor ucigătoare de proveniență subterană.”²⁰

Asemenea teorii sunt întărite de relatări de genul următor: „Dr. Birkelbach mi-a vorbit de o servitoare care lucra la un conac din zona rurală a Germaniei. Părea fericită și iubită de toți ai casei, până în ziua când a încercat să se sinucidă prin spânzurare. A fost salvată la timp și dusă la spital. Într-un moment de neatenție a scăpat de sub observație și s-a spânzurat din nou. De data aceasta a reușit.” Ca

¹⁹ Vom folosi termenul de „fântânar” atunci când contextul indică o utilizare de ordin geologic a acestei capacități de percepție extra-senzorială (descoperirea cursurilor de apă subterane, etc.) și, respectiv, pe cel de „radiestezist” atunci când aplicarea ei se face în domeniul medical (n. ed.).

²⁰ Originea interesului actual pentru „curenții telurici” care îl revigorează pe cel care îi percepe - sau dăunează, în alte cazuri - o găsim în vechile concepții păgânești despre pământ, considerat drept un organism viu. În antichitate pământul era numit zeița Gaia. Indiferent care este realitatea acestor „curenți telurici” uniți cu magnetismul terestru, care formează la suprafața globului o rețea de energie numită Hartmann, se constată că el reprezintă în arsenalul ocultist un substitut al harului divin.

element deloc surprinzător atașat acestei relatări, un radiestezist a descoperit că sub patul victimei existau radiații telurice nocive. Alte cauze ale tendințelor sinucigașe ale victimei nici n-au mai fost luate în calcul.

Conform unei alte relatări, rezultatele slabe la învățătură a două mii de copii din Salzburg, Austria, au fost puse și ele pe seama radiațiilor de acest gen: „Profesoara Kathe Bachler a cercetat atât locul unde stăteau în bancă sute de copii, cât și domiciliul a două mii de copii al căror randament intelectual scăzuse în mod evident. Examinând cu ajutorul pendulului locul unde dormeau acești copii și, fiind asistată de 70 de medici (!), a descoperit că elevii devin letargici dacă la școală stau în bancă deasupra unor cursuri de apă subterane sau dorm acasă în zone aflate sub influența radiațiilor telurice.” Nici în acest caz n-au fost luați în considerare și alți factori, precum dificultățile de ordin social la domiciliu sau factorii de mediu, ca să nu mai spunem că fiecare elev are perioade cu randament intelectual mai mic. Soluția prezentată a fost cea mai simplă: Toate problemele se explică prin prezența radiațiilor nefaste provocate de cursurile de apă subterane. Ceea ce mi se pare extrem de îngrijorător nu e doar faptul că 2.000 de familii din districtul Salzburg au ajuns în contact cu această practică ocultă, cât implicarea în realizarea „cercetărilor” a 70 de medici și chiar a inspectoratului școlar al districtului, toți arătându-se complet încrezători în practicile Bachler.

Afacerea cu teama de cancer este deosebit de profitabilă. Potrivit radiesteziștilor, cancerul se manifestă la 90% din oamenii care dorm deasupra unui curs de apă subteran. Încă și mai nocive ar fi locurile unde se intersectează radiațiile telurice date de surse diferite. Aceste teorii sunt întărite de numeroase relatări de la țară, unde s-a constatat că bolnavii care muriseră din cauza unui cancer își aveau domiciliul într-o zonă de radiații telurice puternice. În anul 1936, un medic elvețian, dr. Jenny, a efectuat experimente pe cobai cărora li s-a provocat cancer pe cale artificială, „demonstrând” că animalele care au fost ținute apoi într-o zonă cu pretinse radiații telurice au murit mai repede decât cele ținute într-o „zonă neutră”. Modul în care a efectuat aceste experimente a arătat însă că datele erau relative și ușor de manipulat, fiind interpretate subiectiv și putând fi contestate la o nouă examinare. În ciuda acestui fapt, mai există și astăzi radiesteziști care continuă studiile începute de către dr. Jenny.

Explicațiile date dovedesc o fantezie bogată din partea practicanților metodei. Spre exemplu, se spune: „În realitate, bătălia dintre organismul uman și bacterii este o bătălie între undele care intră și cele care ies din organism.” Se presupune că fiecare celulă își are propria lungime de undă de emisie, iar radiațiile telurice nocive produse de cursurile de apă subterane deranjează echilibrul acestor microunde, cauzând astfel bolile, în special cancerul. Unii radiesteziști sunt de părere că radiațiile nocive sunt de origine cosmică, provenind „de dincolo de granițele cunoscute ale cosmosului, pe care-l penetrează uniform”. Alții sunt de părere că sursa radiațiilor este de natură telurică. Nici măcar între radiesteziști nu există un acord în această privință. Alex Comb scrie în „East/West Journal”: „Par să existe tot atâtea teorii asupra modului în care funcționează pendulul, pe câți radiesteziști le susțin”.

Cea mai recentă încercare de a clădi o explicație se bazează pe o noțiune împrumutată din fizică: „microundele”. Această noțiune este larg utilizată astăzi, fiind legată de cuptoarele cu microunde pentru gătit, turnurile de control ale aeroporturilor, frecvențele radio și TV, etc. Deși toate aceste unde sunt măsurabile cu ajutorul instrumentelor speciale, microundele producătoare de cancer sunt diferite. Se spune că ele sunt identificabile doar cu ajutorul instrumentului fântânarilor sau al pendulului radiestezic, fiind prea slabe pentru a fi măsurate cu instrumente fizice.

În mod inerent, se pune însă următoarea întrebare: cum de poate un radiestezist, în mijlocul multitudinii de unde care îl bombardează, să intercepteze tocmai acele unde care sunt prea slabe pentru a fi măsurate pe altă cale? Întrebarea a rămas încă fără răspuns. Radiesteziștii recunosc și ei că cercetările științifice nu pot elucida acest mister.

2.

Afacerea cu teama de cancer

În anii 1920, dr. Albert Avram din S.U.A. a inventat un aparat în care se introducea o probă de sânge uscat pentru ca, pe baza radiațiilor emise, să se poată stabili diagnosticul respectivului pacient. Vindecătorii locali, în marea lor majoritate chiromanți, primeau apoi diagnosticul prin poștă și totodată erau sfătuiți ce fel de energie trebuie să folosească pentru a-și trata pacienții.

Agenții federali au investigat această rețea și au trimis spre analiză o probă de sânge a unui cocoș bătrân de 11 ani. Diagnosticul dat a fost: infecție a sinusurilor și carii dentare. Cu toate acestea, un comitet britanic condus de către Sir Thomas Horder „a admis că diagnosticele date de aparatul inventat de Avram sunt valide”.

Mai târziu, o practicanță a chiromanției din Los Angeles, Ruth Drown, a inventat aparate similare, atribuindu-le calitatea de „a se acorda” cu diferite organe ale corpului. Cu ajutorul unei cutii negre și a două pete uscate de sânge, ea pretindea că poate trata de la distanță un pacient aflat oriunde în lume. Una din multele ei victime a fost o femeie „tratăată” de cancer de sân, până ce tumoarea a devenit prea mare pentru a mai putea fi îndepărtată pe cale chirurgicală.

Între practicanții contemporani ai medicinei holiste, un loc celebru este deținut de către un fost discipol al psihiatrului Sigmund Freud, pe nume Wilhelm Reich. El pretindea că a descoperit o formă de energie numită orgon, numind-o „cea mai puternică forță din univers”. Deși ea n-a fost niciodată confirmată pe cale științifică, Reich a găsit modalitatea de a o înmagazina într-o cutie neagră de mărimea unei cabine telefonice construită din lemn, metal și impregnată cu o anumită substanță. Pacientul care stătea în această cutie avea fericirea să-i fie încărcat sângele cu energie vitală și astfel să-i fie vindecate bolile, inclusiv cancerul. Chiromanți, medici și pacienți au cumpărat sute de asemenea cutii, închiriindu-le cu 250 de dolari pe lună. În cele din urmă, șarlatania a fost interzisă de către Departamentul American al Sănătății. Totuși, chiar și astăzi există diverși vindecători europeni care pun mare preț pe această importantă descoperire. „Orgon”-ul este considerat o formă de energie biologică, „identică energiei vitale pe care hindușii o numesc prana”.

„Cercetările” în domeniul instrumentelor radiestezeze n-au încetat nici în ultimii ani. Spre exemplu, o nouă invenție este «instrumentul radiestezeze <bază 44>», dotat cu un număr impresionant de 44 de butoane și comutatoare. Chiromantul David Tansley, care se auto-intitulează „versat în conceptele orientale ale chakrelor și a anatomiei subtile a omului”, dă următoarea descriere a modului în care se determină diagnosticul și tratamentul pe cale radiestezeze:

Un principiu fundamental al radiestezezei arată că omul împărtășește un câmp energetic comun cu toate celelalte forme de viață. Fiecare individ este înconjurat de un câmp energetic propriu, iar unele din aspectele sale este de natură electromagnetică. Dacă în acest câmp intervine un dezechilibru suficient de mare, la nivelul fizic al organismului își face apariția o boală.

Conform radiestezezei, toate bolile, organele și remediile au o frecvență de vibrație specială. Ele pot fi exprimate în valori numerice, cunoscute sub numele de „ritmuri”. Pe această bază, scalele gradate ale instrumentelor radiestezeze dau indicații exacte referitoare la diagnosticul și metoda de tratament.

Atunci când un radiestezeze examinează pacientul utilizând principiile radiestezezei, el își folosește capacitatea de percepție extrasenzorială în procesul de detectare a bolii...

Care sunt metodele folosite pentru a convinge oamenii să recurgă la „aparate de protecție împotriva radiațiilor”, vom vedea din următoarele două exemple, semnalate de către prof. dr. Elbel, expert în medicină legală:

Pacienta D., în vârstă de 70 de ani, s-a îmbolnăvit de stomac la începutul anului 1954. Rezultatul investigațiilor prin irisdiagnoză și radiestezeze: „Început de cancer la stomac, probabil datorat existenței unui curs de apă subteran unde locuiește”. Se indică folosirea unui aparat de protecție împotriva radiațiilor telurice. Nu urmează nici o îmbunătățire a stării de sănătate. În luna mai 1957, soțul ei îi dă în judecată pe „vindecătorii naturaliști”. Între timp s-a constatat că femeia nu avea cancer. Trăiește și acum fără probleme.

În cazul următor, afacerea cu teama de cancer a luat însă o întorsătură tragică: „Pacienta E., în vârstă de 35 de ani, simte un nodul la sân. Medicul cere efectuarea unei biopsii (extragerea unei probe din țesutul

bolnav, urmată de examinarea ei la microscop). Pacienta consultă și un radiestezist, cerându-i părerea cu privire la necesitatea exciziei nodulului, după cum o întrevedeau medicii. Radiestezistul nu examinează sânul, folosindu-și doar pendulul pentru a da un diagnostic. Rezultatul: inflamație a sânelui (mastită - n.tr.); operația nu este necesară. Radiestezistul își ia angajamentul de a trata pacienta doar dacă își procură un aparat de protecție împotriva radiațiilor telurice. După un timp femeia revine și îi spune radiestezistului că nodulul sângerează și produce o secreție gălbuie. Răspuns: E normal să se întâmple așa. După șase săptămâni vine la o nouă consultație, de data aceasta după ce a constatat că i s-au mărit ganglionii axilari. Diagnosticul radiestezistului: Mastopatie. După o săptămână pacienta merge la medic. Diagnostic: Cancer; operație urgentă. Ea a fost făcută însă mult prea târziu. Pacienta a decedat după patru luni din cauza metastazelor”.

3.

Radiesteziștii supuși testelor

Deși radiesteziștii au cules o bază impresionantă de date pseudo-științifice, mecanismul metodei nu le este clar nici lor. Un individ neavizat în domeniul fizicii ar putea crede că mișcarea pendulului sau a baghetei este într-adevăr influențată de anumite unde electrice sau de către o formă de energie magnetică. Trebuie însă știut faptul că nenumărate teste efectuate sub control științific n-au dat nici un argument în favoarea acestei idei. Am menționat deja imposibilitatea dovedirii existenței microundelor și am văzut că afirmațiile radiesteziștilor nu pot fi verificate. Mai mult decât atât, câmpul magnetic nu poate fi simțit de organismul uman. În cursul unui test efectuat în anul 1954 în Olanda, numeroși radiesteziști au fost supuși unor câmpuri magnetice mult mai intense decât cel al Pământului, însă nici unul dintre ei n-a putut sesiza când câmpul magnetic era declanșat și când nu. Conform unei alte teorii, la baza fenomenului ar sta o „radiație hidrografică”. Dacă ar fi așa, de ce se întâmplă ca doar apa subterană să emită o asemenea radiație și nu și cea de la suprafață? Cum de este posibil, din punct de vedere fizic, ca o „vână de apă” să emită o radiație atât de puternică, încât ea să poată fi detectată de către un fântânar aflat la etajul 20 al clădirii situate deasupra ei? Cum de nu se aplică și aici principiul dispersiei acelor radiații?

Fântânarii n-au reușit să dea nici un răspuns credibil, preferând să se ascundă în spatele unor relatări senzaționale de-a dreptul hilare, folosindu-și drept garanție titlurile academice și un sistem complicat de termeni împrumutați din fizică. Mai nou, ei nu se mai numesc fântânari, ci își asumă numele de radiesteziști, un termen cu conotații științifice care produce o impresie deosebită în rândul publicului neavizat.

Mai puțin impresionați sunt cei care au testat și au comparat performanțele diversilor fântânari. Iată rezultatul unui experiment realizat sub control cu 75 de practicanți din Noua Zeelandă: „Nici o concordanță între datele furnizate, aceleași rezultate putând fi obținute pe cale strict aleatorie. În cele mai multe cazuri trebuie să existe tot atâtea cursuri de apă subterane, pe cât de mulți fântânari le-au căutat. La fel de descurajatoare sunt rezultatele unui studiu condus de către prof. Gassmann de la Institutul Tehnic Federal din Zurich, Elveția. El dorea să investigheze așa-zisele radiații interceptate de fântânari. 16 practicanți renumiți ai acestei practici s-au oferit voluntari pentru test. 11 dintre ei erau ingineri și tehnicieni, iar unul era profesor universitar. Profesorul Gassmann i-a trimis în șapte zone, cerându-le să localizeze în fiecare din ele conductele de apă subterane. Cea mai mare din ele avea un debit de 16 m³ pe minut. Comparând schemele desenate de către cei 16 „specialiști”, rezultatul a fost catastrofal:

„Este evident faptul că nu există zone speciale de radiații, separate în mod clar de un teren neutru din acest punct de vedere, asupra cărora fântânării să fi căzut de acord. Scopul testelor... nu a fost împlinit...

În ciuda tuturor cercetărilor, nu am găsit nici un criteriu care să ne permită să acceptăm rezultatele vreunui fântânar ca fiind mai veridice decât ale altuia. Conducta cea mai mare n-a fost identificată de nici unul, câțiva au indicat locul unde nu se găsea nici una (într-o zonă anumită au fost influențați în mod vădit de un capac de canalizare). Cu ajutorul metodelor descrise, n-am avut nici un succes în localizarea vreunei surse obiective de radiații, care să fi dus la investigații viitoare.”²¹

4.

*Cum funcționează bagheta și pendulul?*²²

În ciuda tuturor experimentelor nereușite, misterul funcționării baghetei oscilante și a pendulului a rămas nerezolvat. Funcționarea lor este o realitate ce nu poate fi ignorată.

Dacă energia care mișcă bagheta și pendulul nu poate fi măsurată fizic, care să fie sursa mișcării lor? Care este puterea care îi influențează pe radiesteziști? De ce nu este fiecare om senzitiv la pendul? De ce dobândește un novice în mod subit acest „dar” atunci când este atins de un radiestezist experimentat?

Aceste întrebări necesită un răspuns. Oamenii de știință au propus următoarele ipoteze pentru a explica funcționarea unui pendul radiestezic în mâna radiestezistului:

1. Deși radiesteziștii pretind că își țin mâna perfect nemișcată atunci când pendulul începe să se miște, ei au totuși unele contracții musculare insesizabile pe cale vizuală. Un cercetător a investigat factorii care duc la o minimă contracție musculară, chiar și atunci când mâna este ținută perfect nemișcată. Aceste contracții nu sunt cauzate numai de o activitate musculară normală și de pulsul la nivelul degetelor, ci și de către gândire, la nivel cerebral.

2. Fântânării sunt buni observatori ai terenului și se bazează pe indicii exterioare în producerea rezultatelor. Vederea unui capac de canalizare a indus sesizarea unei conducte. Observația unui asemenea indiciu a dus la eliberarea tensiunii mentale a fântânarului, determinând mișcarea baghetei.

3. Sugestia și autosugestia: Cei mai mulți radiesteziști descoperă un curs de apă subteran producător de radiații nocive numai după ce li s-a spus că în locul respectiv a fost patul unui muribund sau staulul unei vaci bolnave. Gândul acesta dă curs mișcării pendulului. Dr. Reimann scrie: „Într-un fel, mâna este doar degetul ceasornicului psihologic și emoțional al radiestezistului.”

Sugestia și autosugestia stau probabil în mare măsură la baza „puterii de vindecare” a aparatelor radiestezice și a acumulatorilor de energie de tip „orgon”. Factorii psihosomatici joacă și ei un rol major. Aceasta se demonstrează prin faptul că atunci când dispăre credința în aparatul radiestezic, vechile dureri reumatice reapar.

Toate aceste teorii ne indică un aspect esențial al radiesteziei: Ceea ce pune în mișcare instrumentele radiesteziștilor nu este o putere măsurabilă fizic, ci puterea inconștientului, puterea spiritului.

5.

Pasivitatea spirituală absolută

Mai există încă un factor pe care teoriile științifice menționate mai sus nu-l includ: Posibilitatea ca mintea umană să fie influențată de forțe oculte și demonice. Într-un articol numit „Atitudinea spirituală a radiestezistului”, un practicant dă următorul sfat: „Putem obține rezultate obiective doar atunci când rămânem într-o stare de totală pasivitate a minții”. Un alt autor afirmă: „Doar o atitudine lipsită de orice prejudecată poate sta la baza unor rezultate bune repetate”. Cu alte cuvinte, rugăciunea sinceră către

²¹ Eșecul unor experimente este însă contrabalansat de rezultatul altora. Se va vedea mai jos că până și armata americană s-a folosit cu brio de „harisme” unor radiesteziști (n.red.).

²² Unul dintre cele mai cunoscute instrumente radiestezice este ansa (n. ed.).

Dumnezeu face inefficientă utilizarea pendulului radiesteziic, deoarece ea face ca atitudinea omului să nu mai fie lipsită de orice prejudecată.

Pasivitatea spirituală este condiția oricărei forme de Yoga sau de meditație orientală. Nu este de mirare că deseori se ajunge de la folosirea pendulului radiesteziic la adoptarea unei filosofii hinduse. Definind radiesteziia drept capacitatea unui om de „a-și aduce viața în conformitate cu acele energii și forțe care sunt în univers și au un impact asupra omului și a mediului înconjurător”, se face aluzie la ideea micro și macrocosmosului, întâlnită și în capitolele anterioare.

A. Comb arată că radiesteziia „este legată de o anumită formă de energie psihică, fiind interconectată cu forța vitală universală. Oamenii se arată deschiși față de o asemenea experimentare practică și nemijlocită a unei energii psihice sau a unui spirit. Radiesteziia este o disciplină spirituală, deși nu implică vreun set de dogme, teorii, inițieri sau ceremonii. Radiesteziia necesită concentrare, iar cel mai bun mijloc de a o atinge este fie repetarea continuă a întrebărilor pe care dorești să le pui baghetei, după modelul repetării unei mantre de către un yoghin, fie punând întrebarea o singură dată și apoi permițând minții să se golească de orice idee. Totul este foarte simplu”.

Din punct de vedere creștin însă, este cunoscut faptul că pasivitatea spirituală poartă cu sine riscul ca anumite puteri situate în afara posibilității de control a omului să preia controlul asupra minții. Meditația Transcendentală și alte forme de Yoga au indus schimbări semnificative de personalitate adeptilor lor. Cu ajutorul unei mantre, individul aflat în meditație își creează o stare de vulnerabilitate spirituală totală, care-l poate aduce sub influența unei opresiuni demonice. Pericolul pasivității spirituale este demonstrat și în hipnoză: destui mediumi spirițiști și-au descoperit abilitățile extrasenzoriale după ce au fost aduși ei înșiși într-o stare de transă hipnotică.

Sir John Eccles, laureat al premiului Nobel și un om de știință recunoscut pe plan internațional datorită cercetărilor sale în domeniul elucidării mecanismelor creierului, a numit creierul uman „un dispozitiv ce poate fi condus de către un spirit”. Dave Hunt, un cunoscut specialist în domeniul sectelor și a fenomenelor paranormale, scrie:

„În mod normal, mintea mea este «spiritul» care îmi conduce creierul. Dacă însă intru într-o stare alterată a conștiinței și permit ca o forță cosmică, după cum este numită de parapsihologi, sau un spirit, în accepțiunea unui medium, să preia conducerea, în calea acestei «minți noi» nu mai stă nimic pentru a deveni noul stăpân al creierului meu. Aceasta îmi va conferi anumite experiențe ce vor părea foarte reale, chiar dacă nu au loc în mod obiectiv.”

Pasivitatea spirituală este o cerință și pentru „pregătirea unui medium spiritist”, după cum o descrie parapsihologul Johannes Greber. Se începe cu o rugăciune scurtă, se citește un fragment din Biblie și se meditează asupra sa. Apoi se ia o foaie de hârtie și un creion în mână și se așteaptă complet eliberat de orice fel de tensiune mentală. Atunci când se simte îndemnul de a scrie anumite idei, inspirate dintr-un puternic simț al necesității, trebuie să se dea curs acestei porniri. Dacă simți că mâna îți este mișcată de către o putere străină, trebuie să i te supui.

Observați cadrul religios al acestor instrucțiuni menite a dezvolta abilitățile psihice! De aceea trebuie să fim conștienți de faptul că nu oricine folosește anumiți termeni creștini trebuie să-și fi primit „darul” de la Dumnezeu. Acest lucru e adevărat și cu privire la radiesteziști, indiferent cât de sinceri sunt. Watchmann Nee scrie: „O dată ce mintea unui om s-a scufundat în pasivitate, el va primi multe gânduri din afara sa, gânduri murdare, blasfemiatoare și confuze”.

6.

Pendulul ca instrument de ghicire

Un fost radiesteziat, care s-a convertit după ce și-a abandonat practica, scrie: „Este uimitor cât de priceput este diavolul în a-și camufla activitățile, pentru ca sub stindardul științei să-i înșele chiar și pe licențiați²³. Pendulul radiesteziat nu este decât un instrument de ghicire.” Spiritul care preia controlul asupra minții pasive a radiesteziatului este un duh de ghicire, după cum este descris în Biblie.

O examinare mai atentă a tehnicii radiestezice demonstrează că, în realitate, practicantii nu măsoară nici un fel de radiație, ci pun întrebări pendulului pe care-l folosesc. Când un fântânar se află în căutarea unui izvor subteran, pune următoarele întrebări:

1. Se află lucrul căutat (apa) în apropiere? Da sau nu?
2. La ce adâncime se află? (urmează un număr de oscilații ce indică adâncimea)
3. În ce cantitate există? (se apreciază în funcție de timpul de pendulare)

Referindu-se la microundele pe care pretind să le identifice radiesteziștii, Dave Hunt scrie: „Considerații recente au demonstrat cât de ridicole sunt aceste explicații. De exemplu, în timpul războiului din Vietnam, soldații americani au reușit să le localizeze tunelurile secrete și depozitele de muniții ale vietnamezilor folosind baghete confecționate din fragmente de cuiere și din orice alt material aveau la îndemână. Extrem de relevant este faptul că fântânarii experimentați pot găsi apă și dacă au la dispoziție doar o hartă a terenului respectiv. Cele mai importante surse de apă din Insulele Bermude au fost localizate de fântânari folosindu-se doar de hartă, după ce geologii n-au reușit să o facă pe teren. Un asemenea fântânar, fiind situat la o distanță de 1600 km de Bermude, a localizat pe hartă trei surse importante de apă. Guvernul a început săpăturile în locurile indicate, iar resursele descoperite mai asigură și astăzi necesarul de apă al insulei”.

În mod similar, în radiestezia medicală practicantul nu măsoară nici un fel de vibrație, ci pune întrebări instrumentului său pentru aflarea unui diagnostic sau pentru stabilirea unui tratament. Renumitul „stareț” Mermet pune următoarele întrebări atunci când examinează un om sau un animal bolnav:

1. Este vreun organ afectat de boală?
2. Dacă da, care este acela?
3. Care parte a organului este locul exact al afecțiunii?
4. Care este natura bolii? În ce măsură a evoluat?

În același mod se folosește radiestezia pentru a alege remediul homeopatic „eficient” pentru fiecare pacient. Nu este nici o exagerare să afirmăm că modul de comunicare al radiesteziatului cu pendulul său nu este diferit cu nimic de modul de utilizare a tăbliței Ouija.²⁴

Dr. Kurt Koch arată că sensibilitatea la baghetă și la pendul este bazată pe puteri paranormale care sunt „deseori înrudite cu păcatul vrăjitoriei”. Cum este posibil să se dobândească aceste puteri? Același autor scrie: „Darul folosirii baghetei și al descoperirii unor cunoștințe pe calea folosirii pendulului poate fi dobândit pe trei căi: ereditară, prin transfer de la un ocultist puternic sau prin experimentarea unor formule magice, după cum sunt descrise în cărțile de magie”. Așadar, tratamentul efectuat de un radiesteziat poate duce la dobândirea de puteri paranormale și a capacității de percepție extrasenzorială de către pacient.

Acest proces a fost descris de către fostul pastor luteran și actualul ocultist J. Bolte. El a început să-și încerce capacitatea de a activa pendulul pe baza metodologiei descrise într-un ziar. Spre surpriza sa, a descoperit că este sensibil la mișcările sale. Iată concluzia sa:

Se părea că sunt unul dintre așa-ziii psihici care posedă suficientă energie «orgon» în ei înșiși. Abia mai târziu mi-am dat seama că nu posedam această abilitate din naștere. Cu puțin timp înainte de a o descoperi, fusesem tratat de către un vindecător prin magnetism. Fără îndoială, am dobândit și eu magnetismul său în urma tratamentului și acum sunt capabil de a folosi pendulul pe baza acestei puteri.

²³ În România a fost bine cunoscut cazul inginerului Valeriu Popa - radiesteziat, bioenergoterapeut, yoghin, pe scurt, ocultist și vrăjitor. (n. red.).

²⁴ Instrument folosit în spiritism ca mijloc de comunicare cu spiritele, care constă dintr-o măsută marcată cu literele alfabetului și însoțită de un indicator. Tăbliței Ouija i se pun întrebări de către participanți, iar răspunsurile sunt primite prin indicarea succesivă a unor litere de către indicator (n. ed.).

Așadar, tratamentul prin magnetism îi poate da această capacitate celui ce dorește și este deschis către această metodă, făcându-l capabil de a folosi el însuși pendulul radiesteziic.

Ce ar trebuie să facă un creștin dacă își descoperă anumite puteri paranormale care i-ar da posibilitatea, spre exemplu, de a folosi pendulul? Dr. Koch răspunde: „Dacă un creștin descoperă că posedă puteri paranormale, ar trebui să se roage lui Dumnezeu să i le ia. Ideea unor teologi cu privire la posibilitatea purificării unor asemenea puteri, spre a fi folosite în slujba lui Dumnezeu este contrazisă de Biblie. Aceasta o ilustrează relatarea referitoare la ghicitoarea din Filipi, din Faptele Apostolilor 16, 16-18. Dacă un creștin folosește asemenea puteri paranormale, păcătuiește și are nevoie de iertarea lui Dumnezeu”.

7.

„Un duh de desfrânare i-a făcut să rătăcească”

Bagheta și pendulul sunt folosite de mult ca instrument de ghicire. Nu este atunci de mirare că Sfânta Scriptură condamnă aceste practici. Profetul Osea scrie: *Poporul Meu întrebă o bucată de lemn și toiagul lui îi vestește viitorul, că un duh de desfrânare i-a făcut să rătăcească și au săvârșit destrăbălări, depărtându-se de Dumnezeul lor* (Osea 4, 12). Cuvintele folosite în originalul ebraic pentru „o bucată de lemn” și „toiag” corespund unor denumiri timpurii ale baghetelor folosite pentru ghicire.

Moise a îndemnat poporul evreu în Numele lui Dumnezeu: *Să nu alergați la cei ce cheamă morții, să nu umblați pe la vrăjitori și să nu vă întinați cu ei. Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru* (Leviticul 19, 31). Același Moise poruncește poporului: *Să nu se găsească la tine (...) nici prezicător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător, nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei care grăiesc cu morții. Căci urâciune este înaintea Domnului oricine face acestea* (Deuteronomul 18, 9-12).

Aceste porunci sunt extrem de clare și nu pot fi ignorate, chiar dacă unii pretind că fac lucruri bune cu ajutorul pendulului. Există și clerici creștini care încearcă să explice abilitățile paranormale ca parte a potențialului nostru ce trebuie dezvoltat. Ei întreabă: „Oare n-a fost găsit izvorul cutărui seminar teologic cu ajutorul fântânelor? Nu există chiar clerici care folosesc pendulul și comercializează dispozitive anti-radiații?” Aceasta poate fi adevărat, însă dorința sinceră a radiesteziștilor de a face „bine” prin „darul” lor nu se poate contrazice cu îndemnul clare ce se dau în Biblie.

Mântuitorul și-a avertizat discipolii asupra *vremurilor din urmă*, când își vor face apariția mulți profeți falși, care vor face *semne mari și minuni, ca să-i amăgească, de va fi cu puțință, și pe cei aleși* (Matei 24, 24). Într-o altă situație, El a vorbit despre ziua mareață și înfricoșătoare când se va revela adevărul deplin: *Mulți Îmi vor spune în ziua aceea: Doamne, Doamne, oare nu în numele Tău am profetit? Și nu în numele Tău am scos demoni? Și nu în numele Tău am făcut multe minuni? Și atunci le voi mărturisi: „Niciodată nu v-am cunoscut pe voi. Depărtați-vă de la Mine cei ce lucrați fărădelegea!* (Matei 7, 22-23).

Un alt indiciu al faptului că „darul” radiesteziic nu este de la Dumnezeu este faptul că rugăciunea sinceră face imposibilă folosirea pendulului. Un fost radiesteziist povestește:

„Am avut întotdeauna rezultate foarte bune cu pendulul. Consideram că sensibilitatea mea deosebită este un dar al lui Dumnezeu și am încercat să explic mișcările pendulului ca un rezultat al interferenței câmpurilor magnetice. M-am rugat mult pentru a afla adevărul în această privință. Când am început să am eșecuri, am început să mă îndoiesc de adevărata sursă a mișcărilor pendulului și m-am întrebat dacă nu putea fi diavolul în spatele acestei practici?

Apoi m-am rugat foarte sincer, cerându-I Mântuitorului să-mi clarifice această chestiune. M-am rugat: „Doamne, arată-mi dacă oscilațiile pendulului sunt de la Tine sau sunt conduse de lumea întunericului. Dacă mișcările sale nu sunt de la Tine, nu lăsa ca pendulul să se mai miște vreodată în mâna mea...” Drept rezultat, pendulul n-a mai reacționat. Am încercat să-l folosesc în locuri din casă unde reacționa întotdeauna cu putere, însă după ce m-am rugat atunci nu s-a mai mișcat deloc.”

8.

Puteri înșelătoare

Terafîmii rostesc cuvinte deșarte, vrăjitorii au vedenii mincinoase și spun visuri amăgitoare și mângâieri deșarte (Zaharia 10, 2). Dacă am înlocui aici cuvântul „terafimi” cu „dispozitivele radiestezeice” și pe „vrăjitori” cu „radiesteziști”, cuvintele profetului Zaharia ar descrie perfect situația noastră actuală. În antichitate, la fel ca și astăzi, numeroși oameni care își puneau încrederea în superstiții erau înșelați. Profetul Miheea era și el la curent cu această situație. El scrie: *...profeții profetesc pentru bani și se sprijină pe Domnul zicând: «Domnul este în mijlocul nostru și prăpădul nu va veni peste noi!»* (Miheea 3, 11).

În multe cazuri, pendulul radiestezeic nu se mișcă sub acțiunea unui câmp magnetic, cât sub influența onorariului cerut de radiestezeist. Nu este aici nici o contradicție între lipsa de credibilitate a pendulului menționată în prima parte a capitolului, demonstrată prin testele la care au fost supuși practicantii, și puterile oculte despre care am vorbit în partea a doua. Relevante în acest sens sunt avertismentele adresate Bisericii de către Sfântul Apostol Pavel, despre venirea „celui-fără-de-lege”, care va fi *prin lucrarea lui Satan, cu toată puterea și cu tot felul de semne și minuni mincinoase* (II Tesaloniceni 2, 9).

Pacienții care își deschid sufletul față de aceste puteri prin apelul la radiestezie se aventurează în domeniul periculos al ocultismului. Ei pot simți cu adevărat unele îmbunătățiri ale sănătății lor, însă riscă enorm pe plan sufletesc înainte de a intra în contact cu aceste practici.

Tensiunile sufletești pot fi un semnal de alarmă, iar eliberarea de sub puterile oculte poate fi obținută doar prin renunțarea totală la asemenea practici. Pe oricine este în această situație îl îndemn să se adreseze unui îndrumător creștin experimentat. Dacă v-ați implicat în practicile descrise în acest capitol, rugați-vă Mântuitorului să vă ierte pentru faptul că v-ați încrezut mai mult în radiestezie și talismane decât în atotputernicia Sa. Rededicați-vă viața Lui și puteți fi siguri că vă va elibera din orice fel de legătură ocultă. Puteți avea pace în El chiar dacă va trebui să trăiți cu anumite afecțiuni fizice sau psihologice.

Dr. Samuel Pfeifer – din volumul „Vindecare cu orice preț?”

VIII.

Fitoterapie.

Preparate din plante împotriva bolilor

În ultimele decenii s-a remarcat un avânt deosebit al fitoterapiei. Doar în anul 1977 s-au vândut în Germania 10.000 de tone de ceaiuri și alte preparate din plante, față de numai 50 de tone, cu douăzeci de ani înainte. Germanii cheltuiesc anual 155 de milioane de mărci pentru aceste remedii. „Unda verde”, după cum este numită noua orientare, a atins și S.U.A., unde vânzările de remedii fitoterapeutice erau neglijabile în anii '60, ajungând însă la peste 150 milioane de dolari în 1979.

Cea mai mare parte a produselor fitoterapeutice o constituie ceaiurile, cele mai des folosite fiind cele împotriva bronșitei, a insomniei, a bolilor de rinichi sau de vezică biliară. Un număr crescând de oameni preferă să nu mai recurgă la medicamentele produse pe cale sintetică. În schimb, atunci când se îmbolnăvesc (spre exemplu, de bronșită), încearcă un ceai (bronșic), obținut direct din farmacia verde a naturii create de Dumnezeu.

1.

Cele mai vechi remedii cunoscute

Fitoterapia este cea mai veche ramură a medicinei. Ea a fost folosită pentru tratarea bolilor în toate culturile cunoscute, de la cele mai dezvoltate, până la cele mai primitive. Papirusul egiptean Ebers conține 900 de rețete fitoterapeutice. Egiptenii erau familiarizați cu aproximativ o treime din toate remediile de acest gen pe care le cunoaștem astăzi. Ei utilizau atât ienupărul, usturoiul, chimenul, cimbrul, uleiul de ricin și altele, cât și macul, din care se extrage opiumul, pentru producerea unor analgezice precum morfina și codeina.

Aztecii cunoșteau și ei un număr impresionant de preparate din plante. Medicul spaniol dr. Francisco Hernandez, reprezentatul coroanei spaniole pentru cercetări medicale în Indiile de Vest, a descris în voluminosul său tratat „Istoria naturală a Lumii Noi” un număr de 1200 de remedii folosite de azteci. Acest popor străvechi avea nu numai preoți, prezicători ai viitorului și vrăjitori, ci și farmaciști și vraci, care își tratau pacienții cu remedii fitoterapeutice.

Chiar și în vestigiile Chinei antice au fost descoperite câteva tratate de fitoterapie, între ele fiind și celebra lucrare Pen Tsao Kang Mu, cu ilustrații detaliate pentru fiecare plantă. Vracii chinezi foloseau deja în urmă cu circa patru mii de ani planta Ephedra sinica pentru tuse și boli de plămâni. Multe din siropurile contra tusei care se folosesc astăzi conțin efedrină, adică tocmai substanța activă extrasă din Ephedra sinica. Probabil că remediu tradițional chinezesc cel mai popular astăzi este rădăcina de Ginseng, folosită împotriva impotenței și ca tonic general. Cercetările științifice au arătat că rădăcina aceasta conține substanțe cu acțiune stimulantă moderată.

Am putea adăuga aici multe alte date despre folosirea fitoterapiei și în alte culturi ale antichității, cum ar fi Babilonul, Imperiul Incaș, India, Grecia și Imperiul Roman. Istoria a consemnat nenumărate tratate voluminoase despre preparate ciudate din plante (însoțite de descântece și formule magice), al căror efect biologic a fost astăzi redescoperit și demonstrat pe cale științifică.

Chiar și Biblia menționează această artă a vindecării. Spre exemplu, în Cartea Regilor 20, 7 ni se spune care a fost remediul folosit pentru boala regelui Iezechia: „Și a zis Isaia: «Luați o turtă de smochine!» Și au luat o turtă de smochine și au pus-o pe rană și s-a însănătoșit Iezechia.”

În evul mediu cunoștințele despre fitoterapie s-au păstrat în mănăstiri. Unul din tratatele celebre din această perioadă, scris în anul 820 și păstrat la mănăstirea St. Gall din Elveția, începe astfel: „În Numele lui Hristos se găsește temelia artei vindecării”. Medicul cel mai celebru al evului mediu a fost fără îndoială Theophrastus Bombastus von Hohenheim (1493-1541), cunoscut și sub pseudonimul Paracelsus, în a cărui ideologie se combină mistica creștină, filosofia orientală și magia neagră. Pe de o parte el predica generației sale: „Bolnavul care își pune nădejdea în medicamente nu este creștin. Creștin este acela care își pune nădejdea în Dumnezeu.” Pe de altă parte, după cum a arătat celebrul psihanalist C.G. Jung, „alături de acest gen de spiritualitate, Paracelsus a dat curs și altuia, într-o măsură aproape înfricoșătoare: nu a existat nici o formă de ghicire și magie pe care n-a practicat-o sau pe care n-a recomandat-o altora”. Deși vorbește mult despre Dumnezeu, „Care a dat puterea plantelor de a vindeca omul de boli, astfel încât să nu fie îngenuncheat de moarte prematur”, adevăratul său Dumnezeu este Natura, iar îndrumătorii săi sunt puterile demonice. El a făcut chiar reproșuri la adresa medicilor din vremea sa, criticându-i pentru faptul că nu înțeleg magia.

Lucrările lui Paracelsus au avut o mare influență asupra generațiilor de vindecători naturaliști care au urmat, iar ideile sale mai sunt considerate și astăzi temelia practicii medicale holiste. Din acest motiv, tensiunea dintre o religiozitate superficială și ocultismul propriu-zis a fost problema multor fitoterapeuți de-a lungul secolelor și până astăzi.

2.

Plantele împotriva cancerului în viziunea medicinei moderne

Fără aportul substanțelor extrase din plante nici nu am putea concepe medicina modernă. Foarte multe medicamente, la care nici nu ne-am fi gândit, sunt preparate pe baza unor extracte din plante.

Spre exemplu, știați că medicamentele cele mai importante folosite pentru tratamentul cancerului sunt de origine vegetală? Alcaloizii vincristină și vinblastină sunt extrași dintr-o plantă ce crește în Madagascar. Cu ajutorul acestor substanțe s-au obținut succese importante în tratarea bolii Hodgkin, a leucemiei limfactice acute și a tumorii lui Wilms (o boală rară de natură tumorală ce se localizează la nivelul rinichilor copiilor). Acolo unde nu existau speranțe în urmă cu numai 20 de ani, astăzi mulțumită preparatelor din plante atenuarea bolii e posibilă în 80 - 90% din cazuri.

Multe asemenea substanțe influențează sistemul nervos. Cele mai importante analgezice sunt derivate din plante. În locul aspirinei, spre exemplu, se poate folosi un extract de coajă de salcie sau de plop. Ambele conțin aceeași substanță activă, însă dozajul ei este mai ușor de făcut folosind tablete. În plus, tableta conține și o substanță neutralizantă a acidului acetilsalicilic, prevenind astfel afectarea mucoasei gastrice. Am arătat deja câteva lucruri despre importanța substanțelor extrase din mac (morfina și derivatele ei). Aproape la fel de importantă precum bisturiul medicului este substanța numită curara, utilizată astăzi în anestezie pentru a relaxa mușchii, deși indienii o foloseau pentru a otrăvi vârful săgeților.

Plantele s-au dovedit de mare ajutor și în domeniul bolilor cardiovasculare, o mare plagă a omenirii contemporane. Ce ne-am face astăzi fără digoxină, o substanță extrasă din degetariță? Mai mult de un milion de americani folosesc zilnic această substanță pentru a rămâne în viață. Fără digitalis și derivatele ei, inima acestor oameni n-ar reuși să-și facă datoria și ar muri din cauza insuficienței cardiace congestive.

O altă boală răspândită a zilelor noastre este hipertensiunea arterială, care a fost inițial tratată tot cu extrase din plante. Înainte de anul 1950, soarta hipertensivilor era pecetluită: urmau să sufere un atac de cord și un blocaj renal. Descoperindu-se însă o anumită substanță activă în planta Rauwolfia, mulți dintre ei au putut fi salvați, ducând acum o viață normală. Planta respectivă era cunoscută de mii de ani în medicina ayurvedică indiană pentru efectul ei calmant.

Există multe alte boli care se tratează cu substanțe extrase din plante. Glaucomul, spre exemplu, are ca remediu o substanță extrasă dintr-o specie de fasole nigeriană. Astmul poate fi atenuat cu efedrină și teofilină, iar secreția de mucus din bronhii este dizolvată folosind sirop produs din planta Ipecacuanha. Nenumărate plante au un efect reglator asupra sistemului digestiv: unele produc efect vomitiv, altele sunt antispastice, bananele produc constipație, pe când uleiul de ricin are efect invers. Un nou accent se pune pe cercetarea fibrelor celulozice, constatându-se că oamenii cu o dietă săracă în această componentă sunt mai expuși îmbolnăvirii de cancer.

Aceste câteva exemple demonstrează că medicina modernă nu poate fi separată de fitoterapie. Acolo unde se remarcă efecte benefice, medicina preia substanța activă a plantelor. Tehnologia actuală a făcut posibil ca multe din substanțele active din plante să fie sintetizate artificial pe cale chimică și produse în formă pură. Acest fapt prezintă două avantaje:

1. Medicul poate determina mai exact dozele. De exemplu, este mult mai simplu să prescrie două tablete de digoxină, al căror conținut de substanță activă îl cunoaște cu exactitate, decât două picături de tinctură de degetariță, în care conținutul de substanță activă e mai greu de apreciat. Riscul de a trece limita dintre producerea efectului benefic și intoxicație este astfel evitat.

2. Substanțele toxice care se găsesc în aceeași plantă sunt astfel îndepărtate. Ideea că „remediile biologice” sunt întotdeauna lipsite de riscuri nu este deloc adevărată. Multe plante conțin substanțe extrem de otrăvitoare, care pot fi folosite uneori doar în concentrații foarte mici.

3.

Ce este fitoterapia?

Fitoterapia (de la gr. phyton = plantă și therapeia = vindecare se bazează pe principiul că natura ne asigură cele mai bune remedii pentru majoritatea bolilor cunoscute. Aceasta nu este departe de adevăr. După părerea mea, unul din meritele fitoterapeuților moderni este faptul că au semănat în rândul publicului un scepticism sănătos față de medicina chimică a zilelor noastre și au pus în valoare preparatele naturale.

Abuzul de medicamente nu se datorează doar medicilor. Mulți bolnavi refuză categoric să-și schimbe stilul de viață, preferând să ia zilnic câte un pumn de vitamine și alte medicamente. Ei ignoră cauzele care îi împiedică să aibă un somn liniștit noaptea, fiindu-le mai ușor să-și ia doza zilnică de somnifere și amfetamine. Având în vedere numărul mare al persoanelor dependente de tablete, este ușor de înțeles atitudinea actuală de revoltă împotriva preparatelor chimice și tendința de revenire la preparate naturale mai puțin periculoase, cum sunt ceaiurile și preparatele din plante ale bunicilor.

Totuși, oricât de bine intenționată se arată fitoterapia, trebuie să-i primim oferta cu atenție. Răspândirea practicilor oculte din zilele noastre face să putem discerne tot mai greu limita la care se sfârșește ajutorul dat trupului și începe afectarea negativă a sufletului. Aceasta nu înseamnă însă că trebuie să dăm curs unor generalizări simpliste.

Fitoterapeuții contemporani aparțin uneia din următoarele categorii:

1. Cei care refuză categoric să-și combine metodele de vindecare cu ocultismul;
2. Grupările ale căror remedii sunt produse pe baza unei ideologii vădit oculte, cum ar fi antropozofia (cazul firmei elvețiene Weleda AG);
3. Practicanții care folosesc anumite puteri paranormale pentru a ajunge la un diagnostic sau tratament.

4.

Fitoterapia tradițională

În cursul cercetărilor pe care le-am întreprins am cunoscut o mulțime de fitoterapeuți a căror motivație sinceră este de a-și ajuta pacienții să dobândească un mod de viață mai sănătos. Ei și-au dedicat întreaga viață acestui scop. Nu pot să-i acuz că ar dori să propage o nouă dietă vegetariană sau chiar un cult al naturismului, căci ei se țin departe de ideologiile oculte, alegându-și remediile doar pe baza observațiilor făcute în mod direct.

Unul dintre acești practicanți este și dr. Vogel, răsplătit pentru cercetările sale asupra plantelor cu un doctorat onorific din partea unui colegiu californian. Cartea sa „Der kleine Doktor” („Micul medic”) s-a vândut în peste 500.000 de exemplare în lumea întreagă. Mii de familii, din Finlanda până în Australia, consultă acest volum frumos ilustrat, de 860 de pagini, atunci când se îmbolnăvesc și au nevoie de un sfat. Deși un om de știință ar găsi în ea multe lucruri îndoielnice, cartea a scutit multe familii de a merge la medic pentru unele afecțiuni minore. Cu siguranță că multor bolnavi le-ar fi de folos să urmeze sfaturile lui Vogel privitoare la adoptarea unui stil de viață mai sănătos.

Remediile recomandate de către dr. Vogel sunt produse la scară industrială de concernul elvețian „Bioforce Inc.” Am avut ocazia de a face o vizită la această fabrică, în compania directorului de producție. În afara faptului că substanțele de bază folosite sunt extrase din plante, liniile de producție și ambalare nu diferă de cele din alte fabrici de medicamente. Ar fi absurd să credem că asemenea întreprinderi nu sunt decât bucătării ale vrăjitoarelor unde se fierb diverse ierburi pentru prepararea de leacuri magice.

Mai târziu, am avut posibilitatea de a sta personal de vorbă cu dr. Vogel, cu ocazia unei conferințe pe care a ținut-o la Universitatea din Konstanz. În cursul conversației noastre i-am pus câteva întrebări:

Cum găsiți un nou remediu fitoterapeutic? Dr. Vogel a dedicat un întreg capitol în cartea sa acestei chestiuni. Dacă i se pare că o plantă are un efect benefic, o încearcă mai întâi asupra sa (dacă nu e otrăvitoare). Pentru a împiedica interferența efectului noului remediu cu al altor alimente, el postește două-trei zile înaintea experimentului. Dr. Vogel scrie: „În funcție de planta pe care o încerc, simt o activare a intestinelor sau a funcției rinichilor. Influența se poate exercita asupra stomacului, crescând pofta de mâncare, sau revitalizând alte funcții ale organismului. Când organismul îți este sănătos, poți percepe cu ușurință anumite efecte. Această metodă este numită «încercarea remediului asupra unui subiect sănătos»”.

Pentru un medic cu pregătire științifică asemenea explicații nu sunt acceptabile, cunoscând faptul că diferiți indivizi pot reacționa în mod diferit la același remediu. Mai mult decât atât, unele extracte vegetale, precum digoxina, nu exercită nici un efect asupra organismului sănătos, ci numai asupra inimii bolnave. Cel puțin dr. Vogel nu folosește metode oculte în cercetările sale, ceea ce este un merit considerabil.

Ajungem astfel la următoarea întrebare: Ce părere aveți despre metodele de origine ocultă pe care le folosesc mulți dintre colegii dvs.? Dr. Vogel, care este un membru activ al sectei „Martorii lui Iehova”²⁵, a răspuns unui pacient care-i pusese aceeași întrebare: „Sincer să fiu, mă opun folosirii radiestezei... În concernul «Bioforce Inc.» nu se întâmplă nimic care să aibă legătură cu practicile oculte. Eu mă împotrivesc acestor mașinațiuni oculte. Am văzut destul ocultism în rândul indienilor și al altor triburi primitive și știu că sunt inspirate de Satan, având scopul de a-i aduce pe oameni în robia sa.”

Într-o altă scrisoare a afirmat: „Există mulți vindecători care se aventurează în ocultism. Eu am protestat împotriva acestei stări de lucruri în cadrul Asociației Vindecătorilor Naturiști, unde am spus că nu voi tolera nici o discuție a metodelor oculte în ședințele noastre. Poți fi un vindecător naturist și totuși să lucrezi pe o bază serioasă și corectă din punct de vedere științific”.

Este evident faptul că dr. Vogel și-a câștigat mulți dușmani prin acest mod direct de a respinge practicile oculte. Totuși, în ciuda atitudinii ferme care se degajă din scrisorile sale, i se pot aduce două critici deloc negliabile:

1. El susține adesea conferințe la congrese unde sunt popularitate și alte metode de vindecare, precum acupunctura, Yoga, meditația orientală și antropozofia. Așadar, în ciuda afirmațiilor sale verbale, se asociază unor vorbitori care promovează filozofiile și tehnicile orientale.

²⁵ O altă sectă, nu mai puțin periculoasă decât grupările yoghine sau radiestezeiste. Martorii lui Iehova sunt arieni, negând dumnezeirea lui Hristos (n. red).

2. Dr. Vogel prescrie remedii și dă sfaturi medicale unor pacienți pe care nu i-a examinat niciodată în mod personal și a căror cazuistică n-o cunoaște suficient de bine. Cunosce cazul unei paciente în vârstă de 78 de ani suferindă de cancer de piele, astm și insuficiență cardiacă. În plus, ea a contractat și un Herpes Zoster dureros. Fără cunoștința ei, un vecin a luat legătura cu dr. Vogel, cerându-i sfatul cu privire la durerile și astmul doamnei respective. Câteva zile mai târziu, vecinul a primit o scrisoare cu recomandarea de a folosi o dietă ușoară, picături pentru rinichi, pentru astm, tablete de calciu și trei remedii homeopatice (unul dintre ele la potența D12). Dr. Vogel n-a mai întreat nimic despre starea pacientei, adăugând doar o frază ambiguă despre semnificația suferinței, căreia i se puteau atribui o multitudine de semnificații spirituale.

Așadar, dr. Vogel este un exemplu de fitoterapeut care în mod oficial respinge hotărât metodele oculte, însă în practica cotidiană nu stabilește o limită clară între medicina fitoterapeutică pură și activitățile dubioase ale multora dintre colegii săi.

5.

Medicina antropozofică: remedii încărcate cu putere cosmică

În continuare ne vom opri asupra remediilor care se bazează în mod intenționat și evident pe magie. Lucrările unor autori precum Carlos Castaneda și Eileen Caddy de la comunitatea spiritistă scoțiană „Findhorn”, ambii pretinzând că au fost inspirați de anumite „spirite îndrumătoare”, demonstrează că între fitoterapie și vrăjitorie poate exista o legătură strânsă. În Europa, unele din cele mai cunoscute remedii fitoterapeutice sunt produse pe baza principiilor medicinei antropozofice, o filosofie ocultă pe care o vom analiza în continuarea acestei secțiuni.

Fondatorul antropozofiei, Rudolf Steiner (1861 - 1925), a crescut într-o familie de condiție socială modestă. Tatăl său i-a încurajat setea de cunoaștere și i-a dat posibilitatea să urmeze învățământul superior. Tatăl nu voia să aibă de a face cu Biserica, declarându-se un „liber cugetător”. În schimb, Rudolf a început încă de tânăr să mediteze la rosturile profunde ale existenței. La vârsta de 17 ani studia opera lui Kant, continuând cu Fichte, Hegel, Schelling și, în final, Darwin, ale cărui învățături l-au fascinat întreaga viață și i-au dat impulsul de a construi o teorie evoluționistă de natură spirituală.

Încă de la vârsta de opt ani a descoperit că are „darul” clarvizionii. Astfel a ajuns în contact cu duhuri ale morților care l-au ajutat să dobândească tot mai multe cunoștințe despre lumea transcendentală. Îi lipsea totuși cineva căruia să-i poată împărtăși experiențele avute. Mai târziu scria: „Pe atunci mă simțeam dator să caut adevărul prin filosofie... De aceea îi urmăream pe cei morți pe drumul lor în lumea spirituală.”

Într-o zi, la vârsta de 18 ani, pe când era încă la studii în Viena, a cunoscut în tren un bătrân culegător de plante, căruia a putut să-i destăinuie trăirile mistice. Acesta avea să-l conducă mai departe în lumea misticismului și a ocultismului. O a doua persoană, al cărei nume nu l-a menționat niciodată, l-a ajutat să-și definească marele țel al vieții: „A integra știința cu religia, a-l introduce pe Dumnezeu în știință și natura în religie”. „Maestrul său spiritual”, după cum l-a numit, i-a arătat și calea pe care trebuie să meargă, enunțând un principiu cu nuanțe ezoterice: „De vrei să-ți învingi dușmanul, fii tu cel care atacă primul. Vei putea învinge dragonul doar dacă vei intra în pielea lui.”

De atunci înainte, Steiner s-a străduit să dobândească cât mai multe cunoștințe științifice și filosofice. După susținerea doctoratului a studiat timp de șapte ani lucrările lui Goethe, de care a fost influențat într-o măsură atât de mare, încât i-a ridicat o statuie în localitatea Dornach din Elveția.

La sfârșitul secolului trecut, Steiner devenise secretarul general al Societății Teozofice, de la care avea să preia elementele orientale ale învățăturilor sale, anume karma și reîncarnarea. Ulterior el a părăsit mișcarea spre a fonda antropozofia. Unul din produsele acestei mișcări este sistemul de învățământ Waldorf, practicat în sute de instituții din întreaga lume²⁶. Principiul care stă la baza sa afirmă că

²⁶ Să ia aminte părinții ortodocși care vor să își trimită copiii la astfel de școli neo-gnostice... Și să renunțe la această inițiativă cu efecte nocive.... (n. red.)

„destinul (sau karma) a făcut ca sufletele imature să intre în trupuri bolnave sau infirme”, obiectivul urmărit fiind de a „permite copiilor să dobândească noi puteri pentru următoarea încarnare”.

Sub influența ideologiei lui Steiner a fost fondată chiar și o nouă „biserica”, numită „Comunitatea creștinilor”, având însă o doctrină complet deformată față de cea biblică. La fel ca Meditația Transcendentală, antropozofia se dorește un mijloc de aprofundare a trăirilor religioase, indiferent dacă adeptul ei este creștin, iudeu sau hindus. O. Frankl scrie: „Știința spirituală poate fi un mare sprijin și în privința înțelegerii misterului creștin, o temelie a vieții și a exercițiului religios”.

Cu toate că Steiner folosea multe concepte creștine, învățătura sa era foarte departe de perspectiva biblică asupra realității. Iisus Hristos nu era pentru el Fiul lui Dumnezeu, ci un om oarecare. „Divinul care locuia până atunci în lumea astrală a coborât în omul Iisus din Nazaret abia o dată cu botezul său în râul Iordan, locuind în el cei trei ani ai faptelor sale pământești, până la momentul răstignirii pe Golgota”. Potrivit doctrinei antropozofice, Mântuitorul ar fi murit pe cruce drept pedeapsă pentru trădarea misterelor antichității, pe care le-a făcut cunoscute neinițiaților. Așadar, armonia cu Dumnezeu nu se realizează prin pocăință, în sensul ei tradițional, ci printr-o formă specială de meditație, prin care se educă „facultatea de percepție a realității transcendente”.

În marele său elan creator, Steiner a scris peste o sută de cărți și a ținut mai mult de o mie de conferințe. Ideologia sa nu cuprinde numai orientări specifice pentru educație, învățământ, artă, muzică, agricultură, teologie și filosofie, ci și pentru medicină. Lucrarea fundamentală a medicinei antropozofice este *Geisteswissenschaft und Medizin* (Știință spirituală și medicină), în care Steiner introduce o perspectivă complet nouă asupra omului.

Medicina antropozofică este atât de diferită de cea științifică, încât e extrem de dificil să o înțelegem. Perspectiva medicală a lui Steiner se bazează pe astrologie și pe propria „iluminare dobândită pe calea științei spirituale”, pe care pretinde că ar fi primit-o în cursul meditației. Învățăturile rezultate au un caracter sincretic, combinând elemente din toate marile filosofii oculte. Un rol fundamental îl joacă elementele preluate din hinduism, în special karma și reîncarnarea. Alt element de natură mistico-ocultă este corespondența dintre macrocosmos și microcosmos, pe care l-am întâlnit deja și în alte ramuri ale medicinei alternative.

Într-un mod similar filosofiei chinezești, Steiner postulează diverse corelații între organism și univers, precum și între metale și remedii. Modul cum au fost obținute aceste corelații rămâne un element misterios pentru neinițiați. Următorul citat ilustrează foarte clar bogata fantezie a lui Steiner, cu care a corelat plantele, forțele vindecătoare, spiritele, mitologia greacă și cunoștințele științifice de la începutul secolului nostru. Cu siguranță că doar un inițiat poate înțelege despre ce este vorba:

„Substanțele vitalizate prin procesul argintului trebuie să fie subordonate întregului organism și să nu primească o viață individuală. Ele trebuie să fie conduse de către o funcție superioară, printr-un proces care e facilitat de Mercur. Încă din timpuri străvechi, Mercur a fost considerat sursa puterilor de negociere și de legătură. Mercur, trimisul zeilor, mediază între cer și pământ, între ființele spirituale superioare și oameni, ca și între diferite domenii. Aici avem de-a face cu un prim principiu al medicinei: bolile sunt rezultatul lipsei unui mediator, iar dacă este prea mult într-un loc - din punct de vedere substanțial sau procesual - în altul va fi prea puțin. Aceasta duce la acumulări care sunt dizolvate de un proces mercurian... Într-un sens mai profund, aceasta e acțiunea vindecătoare și motivul pentru care Mercur a fost ales zeul medicilor. Puterile lui Mercur sunt create în plămâni. Ei mediază, prin inspirație și expirație, energiile vitalizante și mortificatoare. În acest proces respiratoriu tipic uman-animal avem temeliea vieții superioare a sufletului, care întrece cu mult planul biologic al vieții.”

Citatul ne arată că efectul remediilor antropozofice nu este de același gen cu al medicamentelor obișnuite. R. Steiner susține că remediile sale fitoterapeutice vor descătușa în microcosmosul organismului uman aceleași puteri creatoare precum cele ale „proceselor macrocosmice planetar - eterale de la crearea lumii”.

Cel care recepționează aceste puteri este corpul eteric al omului. „Datorită faptului că trupul eteric al omului este un microcosmos, o concentrare a vieții eteric-planetare a macrocosmosului, se oglindesc în el nu numai procesele eterice Saturn, Jupiter, etc., ci și opusele lor”. Toți acești termeni provin din astrologie.

După cum afirmă însuși Steiner, remediile pregătite conform învățăturilor sale poartă în ele „semnificații mult superioare unui ceai obișnuit”. Nici măcar acupuncturiștii nu se bazează atât de ferm pe filosofia orientală și ocultă cum o fac antropozofii...

Antropozofia conține toate elementele medicinei taoiste. Spre exemplu, trupul eteric al antropozofiei corespunde, în viziunea chineză, energiei Qi, care penetrează organismul uman. Pentru medicul antropozof, „adevăratul vindecător intern” este corpul eteric. Noțiunile Yin și Yang se regăsesc sub expresia „polarității”, iar boala este un „dezechilibru al proceselor polare ale organismului”.

Pe aceste considerente, discipolii lui Steiner au căutat să înglobeze puterile cosmice în remediile lor, elaborând diverse proceduri. Otto Wolff, doctor în medicină antropozofică, scrie: „În realitate este vorba de procese alchimice, care sunt înțelese doar o dată cu recunoașterea bazelor filosofice ale antropozofiei”.

Acțiunea benefică a unei plante împotriva unei boli nu se datorează atât substanțelor pe care le conține, cât „esențelor sale spirituale”. O. Wolff scrie: „Cu siguranță că vindecătoarele din timpuri străvechi nu posedau abilitatea de a consulta amănunțit bolnavii. Cu atât mai mult trebuie să fi avut posibilitatea de a intra într-o stare de conștiință specială. Luând contact cu anumite plante medicinale, aveau senzații asemănătoare celor produse în prezența bolii. Ele experimentau în mod nemijlocit esența spirituală a plantei și, derivat de aici, acțiunea ei terapeutică”.

Pentru a amplifica efectul binefăcător al plantelor, medicina antropozofică le supune acțiunii „puterilor cosmice” sau le tratează „bioritmice”. Steiner a dat următoarea indicație: „Rolul științei bune și aducătoare de vindecare este să găsească acele puteri cosmice care acționează prin efectul sinergic al celor două polarități cosmice... Marea descoperire a științei ar fi să aducă în slujba omenirii cele două puteri ale cosmosului, cea a dimineții și a serii...”

Drept consecință practică a acestor principii filosofice, plantele folosite pentru prepararea remediilor antropozofice sunt semănate, culese și prelucrate la anumite ore favorabile, când zodiacul exercită asupra lor o influență specială. Se spune că remediile atrag puteri cosmice prin efectuarea anumitor mișcări rituale și schimbări ritmice de temperatură. Deseori ele sunt preparate potrivit principiilor homeopate, pe care discipolii lui Steiner consideră că le pot folosi pentru a facilita transferul „energiei vitale” în produsele lor.

Implicațiile pentru creștini ar trebui să fie evidente. Chiar dacă apreciem dorința sinceră a antropozofilor de a ajunge la o înțelegere mai profundă a realităților spirituale, chiar dacă admirăm cu câtă abnegație se dedică ajutorării copiilor handicapați și bolnavilor de cancer - purtând cu ei lungi discuții pentru a le inspira nădejde și tratându-i cu injecții cu extract de vâsc - nu putem ignora faptul că învățăturile lui Steiner sunt fundamental diferite față de perspectiva creștină asupra realității. Antropozofia abundă în semnificații oculte și în filosofie orientală, iar remediile sale sunt preparate în mod conștient și intenționat pe baza acestor premize.

6.

Prescrierea de remedii cu ajutorul pendulului și al magiei

Celebrul fitoterapeut francez Maurice Messegue a fost chemat într-o zi să-l ajute pe președintele Partidului Socialist Radical Francez. Bătrânul politician suferea de mulți ani din cauza unei artrite și toate tratamentele medicilor se dovediseră zadarnice. În disperarea sa a făcut apel la un vindecător naturist.

Messegue și-a scos pendulul din buzunar și l-a lăsat să se balanseze deasupra pacientului. Cu mâna cealaltă scotea pe rând din buzunarul hainei diferite sticlute. Până să se dumirească cei din jur ce se întâmplă, consultația s-a sfârșit.

„Măine vă voi aduce o sticlută cu esența de care aveți nevoie”, i-a spus președintelui.

„De ce nu-mi puteți da chiar acum miraculosul remediu?”

„Domnule președinte, trebuie întâi să prepar unul special pentru dvs.”

„Nu dați tuturor bolnavilor de artrită același remediu?”

„Nu, domnule. În timp ce pendulul se mișca deasupra dvs., am testat mai multe remedii pentru a vedea care este cel mai potrivit.”

Conversația de mai sus ilustrează modul cum ajung mulți naturiști, chiromanți și vindecători psihici la stabilirea unui diagnostic și a unei terapii. În loc de a efectua teste obiective, ei preferă mijloace paranormale, în special pendulul și alte dispozitive radiesteze, palparea pulsurilor și aducerea pacientului în stare de transă. Din această categorie face parte și cunoscutul fitoterapeut elvețian J. Kunzle, poreclit „starețul ierburilor”. Cartea sa „Chrut und Uchrut” („Plante de cultură și buruieni”) s-a vândut deja în peste 1, 2 milioane de exemplare, fiind, după Biblie, cea mai răspândită carte din Elveția. Discipolii vajnicului luptător pentru sănătate și pentru un mod de viață naturist prelucrează anual peste 50 de tone de plante medicinale, producând tablete și ceaiuri „Kunzle”, ce se vând în circa 20 de țări din lume.

Mulți dintre vindecători se prezintă sub o mască religioasă creștină: Messegue afirmă că este un catolic devotat. Renumiții „stareți” ai fitoterapiei Mermet și Kunzle au fost preoți catolici. Alți naturaliști ce lucrează cu mijloace oculte provin din mediul protestant, precum fostul pastor luteran Bolte. Nici în cazul unor vindecători evanghelici nu este clară natura mijloacelor folosite. Dr. Kurt Koch scrie: „Am întâlnit medici, pastori, misionari, chiar și evangheliști care folosesc bagheta sau pendulul radiesteziac, sub pretextul că au primit acest dar de la Dumnezeu. Viclenia diavolului este evidentă din moment ce îi înșeală chiar și pe creștini”.

Așadar, folosirea unui vocabular creștin nu este nici o garanție a orientării spirituale a unui vindecător.

După cum am văzut în capitolul anterior, radiesteziac, ca și alte metode de vindecare înrudite, e o metodă ce-și are temelia într-o ideologie ocultă. Premiza pe care funcționează este că fiecare persoană și fiecare obiect își are propria vibrație caracteristică, măsurabilă doar pe calea senzitivității psihice. În acest context trebuie să subliniez câteva elemente legate de folosirea pendulului radiesteziac de către fitoterapeuți în vederea găsirii unui diagnostic și a unui tratament adecvat. Pe considerentul că pendulul poate identifica și cele mai mici vibrații ale echilibrului energetic al organismului, simptomele pacientului, consultația și analizele de laborator nu mai sunt necesare. Fitoterapeuții cu afinități oculte, precum „starețul” Kunzle, găsesc imediat diagnosticul prin simpla folosire a pendulului sau a altor mijloace paranormale.

După câte ați citit până acum, puteți anticipa și în acest caz principiul pe care se bazează tratamentul lor: necesitatea de a reface echilibrul energetic al organismului. Fizicianul austriac Maresch, de orientare New Age, este de părere că fiecare plantă are „o vibrație energetică specifică”, iar pendulul arată care dintre ele este cea mai potrivită pentru a reface deficitul de energie al pacientului. Pentru aceasta, vindecătorul trebuie să rămână în contact fizic nemijlocit cu pacientul său. Un fitoterapeut ce folosește pendulul îi pune acestuia întrebări specifice, de genul: „Este potrivit remediul ammonium fosforicum? Dacă răspunsul este negativ, arată vindecătorul, încerc următorul remediu, până ce îl găsesc pe cel potrivit, la care pendulul va răspunde afirmativ.”

Acest ritual al conversației dintre vindecător și pendulul său demonstrează cât de absurde sunt teoriile privitoare la interceptarea unei anumite radiații cu ajutorul pendulului. Trebuie să repet și aici faptul că radiestezia este o formă de ghicire mijlocită de spirite, iar încrederea pacientului în practicanții ei îl poate aduce sub influența unei opresiuni oculte. Nu rareori se întâmplă ca, după un asemenea tratament, pacientul să descopere că a dobândit el însuși capacități paranormale pe care nu le avea înainte. Concomitent însă va scădea interesul pentru credința creștină. În cazul în care un creștin devotat a ajuns în contact cu puterile oculte folosite în asemenea cazuri, își fac apariția destul de des teama și încordarea. La persoanele mai labile din punct de vedere nervos se pot declanșa diferite tulburări psihice.

Biblia condamnă orice formă de ghicire, indiferent sub ce paravan religios se prezintă. În Cartea Deuteronom, Dumnezeu spune poporului Său: *Să nu se găsească la tine de aceia care trec pe fiul sau fiica lor prin foc, nici prevăzător, sau ghicitor, sau vrăjitor, sau fermecător, nici descântător, nici chemător de duhuri, nici mag, nici de cei ce grăiesc cu morții. Căci urâciune este înaintea Domnului cel ce face acestea* (18, 10-12).

7.

Cum îi putem evita pe vindecătorii ocultiști?

Nu este nici o îndoială asupra faptului că multe plante au un efect terapeutic remarcabil. Dumnezeu ni le-a dat ca să putem trata și vindeca o mulțime de boli. Dacă am atras atenția asupra pericolului pe care-l prezintă anumiți fitoterapeuți, nu înseamnă că trebuie să cădem în extrema de a respinge toate plantele medicinale, din simplul motiv că sunt folosite în anumite practici oculte. Aici trebuie să aplicăm îndemnul dat de către Sfântul Apostol Pavel în Prima Epistolă către Corinteni (cf. cap. 8) cu privire la jertfele aduse idolilor.

Cum am putea să discernem cazurile de folosire ocultă a remediilor fitoterapeutice? Iată câteva principii îndrumătoare:

1. Cumpărați doar cărțile care sunt neutre din punct de vedere spiritual în descrierea aplicațiilor terapeutice ale plantelor, ceaiurilor și cataplasmelor. Evitați cărțile care fac referire la radiații, energii și vindecări psihice, sau recomandă - alături de sfaturi bune - folosirea unor rituale sau formule magice în vederea vindecării. Întrebați farmacistul și vă va indica bucuros ce fel de ceai să folosiți într-o anumită afecțiune.

2. Înainte de a începe un tratament fitoterapeutic îndelungat, consultați un medic pentru a vă asigura că boala dvs. nu necesită un tratament de altă natură. De foarte multe ori s-a întâmplat ca excluderea oricărui alt tratament în favoarea fitoterapiei să permită extinderea unei tumori într-o măsură atât de mare, încât nu mai putea fi îndepărtată cu succes pe cale chirurgicală.

3. Evitați vindecătorii sau medicii care nu sunt împotriva unor practici oculte precum radiestezia, formulele magice, chiromanția, magnetismul și vindecarea de la distanță prin „puterea minții”. La fel, nu-i frecvențați pe cei care vă recomandă Yoga, Zen și alte forme de meditație orientală pentru rezolvarea problemelor dvs.

4. Atunci când cumpărați remedii naturale, asigurați-vă că nu sunt produse de firme care adoptă principii oculte în prepararea lor.

5. Cel mai important sfat: Încredeți-vă în Dumnezeu pentru vindecare (fizică sau sufletească) și nu în zeița „Natură”. Dați-i Lui toată cinstea pentru remediile pe care le-a creat, iar atunci când le povestiți prietenilor despre succesul terapiei folosite, nu uitați să-I atribuiți lui Dumnezeu meritul de a vă fi vindecat.

Dr. Samuel Pfeifer

Vindecare cu orice preț?

Brunnen Ferlag, Basel (Elveția)

Editura „Ariel”

IX. Încheiere

De la întemeierea lumii, duhurile necurate duc împotriva neamului omenesc o luptă pe viață și moarte. Finalul acestei lupte este viața veșnică și fericită întru Hristos a biruitorilor încununată sau chinul veșnic în iadul care a fost pregătit *diavolului și îngerilor săi* (Mt. 25, 34-41) învinși.

După cum scrie Sfântul Ignatie Brianceaninov, „îngerii se ostenesc în grija pentru soarta noastră: îngerii luminii își depun toate străduințele pentru ca noi, în timpul peregrinării noastre pe pământ, să ne pregătim și să merităm fericirea veșnică; pe când îngerii întunericului se străduiesc din răspuțeri să ne atragă în bezna iadului. Pe pământ se dă un război înverșunat și neconținut: pe de-o parte luptă sfinții îngeri și creștinii evlavioși, pe de alta - spiritele întunericului și oamenii care li s-au supus. Motivul războiului - destinul veșnic al oamenilor în viața de dincolo de moarte și adevăratul creștinism pe pământ, acel unic mijloc cu ajutorul căruia omul își câștigă fericirea veșnică în cer”.

În acest sens trebuie de remarcat că diavolul și „legiunile” lui acționează în lumea modernă altfel decât cu sute sau chiar mii de ani în urmă. Demonii în frunte cu diavolul se adaptează mereu la nivelul dezvoltării spirituale și intelectuale al omenirii, la noile condiții istorice.

Bunăoară, dacă până la venirea lui Iisus Hristos ei se arătau omenirii păgâne sub chip de „zei din cer”, ce coborau din care fastuoase, prevesteau prin idoli și animale sacre, cereau adulație și jertfe, uneori chiar omenești, după Vestea cea bună a Evangheliei situația s-a schimbat în mod radical.

Lipsiți, prin răstignirea Mântuitorului, de posibilitatea de a stăpâni tiranic neamul omenesc, demonii nu mai au putere asupra părții botezate a omenirii, ei n-o mai posedă, ci sunt învinși de ea.

Asta a și provocat schimbarea modului lor de luptă. Acum ei încearcă să ademenească pe om, apărând în fața lui sub chip de înger al luminii, de învățător și îndrumător înțelept extraterestru, oferindu-i diferite semne gnostice și filosofico-mistice, care poartă amprenta înțelepciunii, dar nu a celei Dumnezeiești, ci lumești, omenești, și care în cele din urmă duc, iarăși, la comunicarea cu diavolul.

Ispitele diavolești care au dus la căderea primilor oameni din Rai continuă și astăzi în viața fiecărui om. Chemarea „Fiți ca dumnezeii!”, dar fără Dumnezeu, continuă să răsune ca un falnic leitmotiv, ispitind mulți oameni. Domnul nu vă dă daruri spirituale, nu vă înzestreză cu puterea tămăduirii, cu darul previziunii (din pricina păcătoșeniei și necurăteniei oamenilor), pe când vicelanul de îndată vă propune serviciile sale sub formă de capacități paranormale, magie, astrologie. „Luați-le, însușiți-le și veți fi ca Dumnezeu” - vă propune el. În urmă, ca și altădată, stau minciuna și înșelăciunea, iar pe cei care le-au crezut îi așteaptă o crudă dezamăgire și o grea înrobire a păcatului și satanei.

Din mândrie și ură față de Dumnezeu, duhurile necurate întotdeauna au căutat ca omul păcătos să li se închine asemenea lui Dumnezeu; prin natura lor falsă au făcut mereu uz, pentru a-și atinge scopurile, de toate mijloacele de ademenire și înșelăciune. În timpurile noastre ateiste și eclecticte demonii preferă să nu-și descopere adevărata față, să mențină în fel și chip opinia că ei nu ar exista în general, că credința în existența demonilor ar fi o superstiție și ar fi demnă de orice batjocură și admonestare. În etapa actuală a dezvoltării omenirii, duhurilor necurate le este mai avantajos să apară sub formă de OZN-uri și „extraterestri”, „frații mai mari de rațiune” disponibili să ne ajute și să îndrepte dezvoltarea oamenilor pe făgașul cuvenit.

Tocmai prin aceasta se explică o asemenea abundență de contactori ai OZN-urilor, oameni care țin permanent legătura cu lumile extraterestre din altă dimensiune, care primesc de acolo instrucțiuni și îndrumări. În același timp desfrânarea și necredința oamenilor îi fac neajutorați din punct de vedere mistic în fața ispitelor diavolului și ale hoardelor lui.

În afară de aceasta, epidemia ocultismului în țara noastră și interesul pentru el sunt în mare măsură încurajate de autorități. Astfel, la începutul anului 1985, ca și cum anticipând acest interes, apare cartea lui Eremei Iudovici Parnov, „Tronul lui Lucifer”, care reprezintă, în fond, cartea de căpătâi a magului. Ea a

fost publicată de Editura Politică într-un tiraj enorm (100.000) cu „blagoslovenia” super-ideologului acelui timp, A.N. Iakovlev.

O libertate nemaipomenită este dată astăzi vrăjitorilor, astrologilor și senzitivilor. Numeroase ziare și reviste le oferă paginile, radioul și televiziunea le pun servil la dispoziție tribuna lor. Ei se organizează în uniuni și societăți cu drept de persoană juridică, editează ghiduri de magie neagră în mai multe volume, fără a-și tăinui cât de cât scopurile. Astfel, editura „Sobesednic” („Interlocutorul”), propunând cititorilor „Biblioteca mediumului și senzitivului” în 10 volume – „cea mai complexă ediție de recomandări practice vizând farmecele, vrăjitoria și descântecul”, anticipă reclama cu următoarea declarație plină de laudă: „Mediumi și senzitivi! Cu doar câteva secole în urmă ați fi fost arși pe rug, învinuiți de a fi în legătură cu diavolul. Timpul sfintei inchiziții a trecut: a sosit timpul vostru. Nu ratați momentul”. Și ei nu-l ratează.

Tot mai mulți și mai mulți oameni, datorită necredinței, vieții trăite în viciu și patimi, datorită practicării ocultismului, devin obsedați, un soi de promotori supuși voinței demonice - voință îndreptată spre pieirea omenirii, care pregătește venirea antihristului, Și, se prea poate, nu e departe ceasul când măsura fărădelegilor omenești va umple paharul răbdării Domnului și va veni ziua Judecății de Apoi. Fiecare gând al nostru, faptă, dorință fie că apropie acel ceas fatal (dacă comitem răul), fie că îl îndepărtează și face lumea mai luminoasă și mai curată, dacă îl înălțăm către Domnul Dumnezeu. De aceea, fiecare om trăitor pe pământ trebuie să știe: de el depinde în mare măsură viitorul copiilor săi și viitorul omenirii.

CUPRINS

Prefața editorului 5

Cuvânt înainte..... 9

I. Învățătura despre duhurile necurate

după Sfânta Scriptură și Tradiția patristică..... 11

1. Îngerii - crearea și menirea lor 11
2. Diavolul, duhurile necurate și
cauzele căderii lor 12
3. Aspectul exterior, structura corporală
și însușirile duhurilor necurate..... 13
4. Unde sălășluiesc duhurile necurate? 14
5. Modalitățile de influență a
duhurilor necurate asupra oamenilor 15
6. De ce demonii au nevoie de jertfe
esența idolatriei 17
7. De ce majoritatea oamenilor nu văd duhurile
și nu simt influența acestora asupra lor..... 18
8. Modalitățile de influență a oamenilor
asupra duhurilor necurate..... 18
9. De ce Dumnezeu îngăduie existența
duhurilor necurate 19
10. Despre atitudinea pe care se cuvine s-o avem
față de demoni..... 20

II. Astrologia și magia în lumina

învățăturii ortodoxe 22

1. Introducere 22
2. Ce afirmă știința oficială despre astrologie? 22
3. Vechimea magiei și astrologiei 23
4. Biserica și astrologia 24
5. Cauzele coincidenței unor
preziceri astrologice cu realitatea..... 28
6. Magii și Nașterea lui Hristos 28
7. Astrologia și contemporaneitatea..... 30

III. Senzitivii: proveniența și natura lor

după concepția ortodoxă 33

Încheiere..... 47

IV. Fenomenul OZN - conform învățăturii ortodoxe . 50

1. Introducere 50
2. Istoria provenienței OZN-urilor 51
3. Mărturii contemporane despre fenomenul OZN..... 52
4. Contactele pământenilor cu „extraterestrii” 53
5. Modurile de ispitire a asceților creștini

de către duhurile necurate (din Viețile sfinților).....	55
6. Analiza comparativă a contactelor și acțiunilor OZN-urilor și demonilor asupra oamenilor	58
7. Contactorii OZN-urilor	63
8. Are vreo legătură fenomenul OZN cu satanismul?..	66
V. Fenomenul poltergeist	
în lumina învățaturii patristice.....	68
VI. Rădăcinile mistice ale criminalității	72
VII. Radiestezia. Vindecarea și prevenirea bolilor	
cu ajutorul pendulului.....	78
1. Radiații ucigătoare?	78
2. Afacerea cu teama de cancer.....	80
3. Radiesteziștii supuși testelor.....	81
4. Cum funcționează bagheta și pendulul?	82
5. Pasivitatea spirituală absolută.....	82
6. Pendulul ca instrument de ghicire.....	84
7. „Un duh de desfrânare i-a făcut să rățăcească”	85
8. Puteri înșelătoare	86
VIII. Fitoterapie.	
Preparate din plante împotriva bolilor	87
1. Cele mai vechi remedii cunoscute	87
2. Plantele împotriva cancerului	
în viziunea medicinei moderne.....	88
3. Ce este fitoterapia?	89
4. Fitoterapia tradițională.....	89
5. Medicina antropozofică:	
remedii încărcate cu putere cosmică	91
6. Prescrierea de remedii	
cu ajutorul pendulului și al magiei.....	94
7. Cum îi putem evita pe vindecătorii ocultişti?	96
IX. Încheiere.....	98

Distribuție:
S.C. Egumenița S.R.L.
O.P. 3
C.P. 301
800730 Galați
tel./fax: 0236-326.730
e-mail: bunavestire@geniusnet.ro
www.egumenita.ro